

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК

СЪРЦЕ НАЗАЕМ

Превод от английски: Ивайла Божинова, 2009

chitanka.info

На Джон Конхийни — съпруг-съкровище и на нашите прекрасни деца и внуци.

С любов!

БЛАГОДАРНОСТИ

Живеем във времена на медицински чудеса. Всеки ден спасяват хора, които само допреди едно поколение щяха да умрат. Няколко пъти съм писала романи, докосващи се до тази тема, и определено обичам да описвам подобни случаи.

Винаги с радост започвам своите благодарности към дългогодишния си редактор и приятел Майкъл Корда, който, заедно със старши редактора Аманда Мърей, ме напътства и насърчава от първата до последната страница. Много благодаря.

Благодарности на заместник-директора на „Джипси да Силва“, на моя издател и съпътстващите ме читатели Ирен Кларк, Агнес Нютън и Надин Петри. Страхотен екип работи за мен.

Много благодарности на доктор Стюарт Джефнър, началник на отделението за бъбречни и панкреасни трансплантации към медицинския център „Сейнт Барнабас“ в Ливингстън, Ню Джърси, за любезността, с която отговаряше на въпросите и питанията ми относно трансплантиите на сърце.

Специални благодарности на Лъки, обична малка малтийска болонка, която принадлежи на дъщеря ми Пати и внука ми Джери. Лъки ме вдъхнови за образа на кучето Бес в този роман. Дължа ѝ почерпка.

А сега е време вие, моите приятели и читатели, да започнете да прелизвате страниците. Както биха казали ирландските ми предци: „Надяваме се да се забавлявате“.

1.

По-скоро усещането за обреченост, отколкото североизточният вятър накараха Натали да побегне от Кейп Код към Ню Джърси преди зазоряване в понеделник. Очакваше да намери убежище в уютната къща в Кейп Код, принадлежала някога на баба ѝ, а сега нейна собственост, но леденият дъжд, който биеше по прозорците, само увеличаваше ужаса ѝ. После, когато срив в електроснабдяването потопи къщата в тъмнина, тя лежеше будна, сигурна, че всички доловими шумове са от неканен гост.

След петнайсет години беше убедена, че вече знае кой е убил съквартирантката ѝ Джами по времето, когато и двете бяха млади актриси с обещаваща кариера. И той знае, че аз знам, помисли си тя забелязах го в погледа му.

В петък вечер той дойде с компания на последното представление на „Трамвай Желание“ в театър „Омега“. Тя играеше Бланш Дюбоа, най-трудната, но и най-удовлетворяващата роля в кариерата ѝ до момента. Получи хвалебствени отзиви, но ролята я изцеди емоционално. Затова след представлението, когато някой почука на вратата на гримьорната ѝ, за миг се изкуши да не отговори. Все пак отвори и всички нахлуха да я поздравят. И тогава изведнъж го позна. Наблизаваше петдесетте, понапълнял, но несъмнено бе човекът, чиято снимка липсваше от портфейла на Джами, след като откриха тялото ѝ. Джами го обгръщаше в тайнственост и го наричаше Джес „галеното ми име за него“, както обясняваше тя.

Бях така шокирана, че при представянето го нарекох Джес, помисли си Натали. Сред всеобщата възбуда не допускам някой да е забелязал, но той ме чу.

На кого да кажа? Кой би ми повярвал? Моята дума срещу неговата. Моят спомен от малка снимка, която Джами криеше в портфейла си. Открих я, защото ѝ бях заела картата си „Виза“ и исках да си я прибера. Джами се къпеше в банята и се провикна да си я взема

от портфейла си. Именно тогава видях снимката, пъхната зад няколко визитни картички.

Навремето Джами много пестеливо сподели по негов адрес, че се пробвал на сцената, но не бил достатъчно талантлив и освен това се развеждал.

Опитах да й обясня, спомни си Натали, че това е най-изтърканата история на света, но тя не пожела да ме чуе. Живеехме в апартамент в Уест Сайд до ужасната сутрин, когато я удушиха, докато правеше редовния си сутрешен крос в Сентрал Парк. Портфейлът ѝ лежал на земята, а парите и часовникът ѝ липсвали, както и снимката на „Джес“. Точно това казах на ченгетата, но не го приеха сериозно. След няколкото сутрешни нападения в парка с цел грабеж бяха убедени, че Джами е просто поредната жертва последната, както се оказа.

Докато прекосяваше Роуд Айланд и Кънектикът, валеше обилно, но когато пое по Палисадес Паркуей дъждът намаля. Още по на юг пътят вече беше сух.

Дали ще се чувства в безопасност у дома? Съмняваше се. Преди двайсет години майка ѝ — родена и израснала в Манхатън — овдовя. Тогава с радост продаде къщата и купи малък апартамент близо до Линкълн Сентър. Миналата година, след раздялата с Грег, Натали чу, че скромната къща в северната част на Ню Джърси, където отрасна, отново се продава.

— Натали — предупреди я майка ѝ, — правиш ужасна грешка. Според мен трябва да опиташ да закрепиш брака си. Да бягаш обратно вкъщи, не е отговор. Не можеш да претвориш миналото.

Беше съвършено безсмислено да спори с майка си. Тя никога нямаше да разбере, че Натали не е типът съпруга, която Грег иска и от която се нуждае.

— Бях несправедлива към Грег, когато се оженихме — поясни тя.
— На него му трябва не просто съпруга, а истинска майка за Кати. Миналата година отсъствах от вкъщи цели шест месеца. Просто нещата не вървят. Искрено се надявам, след като се изнеса от Манхатън, той да разбере, че с брака ни е свършено.

— Все още си влюбена в него — настояща майка ѝ. — Както и той в теб.

— Което не означава, че имаме полза един от друг.

Не е лъжа, размишляваше Натали, преглъщайки заседналата в гърлото ѝ буца, която неизменно се появяваше, щом си помислеше за Грег. Щеше ѝ се да поговори с него за случилото се в петък вечер. И какво би му казала?

„Грег, какво да направя? Със сигурност знам кой уби приятелката ми Джами, но не разполагам с никакво доказателство в подкрепа на думите ми.“

Не, не бива да го пита. Прекалено голям е рисъкът да не устои на молбите му да опитат отново. Дори след като го изльга, че се интересува от друг, Грег не престана с телефонните обаждания.

Докато завиваше по Уолнът Стрийт, Натали си даде сметка, че копнене за чаша кафе. По време на шофирането не спря никъде и вече беше осем без петнайсет. В нормален ден по това време щеше да е изпила вече две.

Повечето къщи по Уолнът Стрийт в Клоствър бяха съборени, за да се разчистят терени за нови и по-луксозни сгради. Тя се шегуваше, че от двете страни на къщата си разполага с висок два метра жив плет, който ѝ осигурява уединение. Преди години от едната страна живееше семейство Кийн, а от другата — Фолей. Днес почти не познаваше съседите си.

Щом погне по алеята към дома си, я връхлетя усещане за нещо враждебно. Натисна бутона, за да отвори гаража. Вратата започна да се вдига и тя тръсна глава. Грег имаше право: вживяваше се във всяка героиня, която пресъздаваше. Дори преди стреса от срещата с Джес нервите ѝ бяха изопнати като на Бланш Дюбоа.

Вкара колата в гаража, спря, но неизвестно защо не натисна веднага бутона, за да затвори след себе си. Вместо това отвори колата, бутна вратата към кухнята и влезе.

Усети как ръце в ръкавици я въвлякоха вътре, извъртяха я и я бълснаха на земята. Главата ѝ се удари силно в пода, но Натали все пак забеляза, че похитителят е облечен с гumen дъждобран и носи найлонови пликове върху обувките си.

— Моля ви! — простена тя. — Моля ви!

Вдигна ръце, за да се предпази от насочения към гърдите ѝ пистолет.

В отговор на отчаяната ѝ молба се чу щракване от вдигането на предпазителя.

2.

В осем без десет, точна както винаги, Сузи Уолш сви от шосе №9 и подкара към дома на дългогодишната си работодателка Катрин Банкс. Вече трийсет години беше икономка на седемдесет и пет годишната вдовица и сутрин пристигаше в осем, за да си тръгне в един следобед всеки делничен ден.

Страстна любителка на театъра, Сузи много се радваше, че миналата година прочутата актриса Натали Рейнс купи къщата в съседство с госпожа Банкс. Натали определено бе най-любимата ѝ актриса. Само преди две седмици я гледа в „Трамвай Желание“ и реши, че никой не може да изиграе по-сполучливо ролята на крехката Бланш Дюбоа, дори Вивиан Лий във филма не беше по-добра. С деликатните си черти, стройно тяло и каскадата от светлоруси коси Натали бе истинско въплъщение на Бланш.

До този момент Сузи не се бе срещала лице в лице с нея, но все се надяваше някой ден да се сблъскат в супермаркета. И на отиване, и на връщане от работа Сузи минаваше бавно край дома на Рейнс, макар следобед това означаваше да обиколи квартала, за да се качи на магистралата.

В днешното понеделнишко утро Сузи почти постигна мечтата си да види Натали Рейнс отблизо. Когато минаваше покрай къщата ѝ, тя точно слизаше от колата си. Сузи въздъхна. Дори подобно бегло зърване на нейния идол бе достатъчно, за да направи деня ѝ вълшебен.

В един часа същия следобед Сузи се сбогува с госпожа Банке, качи се в колата въоръжена със списък с покупките за следващия ден и подкара на заден ход по алеята. За момент се поколеба. Шансът да зърне Натали Рейнс два пъти в един ден не бе по-голям от едно на милион, а и беше уморена. Но навикът победи и тя зави наляво, като намали, докато минаваше край съседската къща.

В следващия миг спря рязко колата. Гаражът и колата на Рейнс бяха отворени, точно както ги видя сутринта. Натали никога не оставяше вратата на гаража така и едва ли бе човек, който ще държи колата отворена цял ден. Може би не е редно да си пъхам носа, помисли си Сузи, но как да се стърпя?

Зави по алеята, спря и слезе от колата. Влезе с несигурни стъпки в гаража. Беше малък и се наложи да затвори вратата на паркирания там автомобил, за да влезе в кухнята. Вече не се съмняваше, че нещо не е наред. Хвърли бегъл поглед към колата и видя дамска чанта на предната седалка и куфар на пода отзад.

Почука на кухненската врата, но не получи отговор. Изчака малко, а после — понеже не можеше да си тръгне просто така — завъртя дръжката. Вратата се оказа отключена. Макар и разтревожена, да не би да я арестуват за нахлуване, Сузи все пак отвори и влезе в кухнята.

И тогава започна да пищи.

Натали Рейнс лежеше на пода. Бялата ѝ плетена жилетка беше изцапана с кръв. Очите ѝ бяха затворени, но от устните ѝ се проронваха сподавени стонове.

Сузи приклекна до нея, сграбчи мобилния си телефон и набра 911.

— Уолнът Стрийт номер осемдесет, Клостър — изкрещя тя на операторката. — Натали Рейнс. Вероятно е била пристреляна. Бързо, бързо. Умира!

Изпусна телефона. Погали Натали по главата и занарежда успокоително:

— Госпожо Рейнс, ще се оправите. Ще изпратят линейка. Всеки момент ще пристигне, обещавам.

Стоновете на Натали заглъхнаха. Секунда по-късно сърцето ѝ спря.

Последната ѝ мисъл бе една реплика на Бланш Дюбоа в края на писата: „Винаги съм разчитала на милосърдието на непознати“.

3.

Снощи сънува Марк един от онези смътни, обезпокоителни сънища, в който чуваше гласа му и обикаляше тъмната като пещера къща, за да го търси. Емили Кели Уольс се събуди с познатото потискащо чувство, обземащо я обикновено след такъв сън, но твърдо решена да не му позволи да помрачи деня ѝ.

Хвърли поглед към Бес, четирикилограмовата малтийска болонка, подарък от брат ѝ Джак за Коледа. Бес спеше на другата възглавница и тази гледка мигом утеши Емили. Тя се измъкна от леглото, грабна плътната роба и вдигна неохотно събуждащата се Бес. Заслиза по стълбите на къщата в Глен Рок, Ню Джърси, където бе живяла през почти целия си трийсет и две годишен живот.

След смъртта на Марк в Ирак преди три години Емили реши, че не иска да остава в апартамента. Около година по-късно, докато тя се възстановяваше от операцията, баща ѝ Шон Кели ѝ приписа тази скромна къща в колониален стил. Отдавна овдовял, той смяташе да се ожени повторно и да се премести във Флорида.

— Ем, разумно е — настоя той. — Няма ипотека, данъците не са високи, познаваш повечето съседи. Опитай. После, ако не ти хареса, можеш да я продадеш и ще разполагаш с пари.

Всичко обаче потръгна чудесно, помисли си Емили, докато бързаше към кухнята с Бес под мишница. Обожавам да живея тук. Кафе-машината, нагласена да се включи в седем часа, писукаше и подсказваше, че кафето е готово. Закуската се състоеше от прясно изцеден портокалов сок, препечена филийка и две чаши кафе. После Емили се качи горе, за да вземе душ и да се облече.

Ярък червен гердан от костенуркова черупка прибави свежа нотка към миналогодишния тъмносив костюм с панталон. Подходящ за съда и противоотрова за днешното мрачно мартенско утро и съня за Марк. Емили се зачуди дали да остави спусната правата си кестенява коса, но после размисли и я прибра на тила. Последва леко гримиране.

Докато закопчаваше малките сребърни обици, ѝ мина през ум, че вече не си дава труд да слага руж докато беше болна, никога не пропускаше.

Долу отново пусна Бес в задния двор за още една разходка, после я прегърна с обич и я настани в кучешката кошара.

Двайсет минути по-късно влезе в паркинга на съда на окръг Бергън. Беше едва осем и петнайсет, но половината места вече бяха заети. Прокурор от шест години, Емили винаги се чувстваше у дома, когато слизаше от колата и минаваше по алеята към съда. С високата си, стройна фигура тя привличаше погледите. Вече се чудеше какво ли решение ще получи от голямого жури, което определяше дали делото ще се гледа в съда.

През последните дни голямого жури бе изслушало показания, свързани с убийството на Натали Рейнс, актрисата от Бродуей, пристреляна фатално в дома си преди близо две години. Макар винаги да е бил сред заподозрените, Грег Олдрич, съпругът ѝ, с когото тя била разделена, бе арестуван едва преди три седмици, когато се появи потенциален съучастник. Очакващо се голямого жури да се произнесе съвсем скоро.

Той го е извършил, помисли си Емили, докато влизаше в съда. Прекоси фоайето с високи тавани и вместо към асансьора пое по стълбището към втория етаж. Всичко бих дала, за да ми поверят този случай, каза си тя.

Отделът на прокурорите в западното крило на сградата приютяваше четирийсет прокурори, седемдесет следователи и двайсет и пет секретарки. Емили набра кода на охраняемата врата, махна на телефонната операторка и си свали палтото, преди да стигне до малкия си кабинет без прозорци. Закачалка, две сиви метални кантонерки, два различни по стил стола за посетители, бюро, поне на петдесет години, и нейният канцеларски стол съставляваха мебелировката. Растенията по кантонерките и в ъгъла на бюрото ѝ бяха, както Емили се изразяваше, нейният принос към озеленяването на Америка.

Метна палтото си на паянтовата закачалка, настани се на стола и посегна към досието, което проучваше предишната вечер. Случаят „Лопес“ — семейна разправия, завършила с убийство. Две деца оставаха без майка и с баща, настанен в областния затвор. Моята задача е да го оставя там за по-дълго, помисли си Емили, докато отваряше досието. Процесът щеше да започне следващата седмица.

В единайсет и петнайсет телефонът звънна. Беше Тед Уесли, областният прокурор.

— Емили, може ли да те видя за момент? — попита той.

Затвори, без да дочака отговора ѝ.

Петдесетгодишният Едуард „Тед“ Скот Уесли, прокурор на окръг Бергън, бе привлекателен мъж по всички стандарти. При ръст сто осемдесет и пет стойката му го правеше да изглежда още по-висок и му придаваше авторитетен вид, станал предмет на следния репортерски коментар: „Действа успокоително на добри хора и плаши онези, които имат причини да не спят нощем“. Сините му очи контрастираха с черната коса, едва започнала да се изпъстря със сиво с една дума — завършен образ на роден лидер.

След като почука на открепнатата врата и влезе в офиса, Емили с изненада установи, че шефът ѝ я гледа изпитателно.

— Здрави, Емили — каза той хладно. — Изглеждаш страхотно. Добре ли се чувствуаш?

Въпросът не беше зададен случайно.

— Никога не съм се чувствала по-добре — отвърна тя.

Постара се да звуци непринудено, дори неангажирано, все едно не разбира защо я пита.

— Важно е да се чувствуаш добре. Голямото жури привлече под отговорност Грег Олдрич.

— Сериозно?! — Усети прилив на адреналин. Макар да бе убедена, че ще стане така, тя не забравяше, че случаят се гради предимно на косвени улики и определено се налага да намерят по-убедителни доказателства за пред съда. — Вбесявам се, като гледам как този негодник постоянно присъства в светските хроники и си вее байрака. Натали Рейнс беше велика актриса. Господи, излезеше ли на сцената, ставаше магия.

— Не позволявай светският му живот да ти влияе — посъветва я Уесли. — Просто го вкарай зад решетките. Случаят е твой.

Тя се надяваше да чуе точно това и все пак ѝ трябваше известно време, за да осмисли новината. Такъв процес прокурор като Тед Уесли обикновено запазваше за себе си. Със сигурност дълго щеше да е на първите страници на вестниците, а Тед Уесли обожаваше да е там.

Той се усмихна на смайването ѝ.

— Емили, да си остане между нас, но ме разпитват как гледам на евентуално предложение за по-висока служба от есента, с идването на новата администрация. За мен представлява интерес, а Нан с охота би живяла във Вашингтон. Както знаеш — израснала е там. Не ми се иска да се окажа по средата на съдебен процес, ако се стигне дотам. Затова Олдрич е твой!

„Олдрич е мой! Олдрич е мой!“ Именно за такъв случай мечтаеше, преди да бъде възпрепятствана преди две години.

Емили се върна в кабинета си и се запита дали да не звънне на баща си, но отхвърли идеята. Той само щеше да я посъветва да не работи така усилено. Абсолютно същото щеше да каже и брат ѝ Джак, който живееше в Силиконовата долина, а и най-вероятно в момента бе на път за работа. В Калифорния е едва осем и половина, помисли си тя.

Марк, Марк, как само щеше да се гордееш с мен...

За момент затвори очи и усети как я залива копнеж. Тръсна глава и отново се съсредоточи върху делото „Лопес“. За пореден път го прочете цялото: и двамата бяха на двайсет и четири години; две деца; не живеели заедно; той отишъл да настоява да се съберат; тя, разгневена, излязла от апартамента опитала се да го подмине по мраморното стълбище на старата жилищна сграда. Той твърдеше, че тя паднала, а по думите на детегледачката, последвала ги извън апартамента, той я бълснал. Но пък детегледачката не е имала добра видимост, помисли си Емили, докато разглеждаше снимките от стълбището.

Телефонът звънна. Беше Джо Лайънс, общественият защитник на Лопес.

— Емили, искам да поговорим за случая „Лопес“. Вашият отдел е събркал. Той не я е бутнал. Препънала се е. Било е злополука.

— Не и според детегледачката — отвърна Емили. — Но ще поговорим. Чакам те в три часа.

Докато затваряше, Емили погледна снимката на ридаещия обвиняем. Завладя я несигурност. Призна пред себе си, че изпитва известни съмнения. Възможно е съпругата наистина да е паднала възможно е наистина да е било злополука.

Някога бях толкова непоколебима, помисли си тя. Започвам да се питам не беше ли по-добре да стана защитник.

4.

По-рано същата сутрин, през процепа на старомодните щори в кухнята си, Закъри Ланинг наблюдаваше как Емили закусва набързо. По микрофона, който бе поставил в шкафа над хладилника, когато приемачът забрави да заключи вратата, тойолови откъслечните й репликите към кучето, седнало в ската й.

Все едно говори на мен, мислеше си Зак щастливо, докато подреждаше кашони в склада на шосе № 46, където работеше. Намираше се само на двайсет минути път с кола от къщата, която бе наел под нова самоличност, след като побягна от Айова. Смяната от осем и половина до пет и половина го устройваше идеално. Разполагаше с достатъчно време да наблюдава Емили рано сутрин, а после отиваше на работа. Когато тя се връщаше и приготвяше вечеря, пак имаше възможност да я гледа. Понякога Емили посрещаше гости и това го ядосваше. Тя му принадлежеше?

В едно не се съмняваше: в живота й няма специален човек. Знаеше, че е вдовица. Ако случайно се видеха навън, тя се държеше любезно, но дистанцирано. Той намери начин да се похвали колко е сръчен, та има ли нужда от дребни поправки, да не се притеснява да се обърне към него. Но веднага разбра, че никога няма да му се обади. Подобно на всички останали жени, тя го отписа след един-единствен поглед. Просто не разбираше, че той я наблюдава, защитава я. Не разбираше, че са предопределени един за друг.

Но това щеше да се промени.

Петдесетина годишният Зак, с незабележителна фигура, среден ръст, оредяваща пясъчно-жълта коса и кафяви очи, бе от онези невзрачни мъже, които никой не забелязваше.

Определено никой не допускаше, че той е обект на общонационално издирване, след като преди година и половина хладнокръвно уби жена си, децата и майка й в Айова.

5.

— Грег, казвал съм ти го преди и ще продължа да го повтарям през следващите шест месеца, защото ти е необходимо да го чуваш. — Адвокат Ричард Мур не поглеждаше към клиента си, седнал до него. Шофьорът бавно си пробиваше път през тълпата журналисти, които подвикваха въпроси и насочваха камерите си към тях на паркинга на окръжния съд в Бергън. — Случаят се гради върху показанията на лъжец с криминално досие — продължи Мур. — Жалка работа.

Предишния ден голямото жури се произнесе. От прокуратурата уведомиха Мур и се договориха Олдрич да се предаде тази сутрин.

Преди броени минути излязоха от съдебната зала на съдия Калвин Стивънс, призовал Грег по обвинение в убийство. Определената гаранция в размер на един милион бе внесена незабавно.

— Тогава защо голямото жури предяви обвинение? — попита Грег Олдрич с монотонен глас.

— Правистите имат лаф: „При желание прокурорът може да предяви обвинение и срещу сандвич с шунка“. Много лесно се стига до предявяване на обвинение, особено при нашумял случай. Обвинението означава едно: уликите са достатъчно, за да позволяят на прокурора да задвижи нещата. Пресата не откъсва поглед от случая. Натали беше звезда. Всяко нейно споменаване гарантира продажбата на вестникарския тираж. Същевременно дългогодишният крадец Джими Истън, заловен при поредния грабеж, твърди, че си му платил, за да убие съпругата ти. След като мине процесът и те оправдаят, широката публика бързо ще загуби интерес.

— Както загуби интерес към О. Джей, след като го оправдаха за убийството на жена му? — подхвърли Олдрич с ирония. — Ричард, и двамата сме наясно, че дори съдебните заседатели да ме обявят за невинен — а ти си далеч по-оптимистично настроен от мен в тази насока, — случаят няма да бъде приключен, докато убиецът на Натали не потропа на вратата на прокурора и не направи пълни самопризнания. Междувременно аз съм пуснат под гаранция, предал

съм паспорта си — следователно не мога да напускам страната — и някои от конкурентите ми са много зарадвани от това. Няма да споменавам, разбира се, за четиринайсетгодишна си дъщеря, която ще вижда баща си по първите страници на вестниците, по телевизията и в Интернет неопределено дълъг период от време.

Ричард Мур се въздържа от по-нататъшни успокоителни слова. Клиентът му Грег Олдрич, изключително интелигентен реалист, не би ги приел. От една страна, Мур знаеше, че обвинението има сериозни проблеми и зависи от свидетел, когото той смяташе да разбие на пух и прах при кръстосан разпит. От друга страна, Олдрич имаше право: беше обвинен в убийството на съпругата си и в съзнанието на някои хора завинаги ще остане заподозрян, независимо от решението на съдебните заседатели. Но, помисли си Мур мрачно, по-добре така, отколкото да лежи цял живот в затвора, ако го намерят за виновен.

Той ли беше убиецът? Мур не се съмняваше, че Грег Олдрич премълчава нещо. Не очакваше признание, но обвинението бе повдигнато само преди ден и той се питаше дали премълчаното от клиента му няма да изскочи ненадейно по време на процеса.

Мур погледна през прозореца: мрачен мартенски ден, съвсем в унисон с настроението им. Бен Смит, частен детектив и понякога шофьор, който работеше за него от двайсет и пет години, седеше зад волана. По леко наклонената му глава Мур съдеше, че долавя всяка тяхна дума. Често се допитваше до Бен, след като е провел разговор с клиент в колата.

Последваха четирийсет минути мълчание. Накрая спряха пред жилищната сграда в Манхатън, на Парк Авеню, където живееше Олдрич.

— Е, това е засега. — Олдрич понечи да отвори вратата. — Ричард, много мило от твоя страна, че дойде да ме вземеш и ме върна у дома. Както ти казах — можехме да се срещнем някъде и да ти спестя пътуването из града.

— Не е никакъв проблем, а и до края на деня ще остана в офиса в Ню Йорк — увери го Мур делово. Протегна ръка. — Грег, не забравяй какво ти казах.

— Няма да забравя — увери го Олдрич все така безизразно.

Портиерът бързо прекоси тротоара, за да задържи вратата на колата. Когато му благодари, Грег забеляза в очите му прикрито

вълнение — някои хора изпитват такова, когато са близки свидетели на сензационна криминална история. Дано ти е забавно, помисли си той с огорчение.

В асансьора, на път към апартамента си на петнайсетия етаж, той се запита: как се случи всичко това? Защо последва Натали до Кейп Код? Наистина ли е отишъл до Ню Джърси през онова понеделнишко утро? Помнеше, че се прибра силно объркан, изморен и сърдит. В това беше сигурен. После излезе за обичайния си крос из Сентрал Парк, а по-късно остана смяян от констатацията, че е тичал почти два часа и половина.

Истина ли беше това?

Вече не бе сигурен.

6.

Пред себе си Емили признаваше, че смъртта на Майк и заболяването ѝ я съсираха. Към това се добавяше женитбата на баща ѝ, решението му да се премести във Флорида и фактът, че брат ѝ Джак прие предложение за работа в Калифорния — всички тези емоционални удари я оставиха зашеметена.

Външно запази самообладание, докато баща ѝ и брат ѝ се притесняваха, че я напускат в такъв тежък момент. Вярно, баща ѝ настоя да припише къщата на нейно име вярно, Джак искрено се съгласи с това, но тя знаеше, че всичко е само за да успокоят съвестта си.

Не че има защо да се чувстват виновни, помисли си сега. Майка ѝ почина преди дванайсет години. Баща ѝ излизаше с Джоан от пет. И двамата наближаваха седемдесетте. Обожаваха плаването и имаха право да му се наслаждават целогодишно. А и Джак не биваше да отказва предложената работа: трябваше да мисли за Хелън и за двете си малки деца.

Независимо от всичко Емили знаеше колко трудно ще свикне със загубата на Марк, особено след като няма да вижда често баща си, брат си и семейството му. Определено беше чудесно да е отново в тази къща все едно „се връща в утробата“, а това ѝ действаше целебно. От друга страна, съседите, останали от времето, когато растеше тук, бяха връстници на родителите ѝ. Новите собственици имаха малки деца. Изключение беше тихият дребен човек, наел къщата до нейната. Той стеснително ѝ съобщи колко е сръчен, в случай че има нужда от никаква поправка.

Инстинктивно беше готова да му откаже веднага. Най-малко се нуждаеше от съсед, който се опитва да се сближи с нея под претекст, че помага. Но с течение на времето тя виждаше Зак Ланинг само когато се случваше да излизат или да се връщат от работа едновременно. Затова бдителността ѝ намаля.

През първите седмици след като пое случая „Олдрич“, тя все препрочиташе и осмисляше досието. Установи си точен график: излизаше от службата в пет, прибираще се бързо вкъщи, за да разходи и на храни Бес, после се връщаше в кабинета и оставаше там до деветдесет часа.

Харесваше ѝ, че има много работа. Така почти не ѝ оставаше време да мисли за своята скръб. А и колкото повече научаваше за Натали, толкова по-близки я чувстваше. И двете се бяха върнали в родните си домове Натали заради проваления си брак, а тя заради разбитото си сърце. Разполагаше с купища информация за живота и кариерата на Натали. Смяташе я за естествена блондинка, но се оказа, че когато била на двайсетина години е сменила кестеневия цвят на косата си. Разглеждайки ранните ѝ снимки, Емили остана поразена от приликата си с нея. Бабата и дядото на Натали произхождаха от същата област в Ирландия, където бяха родени и нейните баба и дядо. Това я накара да се пита дали всъщност не са далечни братовчедки.

Емили обожаваше работата, предшестваща началото на процес, и нямаше нищо против извънредните часове, посветени на проучвания. Скоро обаче си даде сметка колко много време ѝ отнема тичането от службата до вкъщи, за да се погрижи за Бес. Пък и беше гузна, защото оставя клетото животинче само до късно вечерта.

И друг бе забелязал това. Зак Ланинг, започнал да подготвя двора си за пролетно засаждане, я причака рано една вечер, когато тя се прибираще с Бес.

— Госпожо Уольс — подхвана той, като избягващ погледа ѝ, — прави ми впечатление колко бързаш да отскочиш до вкъщи заради кучето. После пак хукнеш нанякъде. Четох с какво голямо дело си се захванала. Обзала гам се, че си претрупана с работа. Искам да ти кажа, че обожавам кучета, но собственикът е алергичен и не ми позволява да си взема едно вкъщи. Наистина с радост ще се грижа за твоето. Чух, че ѝ викаш Бес. Ако къщата ти е като моята, значи част от задната веранда е остьклена и отоплена. Достатъчно е да оставяш кошарата ѝ там и да ми дадеш ключ към верандата. Така ще я пускам, ще я храня и ще я водя на хубава дълга разходка. Задният ми двор е ограден и тя може да тича из него, докато работя в градината. После ще я прибирам и ще заключвам след себе си. Така няма да се притесняваш за нея. Сигурен съм, че с Бес ще се спогодим чудесно.

— Много мило от твоя страна, Зак. Ще помисля за предложението ти. В момента обаче наистина много бързам. Ще ти се обадя след ден-два. Номерът ти има ли го в указателя?

— Разполагам само с мобилен телефон — отвърна той. — Ще ти дам номера.

Докато Емили излизаше с колата по алеята, за да се върне в службата, Зак едва сдържаше вълнението си. Веднъж само да пипне ключа от верандата, лесно ще направи восьчен отпечатък от ключалката на вратата към останалата част от къщата. Не се съмняваше, че Емили ще приеме предложението му. Тя наистина обича безполезната космата топка, помисли си той. А когато вляза вътре, ще се кача горе и ще потършува из чекмеджетата ѝ.

Искам да докосна всичко, което носи.

7.

Алис Миле се ужасяваше от мисълта да се яви като свидетел по делото. Загубата на единственото ѝ дете, Натали Рейнс, я ужаси и съсира. „Как е възможно той да ѝ причини това?“ — питаше се тя постоянно — и денем, и нощем. В неизменно повтарящия се сън тя все се опитваше да стигне до Натали. Трябваше да я предупреди, че ще ѝ се случи нещо ужасно.

Постепенно сънят се превърна в кошмар. Докато тичаше слепешката в тъмнината, Алис се спъваше и падаше. Усещаше едва доловимия аромат на парфюма на Натали. Без да вижда, тя знаеше, че се е препънала в тялото на дъщеря си.

И именно в този момент се събуджаше с писък.

— Как е възможно той да ѝ причини това?!

През първата година кошмарът я спохождаше по-рядко, но след като обвиниха Грег и започна медийната лудост, го сънуваше все по-често. Затова след телефонното обажддане от прокурор Емили Уолъс, която я покани да се яви на разговор през едно утро в средата на април, тя прекара цялата нощ в удобния фътъйл, често задремвайки пред телевизора. Все пак се надяваше, че дори да заспи, няма да е дълбоко и няма да потъне в кошмара.

Планът ѝ не успя. Само дето този път извика името на Натали, когато се събуди. Остатькът от ноцта Алис прекара в мисли за изгубената си дъщеря: припомни си как Натали се роди три седмици предварително — появи се на бял свят точно на трийсетия ѝ рожден ден, и то след брак, който в продължение на осем години беше безплоден. Това я превърна в дар от небето.

После Алис се замисли за вечерта преди няколко седмици: сестрите ѝ настояха да я изведат на вечеря по случай седемдесетия ѝ рожден ден и вдигнаха тост за нея. Страхуваха се да споменат името на Натали, но аз настоях да вдигнем тост и за нея, припомни си тя. Дори успяха да се пошегуват:

— Появявайте, Натали нямаше да допусне да празнуваме четирийсетия й рожден ден — каза Алис. — Нали помните как все повтаряше, че в шоубизнеса е наложително да си вечно млад.

Тя е вечно млада, помисли си сега с въздишка и въздъхна, докато се надигаше от фотьойла в седем сутринта и обуваше чехлите. Артритните й колена я боляха най-много сутрин. Трепна от болка, прекоси всекидневната на малкия си апартамент на Западна шестдесет и пета улица, затвори прозорците и вдигна щорите. Както винаги гледката на река Хъдсън в Манхатън я разведри.

Натали беше наследила нейната любов към водата. Именно затова отскачаше така често до Кейп Код, пък било и за няколко дни.

Алис върза колана на меката памучна роба. Обожаваше свежия въздух, но през нощта се захлади и сега във всекидневната беше студено. Вдигна термостата, отиде в кухнята и посегна към каната с кафе. Беше нагласила машината да се включи в 6:55. Кафето беше готово, а чашата я чакаше на плота.

Съзнаваше, че трябва да изяде поне една препечена филийка, но не можеше да се насили. Какво ще ме пита прокурорката, чудеше се тя, докато отнасяше чашата в малката трапезария. Седна на стола с най-хубав изглед към реката.

И какво още да добавя към онова, което казах на следователите преди две години. Как Грег искаше да се сдобрят и настояваше дъщеря ми да го вземе обратно?

Че обичам Грег?

Че сега го ненавиждам?

Че никога няма да разбера как е могъл да й причини това?

За срещата Алис реши да облече черен костюм с панталон и бяла блуза. Сестра й го купи за погребението на Натали. През тези две години поотслабна малко и съзнаваше, че костюмът й е широк. Междувременно престана да си боядисва косата и сега беше снежнобяла, а понеже бе естествено чуплива, й спестяваше чести посещения във фризьорския салон. Поради свалените килограми бръчките на лицето й бяха станали по-дълбоки, но нямаше сили да ходи на масажи, както Натали винаги я съветваше.

Срещата щеше да се състои в десет. В осем Алис излезе, прекоси прятата до Линкълн Сентър, слезе в метрото и взе мотрисата, която спираше на автобусната гара „Порт Оторити“. По време на краткото

пътуване се замисли за къщата в Клостър. Брокер на недвижими имоти я увещаваше да не се опитва да я продава, докато вестниците всекидневно пишеха за Натали.

— Изчакайте малко — съветваше я той. — После боядисайте стените бели. Това ще ѝ придае свеж и привлекателен вид. Едва тогава я предложете на пазара.

Алис разбираше, че мъжът не е нито невъзпитан, нито нечувствителен, но мисълта да заличи всички следи от Натали беше болезнена. Щом договорните им отношения около продажбата на имота приключиха, тя не го потърси повече.

Пристигна на „Порт Оторити“. Както обикновено там гъмжеше от хора едни влизаха, други излизаха от автогарата и бързаха към секторите да хванат автобус или такси. И това място ѝ навяваше спомени. Виждаше се как бърза с Натали след училище, за да не закъснеят за пробните снимки за телевизионна реклама — това започна още когато дъщеря ѝ беше в детската градина.

Дори тогава хората се спираха да я погледнат, припомни си Алис, докато чакаше да си купи двупосочен билет за Хакенсак, Ню Джърси. По онова време другите деца носеха дълги коси, само Натали беше подстригана като паж. Беше красivo дете и се откряваше.

Нещо повече — беше родена за звезда.

Независимо от всичките изминали години, почти по навик понечи да поеме към сектор 210, откъдето тръгваше автобуса за Клостър, но с натежали крака отиде до 232 и зачака автобуса за Хакенсак.

След час вече изкачваше стъпалата към съда на окръг Бергън. Остави чантата си да мине през електронния монитор на охраната и плахо попита кой асансьор ще я отведе до офиса на прокурора на втория етаж.

8.

Докато Алис Милс слизаше от автобуса на една пряка от съда, Емили препрочиташе бележките си за разговора с Били Трайън и Джак Розен — следователите, работили по случая „Натали Рейнс“. Те бяха в прокурорския екип, приел обаждането от полицията в Клостър, след като намерили Натали мъртва в дома ѝ.

Трайън и Розен сега седяха срещу нея. Щом ги погледнеше, Емили тутакси долавяше контраста в реакциите им. Джак Розен, трийсет и шест годишен, висок метър и осемдесет, със стройно тяло, къса руса коса и интелигентно изражение, беше находчив и старателен следовател. Сработиха се добре преди няколко години, когато имаха общ случай в Отдела за непълнолетни престъпници. За разлика от някои свои колеги, включително и от Били Трайън, Розен, изглежда, не възразяваше да има жена за началник.

Трайън обаче не беше замесен от същото тесто. Емили и други жени в службата неизменно долавяха едва прикриваната му неприязнь. Всички се дразнеха от факта, че като братовчед на прокурор Тед Уесли, срещу него никога нямаше оплаквания, дори и да бяха напълно заслужени.

Емили не оспорваше, че е добър в работата си. Публична тайна обаче бяха методите му за изтръгване на показния често прекрачващи границата на допустимото. През годините не един и двама подсъдими гневно отричаха да са давали уличаващите ги показания, които той изнасяше под клетва в съда. Емили разбираше, че подобни оплаквания има срещу всеки следовател, но при Трайън те надхвърляха приемливия брой.

И пак той се оказа следователят, откликнал пръв ма искането на Истън да говори с някого от прокуратурата, след като го арестуваха за обира.

Емили се надяваше неодобрението, което изпитва към Трайън, да не е изписано на лицето ѝ, докато го наблюдаваше как седи отпуснат на стола. С обветreno лице, небрежно поддържана коса и вечно

полупрятворени очи, той изглеждаше по-стар от своите петдесет и две години. Беше разведен и имаше подчертана слабост към нежния пол. Емили знаеше, че някои жени извън службата определено го намират за привлекателен. Неодобрението й нарасна след приказките му, че не е достатъчно жилава, за да се справи с този случай. След като проучи досието, тя трябваше да признае, че той и Розен са си свършили чудесно работата както при описанието на местопрестъплението, така и при разпита на свидетелите.

Без да се впуска в излишно любезничене, тя отвори папката пред себе си и подхвани делово:

— Майката на Натали Рейнс ще пристигне след малко. Прегледах докладите ви и първоначалните ѝ показания пред вас в деня, когато Натали е починала, както и писмените ѝ показания няколко дни по-късно. — Погледна двамата мъже. — Пъrvата ѝ реакция е абсолютен отказ да повярва, че Грег Олдрич може да има нещо общо със случилото се.

— Така е — потвърди тихо Розен. — Госпожа Милс сподели, че обича Грег като син и дори умолявала Натали да се върне при него. Според нея Натали работела прекалено много и трявало да отделя повече време за личния си живот.

— Човек би очаквал, че ще иска да го убие — обади се Трайън саркастично. — Вместо това тя се притесняваше за него и за хлапето му.

— Тя е разбирала раздразнението на зет си — обърна се Розен към Емили. — Разпитаните приятели единодушно определиха Натали като работохолик. Иронията е, че евентуалната подбуда за убийството би предизвикала симпатиите на съдебните заседатели към Олдрич. Дори собствената му тъща го съжаляваше. Въобще не вярваше, че той го е извършил.

— Кога за последен път някой от вас е говорил с нея? — попита Емили.

— Потърсихме я точно преди изявленията на Истън да се появят във вестниците. Не искахме публикациите да я заварят неподгответена. Тя остана истински шокирана. Преди това позвъни няколко пъти да пита има ли развитие в разследването — уточни Розен.

— Старицата искаше да разговаря с някого — намеси се Трайън с безразличен тон. — Затова ние си говорехме с нея.

— Много мило от ваша страна — подигравателно подхвърли Емили. — Виждам в показанията, че госпожа Милс е говорила за съквартирантката на Натали — Джами Ивънс, убита в Сентрал Парк петнайсет години преди това. Питали сте я дали смята, че има нещо общо между двата случая.

— Заяви, че е невъзможно — отвърна Трайън. — Натали не познавала приятеля на съквартирантката си. Знаела само, че е женен и се развежда. Натали настоявала съквартирантката и да се раздели с него, защото той очевидно я подвеждал. Казала и че го е видяла веднъж на снимка, която пък изчезнала при убийството на Джами. Затова смятала, че е възможно да има някаква връзка, но детективите, работещи по случая, не го сметнали за вероятно. По онова време имало серия от нападения в парка. Портфейлът на Джами Ивънс лежал на земята, но кредитните карти и парите липсвали. Часовникът и обиците й — също. Според ченгетата е оказала съпротива при нападението и затова е умряла. Така и не разбрали кой е приятелят ѝ, а и случаят останал неразкрит.

Телефонът иззвъня. Емили вдигна слушалката.

— Госпожа Милс е тук — докладва секретарката.

— Добре. Ще я приема веднага.

Розен се изправи и каза, че ще я доведе.

Трайън не помръдна и Емили го изгледа втренчено.

— Ще ни трябва още един стол. Имаш ли нещо против да донесеш?

Трайън се надигна неохотно.

— Наистина ли ти трябваме и двамата? Довършвам доклада по случая „Карън“. Не вярвам мама да съобщи нещо изненадващо.

— Казва се госпожа Алис Милс. — Емили не си даде труд да прикрие раздразнението си. — Ще ти бъда благодарна, ако си малко по-любезен.

— По-спокойно, Емили. Нямам нужда от инструктаж. — Погледна я право в очите. — И не забравяй, че съм работил в тази служба, когато ти си била в трети клас.

Влизайки с Алис Милс, Розен се размина на вратата с Трайън. Емили мигом съзря тъгата по лицето на възрастната жена, лекото потреперване на брадичката. Направи ѝ впечатление, че костюмът ѝ е прекалено широк. Изправи се да се представи и изрази

съболезнованията си, а после я покани да седне. Обясни ѝ, че тя ще води делото и ще направи всичко възможно да осъди Грег Олдрич, за да възтържествува справедливостта.

— И, моля те, наричай ме Емили — завърши тя.

— Благодаря — промълви госпожа Милс. — Трябва да ти кажа, че хората от твоята служба се държат изключително мило. Ще ми се да можеха да върнат дъщеря ми.

В съзнанието на Емили се мярна образът на Марк, когато се сбогува за последен път с нея.

— Ще ми се и аз да можех да я върна — промърмори тя, като се надяваше лекото треперене на гласа ѝ да не се долавя.

През следващия час, без да бърза, Емили уточни показанията на Милс, дадени преди две години. За нейна изненада скоро стана ясно, че майката на Натали все още се съмнява във вината на Грег Олдрич.

— Когато ми казаха за Истън, бях покрусена и съсипана, но поне беше облекчение да узная истината. Но колкото повече чета за този тип, толкова повече се чудя.

Ако и съдебните заседатели разсъждават така, ще се проваля, помисли си Емили. Премина към следващия въпрос, който искаше да обсъдят.

— Госпожо Милс, съквартирантката на Натали, Джами Ивънс, е била убита в Сентрал Парк преди много години. Натали е смятала, че извършителят може да е мистериозният мъж, с когото Джами се е срещала.

— И Джами, и Натали вече ги няма — поклати глава Алис Милс, като с усилие сдържаше сълзите си. — И двете са убити... Кой можеше да си представи такава трагедия? — Избрърса очи с книжна кърпичка и продължи: — Натали грешеше. Видяла снимката в портфейла на Джами веднъж, но това било поне месец преди убийството. Възможно е самата Джами да я е изхвърлила. Според мен Натали реагира така, защото изпитваше онова, което аз изпитвам в момента. С Джами бяха изключително близки. Имаше потребност да обвини някого, да го накаже за смъртта ѝ.

— Както вие искате да накажете Грег Олдрич? — попита Емили.

— Искам да накажа убиеца ѝ, който и да е той.

Емили извърна глава, за да не гледа болката по лицето на възрастната жена. Ненавиждаше тази част от работата си. Даваше си

сметка, че вълнението ѝ при вида на страданията на близките на жертвата я мотивира да се представи възможно най-добре в съда. Неизвестно защо днес мъката, на която ставаше свидетел, докосна душата ѝ по-силно от всякога. Разбираше колко безполезно е да се опитва да утеши тази майка с думи.

Но мога да ѝ помогна, като докажа не само на съдебните заседатели, но и на нея, че Грег Олдрич е виновен за смъртта на Натали и заслужава най-строгата присъда — дожivotен затвор без право на обжалване.

После направи нещо неочеквано за себе си. Когато Алис Милс се надигна да си върви, тя се изправи, заобиколи бързо бюрото и я прегърна.

9.

Бюрото в офиса на Майкъл Гордън на трийсетия етаж в Рокфелер Сентър беше отрупано с вестници от цялата страна обичайна гледка сутрин. Преди края на деня ще е прегледал всичките, за да открие интересни престъпления, които да коментира във всекидневното си вечерно шоу „Съдилища“ по Канал 8.

Животът на Майкъл, бивш защитник на обвиняеми, се промени драстично, когато стана на трийсет и четири и го поканиха да участва в същото това шоу като член на екип специалисти, анализиращи текущи криминални дела в Манхатън. Задълбочените му коментари, бързият ум и привлекателните черти на тъмнокос ирландец му осигуриха многобройни покани да гостува в програмата. После, след като дългогодишният водещ се пенсионира, му предложиха да заеме мястото му и сега, две години по-късно, „Съдилища“ беше едно от най-популярните предавания в страната.

Кореняк от Манхатън, Майкъл живееше в апартамент в Сентрал Парк Уест. Въпреки че беше търсен ерген и получаваше безброй покани за светски прояви, той прекарваше повечето вечери у дома. Работеше върху книгата, за която бе подписан договор да напише — анализ на големите престъпления на двайсети век. Възнамеряваше да започне с убийството на архитект Станфорд Уайт от Хари Той през 1906 година и да приключи с първото дело срещу О. Джей Симпсън през 1995 година.

Проектът го увличаше. Вече вярваше, че повечето битови престъпления са плод на ревност. Той ревнувал, защото съпругата му имала връзка с Уайт на младини. Симпсън ревнуваше, защото съпругата му е била видяна с друг.

А Грег Олдрич — мъж, когото харесваше и от когото се възхищаваше? Майкъл беше близък приятел и на Грег, и на Натали още преди да се оженят. Говори емоционално и красноречиво на възпоменателната служба на Натали и често канеше Грег и дъщеря му Кати в ски бунгалото си във Върмонт за уикендите.

Винаги съм смятал, че полицията избърза, като обяви публично Грег за заподозрян, помисли си Майкъл и разсеяно бутна вестниците на страна. Но вече не знам в какво да вярвам.

Грег се обади в деня, когато го обвиниха.

— Майк, предполагам, че ще следиш процеса в предаването си?

— Да.

— Ще те улесня. Няма да те питам дали вярваш в историята на Истън, но според мен е най-добре да преустановим контактите си по време на процеса.

— Май си прав, Грег.

Помежду им се въззари неловко мълчание.

През последните шест месеца не се виждаха много. От време на време се засичаха на театър или коктейл и си кимваха отдалече. Сега процесът бе насочен за петнайсети септември, другия понеделник. Майк смяташе да го отразява по обичайния начин: най-същественото от показанията през деня, после дискусия между членовете на екипа му от правни експерти. Извади голям късмет, че съдията разреши в залата да има камери. Документален материал от съда винаги привлича зрителите.

Очакваше, че Грег ще се овладее, независимо от обвиненията на прокурора. Но все пак той беше много емоционален човек. На възпоминателната служба за Натали се държеше, ала по-късно същата вечер в апартамента си, в присъствието единствено на майката на Натали, на Кати и Майк, се разрида неудържимо и смутен излезе от стаята.

Несъмнено беше луд по жена си. Но дали избликът му беше плод на мъка, или на разкаяние? Може би бе породен от ужаса, че ще прекара остатъка от живота си зад решетките? Майк вече не знаеше какво да мисли. Кой знае защо, щом се сетеше за вечерта, когато Грег се срина, пред него изплуваше образът на Скот Патерсън, който разлепя плакати със снимки на изчезналата си съпруга, която всъщност беше убил и хвърлил в Тихия океан.

— Майк?

Секретарката му се обаждаше по интеркома. Сепнат от прекъсването, Майкъл измърмори:

— Да, Лиз?

— Кати Олдрич е тук. Иска да те види.

— Кати! Разбира се. Покани я.

Майк се изправи бързо и застана пред бюрото. Вратата се отвори и той посрещна с прегръдка стройното златокосо четиринастгодишно момиче.

— Кати, ужасно ми липсваše.

Усети, че тя трепери в ръцете му.

— Майк, страшно съм изплашена. Кажи ми, че няма начин да обявят татко за виновен.

— Кати, баща ти разполага с добър адвокат. С най-добрия. Всичко се гради на показанията на осъждан престъпник.

— Защо не сме тевиждали от шест месеца? — вгледа се тя в лицето му.

Майк я отведе при удобните фотьойли пред прозореца с изглед към площадката за зимни кънки на Рокфелер Сентър. Щом се настаниха, взе ръката ѝ в своята.

— Кати, идеята беше на баща ти, не моя.

— Не, Майк. Когато ти направи предложението, той всъщност те изпитваше. Ако си убеден, че е невинен, няма да се съгласиш, обясни ми той.

Майк се смути от гнева и обидата, които забеляза в погледа ѝ. Нима беше права?

— Кати, аз съм журналист. Не е редно да съм запознат със защитата на баща ти. Ако влизам и излизам от апартамента ви, неизбежно ще чуя нещо, което не бива да знам. Както стоят нещата сега, ще кажа многократно на зрителите, че съм близък приятел на баща ти, но няма да говоря с него, докато делото не приключи.

— Можеш ли да помогнеш да се повлияе на общественото мнение, за да бъде оправдан... — Кати се поколеба, преди да продължи: — Когато го оправдаят, хората ще разберат, че е невинен, че е несправедливо обвинен.

— Кати, широката публика трябва сама да реши.

Кати Олдрич издърпа ръката си от неговата и се изправи.

— Трябва да се върна в „Чоут“ за есенния срок, но няма да го направя. Ще взема частен учител, за да не изоставам. Ще присъствам на процеса всеки ден. Татко има нужда от стабилен човек до себе си. Надявах се и ти да си там. Татко винаги е казвал, че си невероятно добър защитник. — И без да дочака отговор, тя се запъти бързо към

вратата. Хвана дръжката, обърна се и добави: — Очаквам да привлечеш много зрители, Майк. Ако стане, положително ще получиш голяма премия.

10.

В края на седмицата преди процеса Емили оценяваше с умерен оптимизъм подготовката си като „добра“. Лятото се стопи неусетно. През юли тя успя да вземе седмица отпуска и гостува на баща си и съпругата му Джоан във Флорида. Прекара пет дни през август с брат си Джак и семейството му в Калифорния.

Беше чудесно да ги види отново, но мислите ѝ бяха постоянно заети с предстоящия процес. През юли и август старателно разпита осемнайсетте свидетели, които щеше да призове, и знаеше показанията им почти наизуст.

Заетостта около подготовката на процеса успя да притъпи леко мъката по Марк. Той все още ужасно ѝ липсваше, но тя вече не се измъчваше по десетина пъти на ден с мисълта: „Ако беше останал жив, ако беше останал жив...“

Сега, когато се срещаше с потенциалните свидетели, единствено Грег Олдрич завладяваше съзнанието ѝ. Случваше се най-вече когато изслушваше приятелите на Натали. От тях научи колко зле се е чувствала тя, защото всеки ден получавала поне по едно обаждане или съобщение от Грег с гореща молба да даде шанс на брака им.

— Виждала съм я няколко пъти да избухва в сълзи — гневно сподели Лайза Кент, близка нейна приятелка. — Много държеше на него. Дори смятам, че го обичаше. Но просто бракът им не се получи. Тя се надяваше да го задържи като свой импресарио, но бързо осъзна, че е прекалено емоционален по отношение на нея и постоянните контакти само ще усложнят нещата.

Емили разбра, че от Лайза ще излезе добър свидетел.

Късно в петък следобед, три дни преди началото на процеса, Тед Уесли я повика в кабинета си. Изглеждаше доста въодушевен.

— Затвори вратата — нареди той. — Имам да ти казвам нещо.

— Чакай да се сетя. Имаш новини от Вашингтон.

— Обадиха ми се преди петнайсет минути. Ти си първата в службата, на която казвам. Утре президентът ще обяви, че ме

номинира за главен прокурор.

— Тед, това е чудесно! Каква чест! Никой не го заслужава повече от теб.

Тя искрено се радваше за него.

— Да не избързваме. Сенатът ще се произнесе през следващите няколко седмици. Донякъде съм доволен, че стана така. Ще ми се да съм тук, докато трае процесът срещу Олдрич. Искам да видя как ще бъде осъден.

— И аз. Голям късмет е, че Истън си спомня толкова много подробности от всекидневната на Грег Олдрич. Дори с досието на Истън, не виждам как Мур ще даде правдоподобно обяснение.

— Разполагаш и с обаждането от мобилния телефон на Олдрич на мобилния на Истън. Недоумявам какво би обяснил Мур и за него. — Уесли се облегна назад в стола. — Емили, длъжен съм да призная, че когато ти дадох случая, тук имаше известно недоволство. Но аз го направих, защото смяtam, че си готова, и съм сигурен, че ще се справиш в съда.

Емили се усмихна печално.

— Ако можеш да ми кажеш как да преобразя Джими Истън във вдъхващ доверие свидетел, ще съм ти изключително признателна. Купихме му тъмносин костюм за процеса, но и двамата знаем на какво ще прилича: същинска риба на сухо. Когато говорих с него в затвора, забелязах, че боята за обувки, с която си беше намазал косата, избледнява, но това не подобрява особено външния му вид.

Уесли свъси замислено вежди.

— Емили, не ме интересува как ще изглежда Истън. Разполагаш с позвъняването на Олдрич до него и с описание на всекидневната. Дори Истън да не се представи добре, тези два факта не могат да бъдат променени.

— Тогава защо Мур настоява за съдебен процес? Категорично отказа извънсъдебно споразумение, дори когато Истън се появи в картинаката. Просто не знам какво цели, а и се съмнявам, че Истън ще издържи при кръстосания разпит на Мур.

— Съвсем скоро ще разберем — отвърна Уесли с необичайно мек тон.

Емилиолови промяната и сякаш прочете мислите му. Започва да се притеснява, че Олдрич ще бъде оправдан, каза си тя. Това няма

да е провал само за мен. Ще решат, че грешно е преценил, като ми е прехвърлил случая. Няма да е добре за него, особено преди дебата в Сената за високия пост.

Тя поздрави Уесли още веднъж за номинацията и си тръгна.

Рано сутринта обаче отново препрочиташе бележките по делото в кабинета си бе прекарала по-голямата част от уикенда там.

Да е жив и здрав Зак, помисли си тя няколко пъти през почивните дни. Сети се колко неохотно бе склонила в началото да е нещо повече от любезна съседка с него. Сега му беше благодарна, че храни и разхожда Бес. Той го правеше дори през кратките ѝ ваканции — твърдеше, че е излишно да дава кучето в приют.

— Станахме приятели — сподели Зак по неговия стеснителен начин. — Тя ще е в добри ръце.

Но в неделя, когато се върна вкъщи в десет вечерта, Емили завари Зак да седи в остькленача част на верандата с Бес в скута и да гледа телевизия.

— Просто си правим компания — обясни той усмихнат. — Реших, че си на вечеря с приятели.

Емили понечи да обясни, че си е занесла сандвич и плод в службата, защото се е наложило да работи до късно, но се спря. Не му дължеше никакво обяснение. В този момент ясно си даде сметка какво точно става: Зак бе самотник и сега несъзнателно насочваше вниманието си от Бес към нея.

Обзе я смразяващо чувство и тя дори потрепери.

11.

В неделя вечерта преди процеса Ричард Мур и синът му Кол, който му помагаше да изготви защитата, вечеряха с Грег Олдрич и Кати в клуба в сградата на Грег. Резервираха малко затворено сепаре, за да разговарят необезпокоявани и да предпазят Грег от любопитни погледи.

Ричард, ненадминат събеседник, няколко пъти успя да накара Грег и Кати да се усмихнат и дори да се засмеят, докато им сервираха салатите и предястията. Определено поуспокоената Кати се извини преди десерта:

— Обещах на татко, че ако ми позволи да остана вкъщи по време на процеса, няма да изоставам с уроците. Сега отивам да уча.

— Какво волево и зряло дете — отбеляза Мур, щом тя си тръгна.

— Страхотно си се справил с нея.

— Не престава да ме изненадва — призна Олдрич. — Предупреди, че няма да остане за десерта, защото очаква да обсъдим някои неща в последния момент. Права ли е?

Ричард Мур погледна клиента си през масата. През шестте месеца, откакто го обвиниха, Грег се бе състарил с десет години. Отслабна и макар лицето му да беше все още привлекателно, изглеждаше уморен и имаше тъмни кръгове под очите.

Кол, по-младо копие на Ричард, се бе посветил изцяло на този случай и бе изразил опасенията си за изхода на делото:

— Татко, в негов интерес е да поиска споразумение. Защо не го разбира? Какви са мотивите му да отказва да преговаряме с прокурора?

И Ричард Мур често си задаваше този въпрос, но не очакваше да получи отговор. Грег Олдрич желаеше да убеди не само съдебните заседатели, но и самия себе си, че е невинен. Само веднъж спомена колко е бил изненадан и дори шокиран, щом си дал сметка, че е тичал повече от два часа сутринта, когато умряла Натали. Сякаш самият той не е сигурен, помисли си Мур. Дали защото иска да отрече пред себе

си, че я е убил, и затова съзнателно изтрива спомена от паметта си? Не за пръв път се сблъсквам с подобно поведение. С Кол дори си говорехме, че не е изключено той да е убил Натали...

Сервитьорът се приближи. И тримата поръчаха кафе и се отказаха от десерта. След това Ричард Мур се прокашля и подхвани:

— Грег, най-добре е да не повдигам повече този въпрос. Никога не си искал споразумение с прокурора, но вероятно не е късно да помолим за такова. Иначе те грози опасност да прекараши остатъка от живота си в затвора. Ако трябва да съм честен, според мен и те се притесняват за това дело. Положително ще постигнем споразумение за двайсетгодишна присъда. Не е малко, но ще излезеш шейсетгодишен и ще ти предстоят доста години живот.

— Двайсет години? — сопна се Грег. — Само двайсет години?! Защо не им се обадим още сега? Ако изчакаме, рискуваме да не ни предложат толкова изгодна оферта!

Говореше възбудено и все по-високо. Хвърли салфетката на масата. При появата на сервитьора направи видимо усилие да се успокои, а после погледна първо Ричард, после Кол и накрая отново Ричард.

— Седим сега тримата, облечени в костюми по поръчка, вечеряме в частен клуб в сграда на Парк Авеню и ти ми предлагаш да прекарам следващите двайсет години в затвора, за да не умра там? И това при положение, че въобще постигнем споразумение? — Взе чашата си и изпи еспресото на един дъх. — Ричард, настоявам за съдебен процес. Няма да изоставя дъщеря си. Има и още нещо: обичах Натали! Няма начин да съм й причинил това. Както ти казах — възнамерявам да дам показания. Сега, ако ме извините, смятам да поспя малко. Ще бъда в кабинета ти утре в осем, после отиваме в съда. Като екип, надявам се.

Баща и син се спогледаха, след което Ричард обяви:

— Грег, няма да повдигам повече този въпрос. Ще им разкажем играта. И ти обещавам — ще притисна Истън безжалостно.

12.

На 15 септември започна процесът на щата Ню Джърси срещу Грег Олдрич. Председателстваше съдия Калвин Стивънс, ветеран по криминални дела и първият чернокож съдия в окръг Бергън. Считаха го за строг, но справедлив юрист.

Започна подборът на съдебни заседатели. Емили погледна към Олдрич и адвоката му Ричард Мур. Отново си помисли, че Олдрич е избрал подходящ защитник. Мур — строен, представителен мъж на шейсет и пет, с гъста прошарена коса — беше облечен с безупречен тъмносин костюм, светлосиня риза и щампована синя вратовръзка изльчваща увереност. Емили знаеше, че е от адвокатите, които се държат дружелюбно и уважително със съдебните заседатели, и те ще го харесат.

Знаеше още, че той ще се държи така и със свидетелите, които не биха навредили на клиента му, а ще запази острите нападки за не така створчивите. Тя отлично познаваше успехите му в случаите, когато щатът е бил принуден да призове — както сама щеше да направи скоро — свидетел с криминално досие. Сега Джими Истън щеше да твърди, че обвиняемият го е наел да извърши престъплението.

До Мур седеше синът му и негов помощник — Кол. Той бе работил четири години като прокурор в нейния отдел, преди да се прехвърли при баща си, и тя го познаваше и харесваше. Баща и син представляваха силен екип на защитата.

Олдрич седеше от другата страна на Ричард Мур. Грозеше го доживотна присъда и трябваше да е ужасен, но изглеждаше спокоен и овладян. Четирийсет и две годишен, той бе един от най-добрите театрални импресарии в бранша. Чарът, духовитостта и пъргавият му ум обясняваха защо Натали Рейн се е влюбила в него. Емили знаеше за четиринастгодишната му дъщеря от първия брак, която живееше с него в Ню Йорк. Олдрич се надявал и очаквал Натали да стане втора майка за нея — поне така потвърдиха съдебните проучвания. Според

приятелите на Натали това бе една от причините за раздялата. Дори те признаваха, че за нея най-важна била кариерата.

Ще бъдат добри свидетели, помисли си Емили. Ще докажат на съдебните заседатели колко гневен и разочарован е бил Олдрич, преди да превърти и да убие жена си.

Джими Истън. Или ще спечели, или ще провали процеса. За щастие ще има известно потвърждение на показанията му. Няколко надеждни свидетели щяха да потвърдят, че са го видели с Олдрич в бар две седмици преди Натали Рейнс да бъде убита. Още един плюс бе, че Истън описа подробно всекидневната в апартамента на Олдрич в Ню Йорк. Да видим как Мур ще се справи с това, помисли си Емили.

Все пак трудно щяха да стигнат до осъдителна присъда. Съдията се обърна към евентуалните съдебни заседатели и им обясни, че случаят касае убийство и докато трае подборът им и взимането на решение, вероятно ще минат четири седмици.

Емили хвърли поглед през рамо и зърна няколко репортери на първия ред. Забеляза, че има телевизионни камери и фотографи. Бяха снимали Олдрич и адвокатите му още при влизането им в залата. След като привършеше подборът на заседателите и тя и Мур започнаха с встъпителните пледоарии, залата щеше да е претъпкана. Съдията разреши процесът да се заснема и Майкъл Гордън, водещият на предаването „Съдилища“, възнамеряваше да го отразява.

Емили преглътна, за да прогони сухотата в устата си. Зад гърба си имаше двайсетина процеса със съдебни заседатели и беше спечелила повечето, но досега не бе участвала в толкова широко отразяван процес. Отново си повтори, че няма да е лесно.

Първият потенциален съдебен заседател — миловидна старица към седемдесетте — вече седеше на скамейката. Съдията я попита съвсем тихо дали има мнение за обвиняемия.

— След като ме питате, Ваша чест, и понеже съм откровен и прям човек, ще кажа, че според мен е виновен.

Не се наложи Мур да възрази. Съдия Стивънс го стори вместо него. Учтиво, но решително той съобщи на очевидно разочарованата старица, че е свободна.

13.

Подборът на съдебните заседатели и полагането на клетва отне цели три дни. В девет сутринта на четвъртия ден съдия Стивънс обясни, че предстои да бъдат произнесени встъпителните пледоарии. Даде общи указания и обясни, че думата има първо прокурорът.

Емили си пое дълбоко дъх, изправи се и пристъпи към съдебните заседатели.

— Добро утро, дами и господа. Както ви съобщи съдия Стивънс, аз съм Емили Уольс, прокурор в прокуратурата на окръг Бергън. На мен се пада отговорността да ви представя доказателствата, събрани по делото на щата срещу Грег Олдрич. Пак както ви съобщи съдия Стивънс, моите встъпителни думи и тези на господин Мур не представляват доказателства. Доказателствата ще почерпим от свидетелите, които ще дадат показания, и от предметите, иззети като улики. Целта на встъпителното ми слово е да очертава в общи линии случая, та когато някой свидетел дава показания, да сте по-добре ориентирани за коя точно част от делото се отнасят те. След като изслушаме всички свидетели, ще имам още една възможност да се обърна към вас. Това ще е моето обобщение и тогава ще ви насоча към факта, че свидетелските показания и предоставените на вашето внимание улики категорично говорят, че Грег Олдрич е убил брутално съпругата си.

През следващите четирийсет и пет минути Емили изчерпателно описа как е протекло разследването и какви обстоятелства са довели до обвиняването на Олдрич. Разказа и че според всички Натали Рейнс и Грег Олдрич са били много щастливи в началото на петгодишния си брак. Говори за успехите на Натали като актриса и за качествата на Олдрич като неин импресарио. Обеща да представи доказателства, че с течение на времето кариерата на Натали се оказала всепогъщаща и дългите ѝ отсъствия започнали да създават напрежение в семейството.

Сниши глас и продължи да описва как така стеклите се обстоятелства са дразнили Олдрич все повече и в крайна сметка

разочарованието му преминало в дълбок гняв. Със съчувствие в гласа тя разказа, че след смъртта на първата му съпруга дъщеря му Кати била едва тригодишна и той се надявал и очаквал, че Натали ще й стане добра втора майка. Приятели на двойката щели да повторят гневните думи на Грег, че Натали е погълната от кариерата си и емоционално не присъства нито в неговия живот, нито в този на дъщеря му.

Информира съдебните заседатели за предбрачното споразумение на Натали и Грег, според което финансите им били разделени, но наблегна на факта, че значителна част от доходите на Грег Олдрич идвали от това, че е импресарио на жена си. При раздялата им, година преди убийството, Натали го уверила, че още държи на него и иска той да продължи да бъде неин импресарио. Но минали месеци и тя се убедила в необходимостта от пълна раздяла. Така той се изправил пред опасността да загуби значителна част от приходите си, ако най-успялата му клиентка го напусне.

Имало доказателства за многократните му молби към Натали да премисли, но тя ги отхвърляла. Емили уведоми съдебните заседатели и че след раздялата Натали купила къщата в Клоствър, Ню Джърси, където отраснала. Тя била на трийсет минути път с кола от апартамента в Манхатън, в който Грег живеел с дъщеря си. Натали се чувствала удобно в дома си, недалеч от театъра в Ню Йорк, а емоционално и физически вече се виждала разделена с Грег. Тогава, убедена, че е взела правилното решение, тя подала молба за развод. Свидетели ще дадат показания, че съсипаният Грег все още вярвал, че бракът им може да бъде спасен.

Емили продължи:

— Ще се докаже, че отчаяният Грег Олдрич започнал да преследва Натали. В петък вечерта преди убийството той гледал последното бродуейско представление на „Трамвай Желание“. Седял на последния ред, за да не го види Натали. Забелязали го обаче други и те ще свидетелстват, че през цялото време бил с каменно изражение и единствен от публиката не станал на крака, за да се присъедини към овациите.

Съдебните заседатели слушаха внимателно, а очите им се местеха от Емили към обвиняния и обратно. Тя продължи:

— Проверка на телефонните разговори показва, че на следващата сутрин — събота, четирийсети март — Грег е получил обаждане от Натали — както се оказва, последното обаждане от нея. Според показанията му пред полицията тя му оставила съобщение, че заминава за къщата си в Кейп Код за уикенда. Уведомила го, че в понеделник в три часа ще се срещне с новия си импресарио в офиса му в Манхатън.

Според показанията на Олдрич пред полицията, на тази предварително уговорена среща щели да бъдат обсъдени съществуващите договори и непосредствените нови предложения за работа в присъствието на Натали. Грег признал пред полицията, че в съобщението си тя изразявала желанието си да бъде сама и го молела да не се свързва с нея по никакъв повод през уикенда.

Емили се обръна към подсъдимия.

— Грег Олдрич не уважил това желание — продължи тя, извисявайки глас. — Макар че първоначално отричал да е имал понататъшен контакт с Натали, полицията го оборила с документи, които бързо намерила. Половин час след въпросния телефонен разговор кредитната му карта е използвана за наемане на кола — тъмнозелена тойота, която задържал два дни и изминал с нея деветстотин километра. Наемането на кола е значим факт, защото обвиняемият е притежавал кола, оставена в гаража на жилищната му сграда.

Обръщайки се отново към съдебните заседатели, Емили набледна колко важни са тези километри, защото разстоянието от дома му в Манхатън до къщата на Натали в Кейп Код и обратно било осемстотин километра. Едва след като полицията намерила свидетел от Кейп Код, който видял тъмнозелена тойота да обикаля из квартала в съботата преди смъртта на Натали, Грег Олдрич признал, че е ходил там.

— И как обяснява това? Ще иска да убеди вас, съдебните заседатели, че единствената причина да отиде при съпругата си, с която — забележете — е разделен, било да разбере дали тя е с друг мъж. Олдрич ще се опита да ви убеди, че ако я бил видял с друг, щял да се откаже от опитите си да се сдобрят и да приеме развода. — Емили извъртя театрално очи и сви рамене. — Това ще обясни. След като настоятелно я е молил да се върне при него, след като буквално я е преследвал с взета под наем кола, той е щял да си вземе шапката и да се прибере. Но извадил лошия късмет съсед да го забележи зад волана.

Грег Олдрич разполага със средства. Има чудесни хотели и пансиони в Кейп Код, но той отсяда в евтин мотел в Хаянис. Признал е, че в събота два пъти минал с колата край къщата на Натали и не забелязал друга кола, или човек, там. Признал още, че в неделя минал край дома ѝ три пъти, последно в осем вечерта, и му се сторило, че Натали е сама. Твърди, че след това шофиран пет часа до Ню Йорк и веднага си легнал. Събудил се в седем сутринта в понеделник и към седем и двайсет излязъл да тича в Сентрал Парк. Тичал или се разхождал над два часа и в десет върнал взетата под наем тойота в офиса на фирмата на шест преки от апартамента му. — Тонът на Емили стана изключително саркастичен. — И какво е обяснението му пред полицията за наемането на автомобил, вместо да шофира своята луксозна кола? На неговата кола предстоял преглед и не желаел да навърти излишни километри. — Поклати глава. — Какво жалко обяснение! Според мен Грег Олдрич е наел кола, за да не я разпознае Натали, ако погледне през прозореца. Не е искал тя да разбере, че я преследва. — Емили си пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Но той е познавал добре навиците на съпругата си. Тя не обичала да шофира в натоварено движение. Предпочитала да кара късно нощем или рано сутрин. Той знаел, че Натали ще се върне в дома си в Клостър по някое време сутринта в понеделник, и е отишъл там. Пристигнал е преди нея. Ще чуете от Сузи Уолш, икономката на съседката, че е видяла Натали да слиза от колата си в гаража няколко минути преди осем. Ще ви каже, че пет часа по-късно, в един, когато минала край къщата на Натали, видяла вратата на колата все така отворена и заподозряла, че нещо не е наред. Ще чуете за решението ѝ да влезе в къщата, където заварила Натали умираща на пода в кухнята. Ще чуете от детективите, че не е имало никакви следи от взлом, но майката на Натали ще ви каже за навика на дъщеря ѝ да държи ключ за задната врата в изкуствен камък в двора. Ключът липсвал. Съвсем естествено е Грег Олдрич да е знаел къде да го търси, защото именно той купил камъка имитация за Натали. — Емили продължи: — Щатът признава: не разполагаме с улики, свързващи физически Грег Олдрич с местопрестъплението. Затова през първите две години на разследването, независимо от косвените улики срещу него, прокуратурата на окръг Бергън трябваше да признае, че само подозрението, дори и голямо, не е достатъчно. Грег Олдрич бе

арестуван едва преди шест месеца. Арестът стана след нужния ни обрат. Той се яви в лицето на Джими Истън. — Следва най-трудната част, помисли си Емили, отпивайки гълтка вода. — Ще започна описанието на господин Истън, като незабавно ви известя за неговото криминално досие. През последните двайсет и една години той е осъждан многократно за обири и няколко пъти е лежал в затвора. Преди шест месеца направи отново онова, което е правил през по-голямата част от живота си — извърши поредното престъпление. Проникнал в дом в Олд Тапън, но го заловили при бягството с пари и бижута. Полицията узнала за обира благодарение на задействалата безшумна аларма. Докато се занимавали със случая в местния полицейски участък, Истън без съмнение си е дал сметка колко дълъг престой в затвора го очаква. Съобщил на полицията, че разполага с важна информация относно убийството на Натали Рейнс. Следователи от прокурорската служба веднага откликали и разговаряли с него.

Съдебните заседатели слушаха внимателно. Тя долови враждебното им отношение, докато описваше подробно предишните криминални прояви на Истън: обири с взлом, кражби, измами и търговия с наркотици. Преди да запознае заседателите с изявленията му пред следователите, Емили даде ясно да се разбере, че не очаква някой да му повярва, освен ако няма убедително потвърждение на думите му. Такова, увери ги тя, има.

Емили директно заяви на съдебните заседатели, че, както може да се очаква, господин Истън не сътрудничи единствено от добро сърце. В замяна на неговите показания прокуратурата е съгласна да намали присъдата му за обира на четири години вместо десетте, полагащи се на рецидивист. Уточни, че понякога подобни споразумения позволяват да се събере информация за по-тежки престъпления. Наблегна на факта, че Истън все пак ще лежи в затвора, а сътрудничеството му е полезно.

Емили си пое дълбоко дъх. Ясно долавяше, че е приковала вниманието на съдебните заседатели и те попиват всяка нейна дума. Разказа как Истън информирал следователите, че две седмици преди убийството на Натали Рейнс случайно срещнал Грег Олдрич в манхатънски бар. По неговите думи Олдрич пиел сериозно и изглеждал много депресиран. Истън твърди, че Олдрич го заговорил, докато седели на бара, и намекнал за желанието си да се отърве от

съпругата си. Истън обяснил, че скоро е пуснат под гаранция и не успява да си намери работа заради криминалното си минало. Живеел в стая под наем в Гринуич Вилидж и работел на парче.

— Дами и господа съдебни заседатели, Джими Истън разказал на Олдрич за криминалните си прояви и му предложил, срещу съответно заплащане, да се погрижи за проблема му. Олдрич предложил пет хиляди долара аванс и още двайсет хиляди, след като престъплението бъде извършено. Ще чуете показанията на господин Истън: постигнали споразумение и Олдрич го запознал много подробно с работния график на Натали и с адреса ѝ. Освен това на разпечатката на телефонните разговори е фиксирано обаждане от мобилния телефон на Олдрич до мобилния телефон на Истън. Ще научите за посещението на Джими Истън в апартамента на Грег Олдрич, където получил петте хиляди долара аванс. След това обаче господин Истън ще ви каже, че се изплашил, че може да го хванат и да прекара остатъка от живота си в затвора. Затова написал писмо на господин Олдрич, за да го информира, че не може да изпълни обещаното. И тогава, дами и господа, за нещастие на Натали Рейнс, Грег Олдрич решава да я убие сам.

Емили завърши и благодари на съдебните заседатели за вниманието. Докато съдията обявяваше, че сега думата ще има господин Мур, тя тръгна бавно към мястото си и кимна почти незабележимо на Тед Уесли, седнал на първия ред. Радвам се, че поне това свърши, помисли си тя. Определено не мина лошо. Сега да видим какво ще каже господин Мур за ключовия ни свидетел.

Мур се изправи и театрално поклати глава, сякаш да изтръска току-що чутите глупости. Благодари на съдията, приближи се с премерени крачки към съдебните заседатели и леко се облегна на перилото пред тях.

Като добър съсед, спрял да побъбри през оградата, помисли си Емили саркастично. Винаги прави така. Иска да е новият им най-добър приятел.

— Дами и господа, казвам се Ричард Мур. Заедно със сина ми Кол Мур представлявам Грег Олдрич.

Започвам с благодарността, че отделяте време от личния си живот и през следващите няколко седмици ще се явявате в съда. И двамата го оценяваме високо. Това е важно задължение. Вие буквально

държите в ръце живота и бъдещето на Грег. Дълго ви подбирахме като съдебни заседатели и обявявайки състава за „приемлив“, всъщност имах предвид, че с Грег разчитаме, че тук седят почтени хора. Това е единственото, което искаме от вас. Прокурорът говори почти час, за да ви опише какви са доказателствата по този процес. Чухте я, чух я и аз. По този случай нямаше арест почти две години. Дотогава полицията знаеше единствено, че Грег и Натали, като много други двойки, се развеждат. Подобно на много хора в такава ситуация, Грег беше сломен. Обещавам ви той да даде показания по време на процеса. Ще ви каже, както е казал на полицията много преди да го арестуват, че е отишъл до Кейп Код тласкан от любопитството дали в живота на Натали се е появил друг мъж. Направил го е, защото е искал да провери дали има смисъл да настоява за помирение. Ще чуете как, след като видял, че тя е сама, напуснал Кейп Код и се върнал в Ню Йорк. Двамата дори не са разговаряли. Прокурор Уольс обръна внимание върху двучасовото отсъствие на Грег Олдрич от апартамента му сутринта, когато Натали е била убита. Ще чуете обаче, че този сутрешен крос е дългогодишен навик. Прокуратурата ще се опита да ви убеди, че във въпросното утро Грег е успял да отиде до Ню Джърси с кола по време на натоварения трафик, убил е Натали и пак в натоварено движение се е върнал обратно в Ню Йорк. И всичко това в рамките на въпросните два часа. Ще се опитат да ви убедят, че е убил жената, за която е разбрал, че няма друга интимна връзка и с която отчаяно е искал да се събере. Горе-долу това са фактите до появата на Джими Истън. Този „образцов“ гражданин, този спасител на техния случай, е прекарал половината от живота си в затвора, а през останалото време е бил с условна присъда. — Мур поклати глава и продължи със сарказъм: — Джими Истън е арестуван за пореден път, след като е обирал къща в този окръг. За пореден път нахлува в чужд дом. За щастие безшумната аларма предупреждава полицията и той е заловен. Но не всичко е загубено за Джими Истън. Шансът му да не попадне задълго в затвора е Грег Олдрич. Ще чуете как този патологичен лъжец и асоциален тип превръща случайната им среща в бар, където са побъбрили за бейзбол, в пъклен план да бъде убита жената, която Грег обича. Ще чуете, че Грег уж бил предложил на този напълно непознат двайсет и пет хиляди долара, за да извърши престъплението. Ще чуете как Истън приел предложението, но скоро

след това се обадила гузната му съвест — явно за пръв път в безполезния му живот — и той се отказал от сделката. Това е боклукът, който щатът иска да прогълътнете. На базата на тези улики ще искат от вас да унищожите живота на Грег Олдрич. Дами и господа, уверявам ви, че той ще даде показания и ще ви обясни задоволително защо Истънс в състояние да опише подробно дневната му и защо има телефонно обаждане до него. — Извърна се, посочи с пръст Емили и произнесе гръмко: — За пръв път от двайсет и пет явявания пред съда Истън ще е в ролята на свидетел на щата, а не на обвиняем.

Докато Мур се връщаше към мястото си, съдията се обърна към Емили:

— Моля обвинението да призове първия си свидетел.

14.

От момента, когато откри Натали, Сузи Уолш се превърна в знаменитост сред приятелите си. Многократно разказа как веднага се усъмнила, че нещо не е наред, щом видяла и вратата на колата, и вратата на гаража на Натали все още отворени, когато свършила работа. Зеели точно както и преди пет часа.

— Нещо ме накара да проверя вътре, макар да се опасявах да не ме арестуват за нахлуване — обясни тя леко задъхана. — А когато влязох, видях онази красива жена свита на пода, с подгизната от кръв бяла жилетка. Уверявам ви, самата аз едва не умрях. Пръстите ми така трепереха, че когато набрах 911, не знаех дали съм успяла. А после...

Понеже знаеше, че полицията смята Грег Олдрич за заподозрян за това убийство и някой ден може би щяха да го обвинят, Сузи посети съда в окръг Бергън пет-шест пъти по време на криминални дела, за да разбере какво би било, ако някога я призоват за свидетел. Намери процедурата за вълнуваща. Направи ѝ впечатление, че някои свидетели говорят прекалено много и съдията ги ограничава да отговарят само на въпросите, без да предлагат свои коментари. Съзнаваше, че ѝ е трудно да го направи.

След две години официално обвиниха Грег Олдрич за убийството на Натали. Сузи веднага съобрази, че непременно ще я призоват за свидетел по делото. Тя надълго и нашироко обсъди с приятелките си как да се облече за съда.

— Има голяма вероятност да се появиш на първа страница на вестниците — предупреди я една от тях. — На твоето място бих си купила хубав черен или кафяв костюм. Падаш си по червеното, знам, но е прекалено леконравно за свидетелската скамейка.

На разпродажба в любимия си магазин Сузи намери точно каквото търсеше: костюм с панталон в кафяво с дискретна тъмночервена нишка. Червеното не само беше любимият ѝ цвят, но ѝ носеше късмет. Обстоятелството, че в плата има червено, а кройката на

костюма я правеше да изглежда по-стройна от обикновено, ѝ вдъхваше увереност.

Но дори и така, и независимо, че предишния ден се подстрига и си направи косата със сешоар, Сузи усети как стомахът ѝ се сви, когато я призоваха на свидетелската скамейка. Постави ръка върху Библията, закле се да говори истината, само истината и нищо, освен истината, и седна на стола.

Помисли си, че прокурор Емили Уольс е изключително привлекателна и прекалено млада, за да води такова важно дело. Но предразполагаше с маниерите си и след няколко въпроса Сузи започна да се отпуска. Неведнъж и дваж разказвала случилото се на приятелките си, тя отговаряше с лекота на въпросите, без да се колебае.

Обясни, че влязла в гаража, забелязала чантата и куфара на Натали Рейнс в колата и почукала на кухненската врата. Като разбрала, че е отключена, влязла в помещението. Понечи да уточни, че няма навик да влиза без покана, но се спря. Отговаряй само на въпросите, напомни си тя.

После Емили Уольс я подкани да опише какво е заварила в кухнята.

— Веднага я забелязах. Ако бях направила още две крачки, щях да се препъна в нея.

— Кого видяхте, госпожо Уолш?

— Видях Натали Рейнс.

— Жива ли беше?

— Да. Скимтеше като ранено котенце.

Сузи чу как някой изхлипа. Погледът ѝ се стрелна към третия ред, където седеше жена, която разпозна от снимките във вестниците като лелята на Натали Рейнс. Възрастната дама грабна кърпичка от чантата си и я притисна към устните си. Изглеждаше съвсем измъчена, но не отрони нито звук повече.

Сузи описа как се обадила на 911, а после прилекнала до Натали.

— Цялата ѝ жилетка беше подгизната от кръв. Не бях сигурна дали ме чува, но понякога хора, които изглеждат в безсъзнание, всъщност чуват, когато им говориш. Затова ѝ казах, че идва линейка и всичко ще е наред. В следващия миг тя спря да диша.

— Докоснахте ли я?

— Поставих ръка на челото ѝ и я погалих. Исках да усети, че не е сама. Вероятно е била страшно изплашена. Болеше я и сигурно знаеше, че умира. Уверявам ви, аз бих била изплашена до смърт.

— Възразявам! — скочи Ричард Мур.

— Приема се — отреди съдията. — Госпожо Уолш, моля да отговаряте на въпросите без допълнителен коментар. Прокурорът да повтори въпроса.

— Докоснахте ли я? — попита Емили отново.

— Поставих ръка на челото ѝ и я погалих — повтори Сузи предпазливо, изплашена от адвоката.

Но когато дойде ред на Мур, той ѝ зададе само няколко въпроса и се държа много дружелюбно. Сузи изпита леко смущение, докато обясняваше, че почти винаги минава край дома на Натали Рейнс след работа, макар че така заобикаля целия квартал, за да стигне до магистралата. Забеляза, че някои хора в залата се усмихнаха на признанието ѝ, че е запалена почитателка на Натали и е искала да я зърне дори за миг.

— Кога за последен път видяхте Натали Рейнс, преди да влезете в къщата ѝ? — попита Мур.

— Както казах: видях я да слиза от колата си сутринта.

— Нямам повече въпроси — отсече Мур.

Сузи почти се разочарова, че всичко свърши. Докато се отдалечаваше от свидетелската скамейка, огледа добре Грег Олдрич. Изключително привлекателен мъж, помисли си тя. Разбирам защо красива жена като Натали Рейнс се е влюбила в него. Очите му имат такова тъжно изражение. Какъв лицемер само. Да му прилошее на човек.

Надяваше се да е видял презрителния поглед, с който го стрелна, преди да излезе от залата.

15.

Поради дългогодишното си приятелство с Грег, а и защото забележката на Кати го жегна, Майкъл Гордън очакваше да се обвърже емоционално с процеса на щата Ню Джърси срещу Грег Олдрич. Не очакваше обаче да изпитва почти фаталистичното усещане, че Грег е виновен и ще бъде осъден за убийството на Натали.

Както предполагаше, делото привлече вниманието на цялата нация. Натали беше голяма звезда на Бродуей и бе номинирана за наградата на Академията. Читателите на таблоидите, в които се разказваше за живота на знаменитостите, познаваха Грег, който почти постоянно присъстваше на събиранятията на звездите. След смъртта на Натали той стана прицел на папараците. Приписваха му връзка с всяка звезда, която придружаваше на парти.

Заглавията на клюкарските издания не преставаха да повтарят, че в случая със смъртта на Натали той е заподозрян.

Майкъл знаеше на какво огромно внимание ще бъде обект Грег по време на процеса. Но към това се прибави неочекван елемент: вестникарските статии отделяха не по-малко място на младата и красива Емили Уольс и на умелия начин, по който градеше обвинението си срещу Олдрич.

Като бивш защитник, Майкъл съзнаваше, че Емили затваря вратата пред възможността Натали да е била убита при случайно нападение. Следователите от нейната служба — Били Трайън и Джак Розен — бяха добри свидетели: отговаряха акуратно и сбито на въпросите ѝ.

Според показанията им нямало признания за насилиствено нахлуване в дома на Натали Рейнс. Системата за сигурност не била пипана. Професионален крадец можеше да отвори малкия сейф в дрешника на Натали с отварачка за консерви, но нямаше следи от нещо подобно. Уликите сочеха, че убиецът е излязъл през задната врата, притичал е през двора и залесената част зад него, а оттам — на съседната улица. През нощта беше валяло и те смятаха, че е носил

някакво покритие върху обувките, защото не успяха да свалят свестен отпечатък от двете видими следи по меката трева. Номерът на обувките беше между четирийсет и три и четирийсет и пет.

Грег Олдрич носеше номер четирийсет и четири.

Данните от алармената система бяха предоставени като улика. За последен път била включена в петък, 13 март, в четири следобед. В единайсет и половина същата вечер била изключена, уточни специалистът, и така и не била включена отново следователно не е действала през уикенда, както и в понеделник сутринта, когато Натали е била убита.

Майка ѝ, Алис Милс, даде показания от свидетелската скамейка. От тях стана ясно, че Натали държала резервен ключ в изкуствен камък в задния двор на къщата в Клостър.

— Грег знаеше за камъка — заяви тя под клетва. — Именно той го купи на Натали. Когато живееха заедно, тя постоянно губеше или забравяше ключа за апартамента. Затова, когато се премести в Клостър, той я посъветва да държи резервен ключ някъде, иначе рискува да прекара някоя нощ навън.

Не включиха в протокола следващата реплика на Алис Милс, но всички в съдебната зала я чуха. Хлипайки и с насьлзени очи, тя се обърна към Грег:

— Винаги си бил много грижен към Натали. Кога се промени толкова много? Кога я намрази толкова, че да постъпиш така с нея?

Следващият свидетел, продавач от „Брукстоун“, представи копие на касова бележка, от която личеше, че Грег е платил за камъка с кредитна карта.

Съдебният лекар даде показания безизразно и точно. От положението на тялото съдеше, че Натали Рейнс е била нападната в момента на влизането ѝ в кухнята. Подутина на тила подсказваше, че е била сграбчена и повалена на пода, където е простреляна отблизо. Куршумът минал на милиметри от сърцето. Причината за смъртта бе вътрешен кръвоизлив.

— Щеше ли да бъде спасена, ако беше получила медицинска помощ непосредствено след като е била простреляна? — попита Уольс.

— Без съмнение.

Същата вечер дискусията в „Съдилища“ се въртеше около Емили Уольс.

— Начинът, по който тя изгледа Олдрич след последния въпрос към съдебния лекар, беше чист театър — изкоментира Питър Ноулс, пенсиониран прокурор. — Всъщност искаше да каже на съдебните заседатели, че след като е застрелял Натали, Олдрич все пак е могъл да я спаси. Вместо това я е оставил да кърви до смърт.

— Не съм съгласен — прекъсна го Брет Лонг, психолог-кrimиналист. — Защо ще я оставя така, с риск някой да влезе и да повика помощ? Олдрич, или който я е застрелял, е смятал, че с нея е свършено.

Майкъл мислеше абсолютно същото. Защо не го изрекох пръв, запита се той. Нима, защото не желая да окажа на Грег и най-малката подкрепа? Толкова ли съм сигурен, че е виновен? Вместо да се съгласи с казаното от Брет Лонг, той заяви:

— Емили Уольс има способността да внуши на всеки съдебен заседател чувството, че разговаря лично с него. Всички сме наясно колко ефективно действа това.

В края на втората седмица от процеса поканиха зрителите да регистрират своето мнение дали Грег е виновен в уебстраницата на „Съдилища“. Откликнаха невероятно много хора и седемдесет и пет процента от тях смятаха, че е виновен. Един от гостите на предаването поздрави Майкъл за широкия отзив и той се сети за горчивата забележка на Кати, че вероятно ще получи премия за отразяването на този процес.

С всеки изминал ден примката около Грег се затягаше, а Майкъл изпитваше все по-задълбочаващото се усещане, че не само е изоставил приятеля си, но дори насочва общественото мнение срещу него. Ами съдебните заседатели, запита се той. Законът им забраняваше да гледат новини, свързани с процеса, но колко от тях следяха предаването му всяка вечер и дали се влияеха от гласуването.

А Грег? Гледаше ли „Съдилища“? Необяснимо защо, Майкъл беше сигурен, че го гледа — и се питаше дали Емили Уольс му въздейства по същия начин: някак обезпокоително тя напомняше на Натали.

16.

Зак съзnavаше, че е допуснал огромна грешка. Емили не биваше да го заварва да гледа телевизия на верандата ѝ. В очите ѝ тутакси се появи тревожно изражение и тя доста хладно му благодари, че се е погрижил за Бес.

Зак знаеше, че единствената причина тя да не се откаже от уговорката им досега е процесът. Съзnavаше го отлично и не се съмняваше, че съвсем скоро ще намери причина да го разкова. Очакваше дори да направи нещо по-лошо: да назначи проверка за него. В края на краишата тя беше прокурор. В никакъв случай не биваше да събужда подозренията ѝ.

През месеците докато обмисляше отмъщението си срещу Шарлот, майка ѝ и децата ѝ, той избра за новата си идентичност името Закъри Ланинг. Стараеше се никога да не мисли за другите си имена, макар че те понякога изплуваха в съня му.

В Де Майн действаше като Чарли Мюр и в онзи живот работеше като електротехник и пожарникар-доброволец. Шарлот беше третата му съпруга, но той не ѝ съобщи този факт. Използва спестяванията си, за да ѝ купи къща. Чарли и Шарлот — звучеше така мило и приятно. После, след две години, тя го изрита. Майка ѝ дойде да живее с нея и децата. Настани се в къщата ми, припомни си той, макар че докато аз живеех там, дори не идваше на гости. Шарлот поиска развод и съдията приписа къщата на нея, а него осъди да плаща издръжка, защото тя твърдеше, че е изоставила добра работа, за да стои вкъщи и да му готови. Шарлот беше лъжкиня. Тя ненавиждаше работата си.

После откри, че тя излиза с един от другите пожарниари — Рик Морган. Дочу го да се хвали, че тя е напуснала мъжа си, защото се страхувала от него и го намирала за странен...

Зак с истинска наслада наблюдаваше как Емили Уольс прекара цялото лято в подготовка за процеса целта ѝ бе да осъди един мъж, защото убил съпругата си. И ще успее, помисли си Зак много е умна. Но не бе достатъчно умна да знае, че е убил пет души наведнъж!

Изпитваше гордост от факта, че името и снимката на Емили са във всички медии все едно правеха комплимент и на него.

Никой не е по-близо до нея от мен, мислеше си той. Проверявам имейлите ѝ, претърсвам бюрото ѝ, докосвам дрехите ѝ, чета писмата, които съпругът ѝ е писал от Ирак. Познавам Емили по-добре от самата нея.

Засега обаче се налагаше да предприеме нещо, за да потуши съмненията ѝ. Обиколи из квартала и намери гимназистка, която търсеше някаква работа за след училище. В петък вечерта, в края на втората седмица от процеса, видя Емили да се прибира и я спря, когато слезе от колата.

— Емили, много съжалявам. За известно време ме прехвърлиха в смяната от четири до единайсет в склада — изльга той. — Няма да съм ти от помощ за Бес.

Стана му истински неприятно, когато забеляза облекчение в погледа ѝ. После ѝ разказа за момичето от съседната улица, готово да поеме разходките и храненето на Бес поне до Деня на благодарността, когато започва репетиции за училищната пиеса.

— Зак, много си мил — увери го Емили. — Сега обаче ще се връщам по-рано и няма да ми трябва помощ.

Само дето не добави „никаква“. Зак се досещаше, че Емили никога няма да допусне чужд човек да влиза и излиза от дома ѝ.

— Ето ти номера ѝ за всеки случай. Ето и ключа — подаде го Зак и, избягвайки да я погледне, добави срамежливо: — Гледам „Съдилища“ всяка вечер. Страхотно се справяш. Нямам търпение да видя как ще се държиш с този тип Олдрич, когато застане на свидетелската скамейка. Явно е отвратителен човек.

Емили се усмихна в знак на благодарност и пъхна ключа в джоба си. Много щастлив завършек, мислеше си тя, докато се качваше по стъпалата към предната веранда. Чудех се как да сложа край на създалото се положение, а ето че той го направи вместо мен.

Зак я наблюдаваше с присвити очи как се отдалечава. Както Шарлот го изхвърли от къщата му, така и Емили го изхвърляше от живота си. Не се получи, както се надяваше — да разреши на момичето да ѝ помага с кучето, а после с радост да се възползва отново от неговите услуги. Явно това нямаше да се случи.

Обзе го познатият гняв и той взе решение: „Ти ще си следващата, Емили. Не търпя да ме пренебрегват. Никога не съм го понасял и няма да го допусна.“

С влизането в къщата Емили изпита необяснима тревога и заключи вратата два пъти. Отиде на задната веранда, за да пусне Бес от кошарата, и й хрумна, че няма да е зле да купи резе за вратата.

Зашо ме налягат такива лоши предчувствия, озадачи се тя. Вероятно заради процеса.

Толкова много говоря за Натали, че сякаш се сливам с нея.

17.

От началото на процеса Грег Олдрич всеки ден ходеше в кабинета на адвоката си, където около два часа обсъждаха показанията на свидетели на обвинението, разпитвани през деня. След това кола го откарваше вкъщи. Кати, твърдо решена да е до него в съдебната зала, се съгласи да се прибира след края на заседанието около четири часа и да работи с частния учител.

По настояване на баща си тя склони да прекарва поне някои от вечерите с приятелите си от училището в Манхатън, където учеше, преди да отиде в пансиона „Чоут“ в Кънектикът.

Вечерите, когато оставаше вкъщи, двамата гледаха заедно „Съдилища“. След като повторно виждаше най-впечатляващите моменти от процеса и слушаше дискусииите, Кати неизменно се ядосваше и едва не се разплакваше.

— Татко, защо Майкъл никога не се застъпва за теб? — настойчиво питаше тя. — Беше толкова мил, когато ходехме на ски и постоянно повтаряше колко си помогнал за кариерата на Натали. Защо не го каже сега, когато това би ти помогнало?

— Ще види той — бе един от обичайните отговори на Грег. — Никога повече няма да ходим на ски с него.

И размахваше юмрук към телевизора в престорен гняв.

— Татко — засмиваше се Кати, — говоря сериозно.

— И аз — отвръщаше Грег, този път много по-тихо.

Той признаваше, че вечерите, когато Кати излизаше с приятели за няколко часа, му осигуряват така мечтаната почивка. През деня любовта, която се излъчваше от нея, докато седеше зад гърба му в съда, му действаше като завивка за човек с треска. Но понякога просто изпитваше необходимост да е сам.

Една вечер Кати пак излезе на вечеря, след като Грег ѝ обеща да си поръча храна от клуба в сградата. Той си наля двоен скоч с лед и се настани в кабинета с дистанционното на телевизора в ръка.

Възнамеряваше да гледа „Съдилища“, но преди това искаше да се порови в паметта си.

На срещата преди няколко часа Ричард и Кол Мур го предупредиха, че на следващия ден показания ще дава Джими Истън. Целият процес зависеше от неговата надеждност като свидетел.

— Грег, решаващото — най-решаващото — му твърдение, ще е, че се е срещнал с теб в апартамента ти — набледна Ричард. — Отново ще те попитам: бил ли е някога там?

Грег отговори разпалено:

— Никога не съм се срещал с този лъжец в моя апартамент и никога повече не ми задавай този въпрос.

И все пак това не му даваше мира. Защо Истън твърдеше, че е идвал? Възможно ли е да полудява?

Отпи от скока и се приготви да гледа „Съдилища“, но щом предаването започна, успокоението от гълтката малцовски изчезна. Седемдесет и пет процента от откликните на запитването на „Съдилища“ смятала, че е виновен.

Седемдесет и пет процента! Не можеше да повярва. Седемдесет и пет процента!

Кадър от процеса показва как Емили Уольс се е вторачила в него. Изражението на неодобрение и презрение го накара да се свие, както и в съдебната зала. Всички, които гледаха програмата, виждаха същото. Невинен до доказване на противното, помисли си той с горчивина. Тя доста добре се справяше със задачата да докаже, че е виновен.

Като се изключи очевидното при дадените обстоятелства, нещо у Емили Уольс го беспокоеше. Един от участниците в „Съдилища“ нарече поведението й „театрално“. Прав е, помисли си Грег, затвори очи и намали звука. Бръкна в джоба си и извади един от сгънатите листове, върху които нахвърляше бележки по време на процеса. Беше правил някои сметки. Километражът на взетата под наем кола показваше 23 300, когато я взе, а при връщането отчетоха, че е навъртял 900 километра. Осемстотин отидоха от Манхатън до Кейп Код и обратно. От събота следобед до неделя вечер снова пет пъти между мотела в Хаянис и дома на Натали. Около петнайсет километра в двете посоки. Значи е навъртял към седемдесет и пет.

Оставаха достатъчно километри, за да отиде до дома на Натали в понеделник сутрин, да я убие и да се върне в Манхатън навреме.

„Възможно ли е да съм го направил? Кога съм тичал повече от два часа? Толкова ли съм бил не на себе си, че да не помня, че съм ходил там? Възможно ли е да съм я оставил да умре от загуба на кръв?“

Отвори очи и усили звука. Бившият му добър приятел Майкъл Гордън казваше:

— Утре вероятно ще е взривоопасно в съда, когато ключовият свидетел на обвинението, Джими Истън, ще обясни, че е бил нает от Грег Олдрич да убие съпругата му, актрисата Натали Рейнс.

Грег изключи телевизора и допи питието.

18.

— Ваща чест, щатът призовава Джеймс Истън.

Вратата към килията на задържаните се отвори.

Появи се Истън и придружен от двама полицаи от двете страни, бавно се отправи към свидетелската скамейка. Докато го гледаше, Емили се сети за любима реплика на баба си: „От ухото на шопар не става копринена чантичка“.

Джими беше облечен в тъмносиния костюм, бялата риза и синята щампована вратовръзка, лично избрани от нея за явяването му в съда. Въпреки възраженията му тя го накара да се подстриже при бръснаря на затвора, но дори и така, Истън продължаваше да прилича на престъпник, какъвто си беше.

От многократните си явявания в съда той беше наясно какво следва. Спра, когато стигна непосредствено пред свидетелската скамейка. Съдия Стивънс поиска да чуе цялото му име и след това буква по буква — фамилията:

— Джеймс Истън. И-С-Т-Ъ-Н.

— Сър, положете ръка върху Библията, за да се закълнете.

Благочестивото изражение на Джими, когато се закле да говори истината, само истината и нищо друго, освен истината, предизвика весело шушукане в залата.

Чудесно, няма що, помисли си Емили. Молеше се съдебните заседатели да не проявят предубеждение към възловия ѝ свидетел.

Съдия Стивънс удари рязко с чукчето и предупреди, че ако някой наруши реда в залата по време на показанията на свидетеля, ще бъде отстранен незабавно и ще му бъде забранено да присъства на следващите заседания.

Джими се настани на свидетелската скамейка и Емили пристъпи към него бавно, със сериозно изражение. Тактиката ѝ беше да го накара да разкаже първо за криминалното си минало и за постигнатото между двамата споразумение. Беше говорила за тези неща при встъпителната си пледоария и сега искаше да извади на бял свят

всички подробности. Надяваше се така да убеди съдебните заседатели, че е откровена с тях и че на този свидетел, въпреки дългия списък от престъпления зад гърба му, може да се вярва.

Стъпвам върху тънък лед, помили си тя. Започна да задава въпрос след въпрос с делови тон, а отговорите на Джими Истън бяха точно такива, на каквото се надяваше. Той говореше смилено и с известно колебание, докато признаваше, че многократно е бил арестуван и няколко пъти е лежал в затвора. После изневиделица добави:

— Но не съм наранявал никого, мадам. Затова не се навих да убия съпругата на Олдрич.

— Възразявам — скочи Ричард Мур.

Нищо лошо, Джими, помисли си Емили. Не отразиха последната реплика в протокола, но съдебните заседатели я чуха много добре.

Същинските показания на Истън започнаха едва късно сутринта. В дванайсет и двайсет съдия Стивънс разбра, че Емили се готови да насочи въпросите към срещата на Истън с Грег Олдрич, и се намеси:

— Госпожо Уолъс, наближава времето за обедната почивка в дванайсет и половина. Закривам заседанието до един и половина.

Идеално, помисли си Емили. Сега криминалното минало на Джими щеше да се отдели в известен смисъл от показанията му за Олдрич. Благодаря, господин съдия.

С безизразно изражение тя изчака на масата на обвинението да върнат Истън в арестантската килия до офиса на шерифа, а съдебните заседатели да напуснат помещението. После бързо се отправи към кабинета на Тед Уесли. Той бе присъствал в съдебната зала тази сутрин и Емили искаше да чуе мнението му за разпита й на Истън.

Откакто съобщиха за номинирането му за главен прокурор на Съединените щати, около него имаше голям медиен интерес и отзивите като цяло бяха изключително благоприятни. Защо да не са, помисли си Емили, докато бързаше по коридора. Тед бе добър юрист и беше активен в републиканските среди, преди да стане прокурор.

При влизането в кабинета му видя куп вестникарски изрезки по бюрото. Дори за миг не се усъмни, че са за номинирането му. Доброто настроение се четеше по лицето му.

— Емили — посрещна я той възторжено. — Ела насам. Виж какво пишат.

— О, вече прочетох повечето. Представят те чудесно.
Поздравления.

— И ти не се справяш лошо. Почти ме измести от първите страници с великолепния начин, по който водиш делото.

Беше поръчал да донесат сандвичи и кафе и сега отвори пакета.

— Поръчах ти сандвич от ръжен хляб с шунка и швейцарско сирене. И кафе без захар. Добре ли е?

— Идеално. — Тя взе сандвича.

— Тогава седни и се отпусни за няколко минути. Искам да поговорим.

Емили точно беше започнала да разопакова сандвича. Има нещо, помисли си тя и погледна въпросително Тед.

— Емили, ще ти дам съвет. Не желаеш да се огласява и дори да се обсъжда фактът, че преди две години и половина ти претърпя сърдечна трансплантация. Всички в службата знаят за операцията, защото отсъства по болест няколко месеца. Но поради твоето мълчание относно подробностите вероятно единствено аз съм наясно, че става въпрос за трансплантация.

— Така е — съгласи се Емили тихо, докато отваряше пакетчето горчица. — Тед, знаеш как ме съсира смъртта на Марк. Не бях на себе си. Хората бяха изключително мили, но се задушавах от съчувствието им. По-малко от година след това се наложи да ми сменят аортната клапа. Пак се стигна до огромно съчувствие. Всички очакваха да отсъствам поне три месеца. Клапата обаче поддаде бързо и възникна необходимост от трансплантация. Извадих късмет, че веднага се намери донор. Върнах се тихичко в болницата и уведомих само няколко души, включително и теб, какво е истинското положение.

Тед се наведе напред и я изгледа с огромна загриженост.

— Емили, напълно разбирам защо не ти се говори за това. Помня реакцията ти, когато преди шест месеца те попитах дали се чувствуваш достатъчно добре, за да поемеш този случай. Съзнавам, че не желаеш да те приемат за крехка в каквото и да е отношение. Но да погледнем фактите: занимаваш се с изключително нашумял случай и започваш да ставаш много известна. Всяка вечер в „Съдилища“ се занимават с процеса и постоянно се споменава името ти. Говорят за теб. Въпрос на дни е да започнат да ровичкат и, повярвай ми, ще разберат за операцията. Така ще наблегнат на човешкия елемент. С

трансплантирането и смъртта на Марк в Ирак ще си примамка за таблоидите, но предполагам, че ще се държат добре с теб.

Емили отпи от кафето.

— Съветът ти, Тед?

— Бъди готова. Очаквай въпросите и не допускай да те разстройват. Харесва ти или не, станала си обществена фигура.

— О, тази мисъл ми е непоносима — призна Емили. — Никога не съм искала да говоря за това. Знаеш, че някои мъже в службата правят доста тежък живота на колежките си.

Особено мъже като братовчед ти, добави тя наум.

— Емили, възхищавам се от това, че никога не си искала поснизходително отношение заради здравословното ти състояние.

— Има и още нещо — добави Емили тихо. — Марк не очакваше да умре. Беше напълно убеден, че ще се върне вкъщи. Имаше толкова планове какво ще правим до края на живота си. Дори обсъждахме какви имена ще изберем за децата си. Сега постоянно си давам сметка, че съм жива благодарение на смъртта на друг. Който и да е — мъж или жена, — този човек е имал планове и надежди за бъдещето. Така и не успях да приема това с леко сърце.

— Разбирам. Но помни съвета ми: бъди готова да те разпитват.

Емили отхапа от сандвича и се насили да се усмихне.

— Хайде да сменим темата. Добре се справям с Джими Истън засега, нали?

— Емили, наблюдавах как Ричард Мур се гърчи в стола, докато Джими разказваше за криминалното си минало и споразумението ви. Като извади това на бял свят, и то от неговата уста, ти лиши Мур от доводите му. Успя да внушиш на съдебните заседатели, че макар Истън да е престъпник, в този случай не лъже.

Емили отхапа няколко пъти от сандвича и го опакова.

— Благодаря, Тед. Надявах се да изглежда така. — Поколеба се и се опита да проглътне заседналата в гърлото й буза. — Благодаря и за всичко останало... за подкрепата, когато загубих Марк, когато се разболях... И за това, че ми повери този случай. Никога няма да го забравя.

Тед Уесли се изправи.

— Заслужила си всякаква подкрепа, която някога съм ти оказвал — увери я той сърдечно. — Повярвай ми, Ем, ако осъдиш този тип

Олдрич, ще ти предложат повишение. Няма да мине много време, преди да се случи. Върни се там и срази съдебните заседатели. Накарай ги да вярват, че Истън е набожен.

Ставайки от стола, Емили се засмя.

— Ако успея, дядо ми ще излезе прав, че съм в състояние да продам умрял кон на конен полицай. Ще се видим, Тед.

19.

Джими Истън не знаеше, че обядва същото като Емили: сандвич от ръжен хляб с шунка и швейцарско сирене и кафе без захар. Разликата беше една: оплака се на полицая пред арестантската килия, че иска още горчица.

— Ще го запомня, ако утре си още тук — отвърна пазачът саркастично. — Не искаме да останеш недоволен от кухнята ни.

— Определено трябва да говориш с готвача — мърмореше Джими. — Кажи му следващия път да сложи и резен домат.

Пазачът не отговори.

Като се изключи фактът, че не получи достатъчно горчица, Джими бе доста доволен от представянето си досега. Да изрецитира всичките си минали престъпления, бе все едно се изповядва. „Благослови ме, отче, защото съгреших. Минали са трийсетина години, откакто се изповядах за последен път. Арестуван съм осемнайсет пъти и съм лежал в затвора три пъти, общо дванайсет години. Преди шест месеца за една седмица ограбих четири къщи и бях достатъчно глупав да ме заловят в последната. Но винаги съм знал, че разполагам с коз в ръката.“

Разбира се, не се бе изповядвал пред свещеник. Разказа за случилото се с Олдрич на онзи тип от прокуратурата и сега седеше тук и се грижеха за него, вместо да излежава присъда от десет години.

Допи последната капка кафе. Дали да не каже на нахакания полицай, че утре, ако е още тук, иска по-голяма чаша? И кисела краставичка. Погледна часовника на стената. Наблизаваше един. Съдията щеше да се върне в залата след половин час. „Станете! Съдът влиза“. Защо не: „Станете! Джими Истън влиза“? По-късно в затвора щяха да гледат „Съдилища“, където щяха да дават и него. Ще се постарае да им осигури добро представление.

Джими се изправи, разтърси решетката и се провикна:

— Искам да отида до тоалетната.

Точно в един и половина отново беше на свидетелската скамейка. Докато сядаше, си спомни инструкциите на Емили Уольс: „Стой изправен. Не кръстосвай крака. Гледай към мен. Дори не си помисляй да се докарваш пред съдебните заседатели.“

Но се обзял, че не възразява, дето подметнах, че никога никого не съм наранил, помисли си Джими. Погледна Емили със сериозно изражение. Понякога, когато го разпитваше в затвора, тя носеше косата си вдигната. Днес беше спусната, но не небрежно всеки кичур си беше на място, като водопад. Тъмносиният костюм подхождаше на очите ѝ. Никой не би отрекъл, че мацката изглежда добре. Беше чувал, че става доста непреклонна, реши ли да те притисне, но него не беше тръгнала да притиска. Това бе сигурно.

— Господин Истън, познавате ли обвиняемия Грег Олдрич?

Джими прехапа устни, за да не отговори в своя си стил: „И още как“. Вместо това отвърна тихо, но достатъчно ясно:

— Да, познавам го.

— Кога се срещнахте с господин Олдрич?

— Преди две години и половина, на втори март.

— При какви обстоятелства се срещнахте с господин Олдрич?

— Бях във „Винис на Бродуей“. Това е бар на Западна четирийсет и шеста улица в Манхатън.

— По кое време бяхте там?

— Някъде към шест и половина. Пиех си пitiето на бара. По едно време мъжът до мен помоли да му подам ядките. Направих го. Но преди това си взех няколко от солените бадеми и той подхвърли, че също ги обича. Така се заприказвахме.

— Представихте ли се един на друг?

— Да, казах, че съм Джими Истън, а той се представи като Грег Олдрич.

— Господин Олдрич присъства ли в тази съдебна зала?

— Разбира се, мадам. Тоест — да.

— Бихте ли го посочили и описали набързо как е облечен?

Джими посочи към масата на обвиняемия.

— Седи по средата между онези двамата. Облечен е със сив костюм и синя връзка.

— Да се впише в протокола, че господин Истън идентифицира господин Олдрич — отбеляза съдия Стивънс.

Емили поднови разпита:

— Подхванахте ли разговор с Грег Олдрич, господин Истън?

— По-скоро Олдрич ме заговори. Имаше...

— Възразявам! — обади се Мур.

— Приема се! — отсъди съдия Стивънс и добави: — Господин Истън, просто отговорете на поставения въпрос.

Джими се постара да си придаде вид на разкаял се.

— Добре. — Улови погледа на Емили и бързо добави: — Ваша чест.

— Господин Истън, бихте ли описали със свои думи разговора, който проведохте с господин Олдрич?

Това е то, помисли си Емили. Случаят за мен започва и свършва тук.

— Ами, виждате ли — подхвата Джими, — и двамата бяхме изпили по две питиета и очевидно бяхме в лошо настроение. Обикновено не говоря за това, че съм бил в затвора. Смущавам се. Но бях търсил работа цял ден и навсякъде ми отказаха, затова споделих с Олдрич, че е трудно за човек като мен да стане почтен, дори да иска.

— Размърда се неловко на стола. — А аз определено искам — увери той присъстващите.

— Как реагира Грег Олдрич на това?

— Отначало никак. Извади мобилния си телефон и набра номер. Отговори жена. Когато го разпозна, тя се ядоса. Така се разкрештя, че дори аз я чуха. Извика: „Грег, остави ме на мира!“ После сигурно затвори, защото той се вбеси. Погледна ме и каза: „Това беше съпругата ми. Иде ми да я убия.“

— Бихте ли повторили последното, господин Истън? — помоли Емили.

— Погледна ме и каза: „Това беше съпругата ми. Иде ми да я убия.“

— Грег Олдрич е казал: „Това беше съпругата ми. Иде ми да я убия“? — повтори Емили бавно, за да го запомнят съдебните заседатели.

— Да.

— И този разговор се е състоял около шест и половина на втори март преди две години и половина?

— Да.

Емили хвърли крадешком поглед към Грег Олдрич. Той клатеше глава, сякаш не вярваше на чутото. По челото му бе избила пот. Мурму шепнеше нещо, явно в опит да го успокои. Няма да стане, помисли си тя. Аз едва започвам.

— Господин Истън, как реагирахте на изказането на господин Олдрич?

— Виждах колко е ядосан. Направо бесен. Лицето му се зачерви и той удари мобилния си телефон в бара. Но мислех, че се шегува, и за да вляза в тона му, казах: „Нямам никакви пари. За двайсет хиляди ще го направя вместо теб“.

— Какво стана после?

— Някакъв мъж току-що беше влязъл в бара, зърна Олдрич и се приближи към него.

— Господин Олдрич запозна ли ви?

— Не. Онзи остана само колкото да каже, че е гледал Натали в „Трамвай Желание“ и била ненадмината. Именно тази дума използва — ненадмината.

— Каква беше реакцията на господин Олдрич?

— С раздразнен тон заяви, че Натали е ненадмината във всяка своя роля, и обърна гръб на мъжа. Онзи само сви рамене и се отправи към ресторантa, където видях, че седна заедно с няколко души на маса.

— Вие разбрахте ли, че той говори за Натали Рейнс?

— Веднага се досетих. Обичам да ходя на кино и съм я гледал във филма, за който я номинираха за „Оскар“. Бях виждал и реклами за „Трамвай Желание“.

Емили отпи глътка вода.

— Господин Истън, какво ви каза господин Олдрич след тази кратка среща?

— Аз му подхвърлих шеговито: „Ей, съпругата ти е Натали Рейнс. Току-що си вдигнах цената, за да я очистя.“

— Каква беше реакцията му?

— Погледна ме и в продължение на минута нищо не каза. После попита: „А сега каква ти е цената, Джими?“

— Вие какво отвърнахте?

— Продължавах да се шегувам: „Пет хиляди аванс и двайсет хиляди, когато се справя.“

— И господин Олдрич какво каза?

— Каза: „Нека си помисля. Дай ми телефонния си номер.“ Записах му го и станах да си ходя, но първо се отбих в тоалетната. Сигурно е решил, че съм си тръгнал, защото не минаха и пет минути и още си миех ръцете, когато телефонът звънна. Беше Олдрич. Приемал предложението ми и на следващия ден да мина през апартамента му, за да си прибера петте хиляди в брой.

— Господин Олдрич ви е поканил да се отбиете на следващия ден? Това значи на трети март?

— Да, към четири часа. Икономката щяла да си е тръгнала дотогава. Щял да ме чака на ъгъла пред сградата, за да влезем заедно, та да не се налага портиерът да съобщава за пристигането ми. Предупреди ме да нося тъмни очила и шапка. Така и направих, а той ме чакаше на ъгъла. После изчака, докато някакви хора слязоха от такси и влязоха в сградата. Качихме се заедно с тях в асансьора.

— Отишли сте в апартамента му и той ви е дал пет хиляди долара, за да убиете Натали Рейнс?

— Да. И ми обясни, че тя живее в Ню Джърси, както и какво е разписанието ѝ в театъра.

— Можете ли да опишете апартамента, господин Истън?

— На петнайсетия етаж е. Много луксозен. Има само два апартамента на етажа и голяма площадка. Всекидневната е боядисана в белезниковски и има голяма мраморна камина с инкрустации. Килимът е ориенталски, в синьо и червено. Помня, че имаше тапициран в синьо диван пред камината и два стола без странични облегалки от двете му страни. Имаше по-малък диван под прозореца и много картини по стените.

— Колко дълго останахте там?

— Не много. Той дори не ме покани да седна. Беше изключително нервен. Отвори чекмеджето на малка масичка до дивана, извади пари и отброи пет хиляди долара.

— Вие какво направихте след това?

— Попитах как ще получа остатъка от парите, след като свърша работата. Той отговори, че ченгетата вероятно ще го разпитват, когато открият тялото, затова седмица след погребението ще ми звънне от

някое хотелско фоайе, за да си уговорим среща в киносалона на Петдесет и седма улица и Трето Авеню.

— Това беше уговорката ви при раздялата с Грег Олдрич?

— Да. Но после размислих. Ставаше въпрос за Натали Рейнс. Толкова е известна, че ако нещо ѝ се случи, ще се вдигне много шум и ченгетата ще са навсякъде. Сигурно щях да прекарам остатъка от живота си в затвора. Искам да кажа, че дори когато взимах петте хиляди, си мислех, че едва ли ще го направя. Не съм убиец.

— Как съобщихте на господин Олдрич, че няма да го направите?

— Написах му писмо и обясних, че не съм подходящият човек за такава работа, но съм му благодарен за невъзвръщаемия аванс.

Изblickът на смях в съдебната зала вбеси съдията и той отново призова към ред Емили продължи:

— Какво направихте с петте хиляди долара, господин Истън?

— Както обикновено, пропилих всичко на комар.

— Кога изпратихте писмото, с което се отказвахте от сделката?

— Сутринта на дванайсети март. Изпратих го в апартамента на господин Олдрич. Пуснах го в пощенската кутия близо до пансиона си в Гринуич Вилидж.

— Защо му писахте?

— Защото ми каза да не му звъня по телефона. Бил събркал, когато ми звъннал онзи път. Бях сигурен, че ще получи писмото. Нали знаете какво казват „Нито дъжд, нито пек, нито тъмните доби на нощта ще попречат на пощальона да разнесе предоставените му писма“. Изпитал съм го на гърба си, защото сметките ми винаги пристигат.

Джими не се въздържа и се обърна ухилен към съдебните заседатели с надеждата да са оценили щегата му. Знаеше, че попиват всяка негова дума, и се радваше, че поне този път не той е подсъдим.

— Писмото, с което се отказвахте да убиете Натали Рейнс, е било пуснато на дванайсети март — уточни Емили и също се обърна към съдебните заседатели.

Надяваше се да пресметнат правилно. Грег Олдрич трябваше да е получил писмото в петък, тринайсети, или в събота, четирийсети.

Надяваше се да помнят и какво им каза във встъпителното си слово: в петък вечерта, на тринайсети, той е отишъл да гледа последното представление на Натали, а свидетелите твърдяха, че е

седял с каменно изражение на последния ред и не се е присъединил към овациите накрая. В събота, на четиринайсети, е наел кола и е последвал съпругата си до Кейп Код.

Направи дълга пауза, преди да погледне съдия Стивънс и да добави:

— Нямам повече въпроси.

20.

Ричард Мур се изправи бавно. През следващите два часа, след като накара Джими Истън да повтори дългото си криминално досие, той започна да атакува показанията му. Но с всеки следващ отговор на Джими обвинението става все по-убедително, помисли си Емили със задоволство.

Мур се опитваше да придае друг смисъл на това, че Грег се е срещнал с Джими във „Винис на Бродуей“, че е звъннал на Натали в негово присъствие, че случаен познат — Уолтър Робинсън — е коментирал изпълнението й в „Трамвай Желание“ и че малко след това Грег е звъннал на Джими по мобилния си телефон.

Но колкото и опитен защитник да беше, Ричард Мур не успя да разколебае Джими, нито да го хване в противоречие. Когато попита: „Не е ли факт, че с Грег Олдрич сте водили само неангажиращ разговор за спорт?“ Джими отвърна: „Ако искането му да убия жена му според вас е неангажиращо, тогава — да.“ На въпроса на Мур: „Как така в шумен бар е възможно да се чуе какво е казала Натали Рейнс на Грег?“ Джими отвърна: „Актриса е. Знае как да изнася гласа си. Истинско чудо е, че всички в бара не я чуха как крещи.“ Джими страшно се забавлява, помисли си Емили. Разтапя се от удоволствие, че е в светлината на прожекторите. Притесняваше я неговата бъбливост. Силно раздразненият вече съдия Стивънс постоянно му напомняше да се ограничава до конкретни отговори на поставените въпроси.

— Колкото до телефонното обаждане на Грег Олдрич — докато сте били на бара, сте му казали, че сте си забутили някъде телефона, нали? Не е ли факт, че сте го помолили да ви набере, за да звънне телефонът ви и така да го откриете? Не се ли случи точно това?

— В никакъв случай. Никога не губя телефона си. Държа го прикрепен към колана. Казах ви, че ми звънна, докато си миех ръцете в тоалетната.

Емили най-много се тревожеше от разказа на Джими за посещението му в апартамента, защото намираше тази част на обвинението за най-слаба. Портиерът не го беше видял икономката — също. Беше неговата дума срещу думата на Грег.

В редица списания бяха публикувани интервюта с Натали в апартамента, когато живееше там в някои имаше и снимки на дневната. Емили не се съмняваше, че Мур ще се възползва от тях, за да докаже, че информацията за разположението на апартамента и обзвеждането на всекидневната е широко достъпна.

Точно такава беше стратегията на Мур. Той показа на Истън няколко страници с фотографии на стаята и го помоли да опише пред съдебните заседатели какво вижда.

Описанието му съвпадна дума по дума с онова, което каза, че си спомня от всекидневната при посещението си там.

— Срещнали сте се с Грег Олдрич случайно в бар — оряза го Мур. — Знаели сте коя е съпругата му. След убийството сте скальпили история, за да я пробутате следващия път, когато ви заловят да крадете. Не е ли така? — С презиртелно изражение и подигравателен тон Мур продължи: — Сега прочетете на глас подчертаните изречения в тази статия за Грег Олдрич и Натали Рейнс.

Подаде на Джими страница от „Венити Феър“.

Съвършено безразличен към обвиненията на Мур, Истън извади очила за четене.

— Очите ми не са каквите бяха — обясни той. Прочисти си гърлото и зачете на глас: — „Нито Грег, нито Натали имат желание прислугата да живее с тях. Икономката им пристига в осем сутринта и си тръгва в три и половина. Ако не излизат на вечеря, се хранят в клуба, който се намира в жилищната им сграда, или поръчват да им донесат храна оттам.“ — Истън оставил страницата и попита Мур: — И какво?

— Всеки, който прочете тази статия, ще знае, че икономката ще си е тръгнала преди четири — времето, когато твърдите, че сте били в апартамента на Олдрич.

— Да не мислите, че чета „Венити Феър“? — попита Джими недоумяващо.

Присъстващите се засмяха и съдията пак ги смъмри и заплаши следващия път да покаже на пристава кой се смее, за да бъде изведен

от залата.

Финалният удар върху опитите на Мур да представи Джими като лъжец дойде, когато го подканни да разгледа снимките на дневната и да каже дали на тях вижда всичко онова, което твърди, че е видял при посещението си.

Джими поклати бавно глава, но изведнъж заговори:

— Чакай малко. Виждате ли малката маса до дивана? — Посочи я. — Оттам Олдрич извади парите, които ми даде. Не знам дали още скърца, но определено се чу страхотно стържене, когато отвори чекмеджето. Помня, че се зачудих защо не го смаже.

Емили погледна към Грег Олдрич.

Той бе толкова силно пребледнял, че тя се запита дали няма да припадне.

21.

Зак бе излъгал Емили, че работното му време е променено. Следователно тя не биваше да вижда нито него, нито колата му, когато се връщаше от съда. А сега, по време на процеса, заседанията приключваха в четири часа и тя се прибираше рано — между пет и половина и шест. Значи след работа той трябваше да се мотае навън, докато се стъмни, и да се надява да не го зърне как вкарва колата в гаража.

Още една причина да негодува срещу нея.

Скоро след като й върна ключа, тя постави резе на вратата на задната веранда. Откри го, когато след около седмица се опита да се промъкне в къщата ѝ. Обади се в склада да каже, че е болен. Копнееше отново да докосва вещите на Емили. Пробва да проникне в дома ѝ една сутрин, след като тя излезе, но новото резе му попречи. Тя беше прекалено тъпа да съобрази, че с направил ключ и за входната ѝ врата. Само че той се страхуваше да се възползва от него. Съзнаваше колко рисковано е да го видят на предната ѝ веранда. Псе ще се намери някой любопитен съсед да го забележи.

Единственият жив контакт, който имаше с нея засега, беше да я слуша какво говори сутрин на Бес в кухнята. Обмисляше идеята да постави микрофони и дори камери на няколко места из дома ѝ, но си даваше сметка за опасността. Достатъчно бе тя да намери дори една камера, за да докара на мига цял взвод специалисти от службата си да претърсят из основи къщата. Беше почти сигурен, че не е забелязала миниатюрния микрофон в шкафа над хладилника. Не попадаше в полезрението ѝ.

Прикривай се и не се натрапвай, напомни си Зак. Никога не се натрапвай. Щом настъпи моментът, ще направя необходимото и после изчезвам. Така успях в Айова, в Северна Дакота и в Ню Мексико. С Шарлот, Лу и Уилма.

Лу и Уилма нямаха роднини наблизо, когато ги ликвидира.

Щом моментът за Емили настъпеше, той трябаше да изчезне от Ню Джърси. Започна да обмисля къде да се премести.

Една сутрин, през третата седмица на процеса, Зак наблюдаваше през процепите на щорите как Емили си налива кафе, а после скача бързо на крака.

— Бес — чу я той да казва, — няма време за губене. Днес е денят. Грег Олдрич ще седне на свидетелската скамейка и аз ще го разпитвам. Ще го направя на кайма. — Мина край хладилника на път за горния етаж. Забави крачка, обърна се и каза: — Бес, може да съм луда, но ми е жал за него. Май не съм на себе си.

22.

Ричард Мур не се съмняваше, че в деня, когато Грег Олдрич ще дава показания, Емили ще отиде рано в кабинета си. Затова я чакаше още от седем сутринта. Беше петък, трети октомври.

Щом го зърна, Емили се досети каква е причината за посещението му. Покани го в кабинета си и предложи да донесе кафе.

— Ако е току-що направено, става за пиене — увери го тя. — Но ако очакваш да е като в „Старбъкс“, ще се разочароваш.

Мур се усмихна.

— При такава препоръка не знам дали ще устоя, но благодаря, Емили. — Усмивката му изчезна така бързо, както се появи. — Това, което ще кажа сега, остава между тези четири стени, съгласна ли си?

— Да, но зависи какво ще ми кажеш.

— Клиентът ми твърди, че е невинен. Не знае, че съм при теб в момента, и ще побеснее, ако разбере. Ето питането ми: важи ли още предложението за споразумение извън съда и двайсетгодишна присъда?

Образът на Грег Олдрич, блед и разтреперан, се мярна в съзнанието й, но тя бързо тръсна глава.

— Не, Ричард — отвърна натъртено. — На този етап, по ред причини, вече не важи. Като начало, ако Олдрич беше приел споразумението преди месеци, нямаше да карам майката на Натали да преживява целия този стрес и да дава показания.

Мур кимна бавно, сякаш очакваше подобен отговор.

Давайки си сметка колко гневно звучи, Емили подхвърли:

— Изчакай да си взема кафе. Машината е в дъното на коридора. Ще се върна след секунда.

Когато се върна, се постара в тона ѝ да няма емоции.

— Ричард, знаеш каква подготовка тече, за да влезе едно дело в съда. Работя извънредно от месеци и въпреки това ми се натрупаха доста други дела, които чакат да им обърна внимание. На този етап искам делото да бъде решено от съдебните заседатели.

Ричард Мур се изправи.

— Добре, разбирам. И повтарям: Грег Олдрич не знае за посещението ми. Кълне се, че е невинен, и иска съдебните заседатели да го оправдаят. Не, не да го оправдаят, а направо да го реабилитират.

Да го реабилитират, смяя се Емили. Трябва да е полудял. Найдобре да се моли поне един съдебен заседател да му повярва и това да им попречи да вземат единодушно решение. Така поне ще си осигури още няколко месеца на свобода преди втория процес. Без капка сарказъм тя сподели:

— Искрено се съмнявам, че тези, или които и да било други съдебни заседатели, ще реабилитират Грег Олдрич.

— Може да се окажеш права — отвърна Мур мрачно. — На вратата се обърна. — Признавам, че Истън се представи по-добре, отколкото очаквах. И нямам нищо против да ти кажа, че и ти се справи чудесно.

Ричард Мур не беше от хората, които хвалят без мярка. Искрено доволна, Емили му благодари.

— И, Емили — добави той, — каквото и да стане, ще се радвам, че всичко това скоро ще свърши. Наистина много тежък случай.

Не изчака тя да отговори.

23.

Сутринта на трети октомври Грег Олдрич стана в пет. Понеже му предстоеше да седне на свидетелската скамейка, той си легна неразумно рано. Спа един час до единайсет, а през следващите шест потъна в неспокойна дрямка.

Най-добре да си прочистя главата, помисли си той. Ще потичам в парка. Няма да давам показания така замаян. Вдигна щорите и затвори прозореца, който гледаше към сградата отсреща. На Парк Авеню човек рядко има хубав изглед, помисли си Грег. От Пето Авеню се вижда Сентрал Парк. От Ист Енд Авеню се открива реката. На Парк Авеню си обърнат към сграда, където хора като теб могат да си позволят високите цени.

Гледката в Ню Джърси е по-добра, помисли си той кисело. От стария апартамент виждах Статуята на свободата. Но след като майка ми почина, нямах търпение да се преместя. Мама успя да издържи, докато завърши университета „Сейнт Джонс“. Радвам се, че не седи сега в съдебната зала, помисли си, извръщайки се от прозореца.

Навън беше хладно и той избра по-плътен спортен екип. Докато се обличаше, си даде сметка колко често мисли за майка си напоследък. Сети се как, след като тя почина, той предложи на някои от близките съседки, включително на Лорета Луис, да вземат каквото харесат от апартамента им на петия етаж.

Зашо мислеше за това? Защото Ричард Мур щеше да призове госпожа Луис като свидетел, за да сподели какъв страхотен син бях и как помагах на всички възрастни хора в сградата. Надява се така да събуди симпатии към мен. Баща ми умря, когато бях на девет, майка ми години наред се бореше с рака, а аз работех, за да се изучавам... Мур направо ще ги разплаче. Но какво общо има това със смъртта на Натали? Според Мур това е начин да се породи съмнение дали съм способен да извърша убийство. Кой знае дали е прав?

В пет и двайсет, след като изпи набързо чаша нес кафе, Грег отвори вратата на спалнята на дъщеря си и надзърна вътре. Кати спеше

дълбоко, свита на кълбо под завивката виждаше се единствено дългата ѝ руса коса. И тя обичаше да спи на студено.

Снощи, след като си легна, я чу да плаче и отиде при нея.

— Татко, защо този Джими Истън лъже за теб? — простена тя.

Той седна на леглото и постави ръка на рамото ѝ.

— Лъже, защото така ще прекара много по-малко време в затвора.

— Но, татко, съдебните заседатели му вярват! Виждам, че му вярват.

— А ти вярва ли му?

— Не, разбира се! — Тя бързо се надигна и седна. — Как може да ме питаш подобно нещо?

Беше шокирана и аз бях шокиран, че ѝ зададох този въпрос, помисли си Грег. Ако бе видял колебание в очите ѝ, това щеше да го довърши. Мина много време, преди Кати да заспи. Сега се надяваше тя да не се събуди до седем. Щяха да тръгнат към съда в осем без двайсет.

Излезе от апартамента, претича двете преки до Сентрал Парк и пое по северната пътека. Колкото и да се стараеше да организира мислите си, за да се подготви за свидетелската скамейка, умът му все се връщаше към миналото.

Първата ми работа в шоубизнеса беше да разнасям билети за „Баримор“, припомниси той. Но имах достатъчно акъл да се навъртам в „Сардие“ и другите предпочитани от театралите места, докато Док Йейтс не ми предложи работа в неговата театрална агенция.

По онова време вече се бе запознал с Катлийн.

Тя изпълняваше малка роля в „Звукът на музиката“ в „Баримор“. Влюбихме се от пръв поглед. Оженихме се същата седмица, когато постъпих на работа при Док Йейтс. И двамата бяхме по на двайсет и четири.

Дълбоко потънал в миналото, Грег тичаше на север и не забелязваше нито хладния вятър, нито другите бегачи.

Изкарахме осем години заедно, продължаваше той. Бързо се изкачвах по служебната стълбица в агенцията. От първия ден Док ме подготвяше да поема неговата работа. Катлийн имаше постоянни ангажименти, но щом забременя, обяви радостно: „Грег, когато бебето се роди, оставам вкъщи. Оттук нататък ти ще осигуряваш прехраната на семейството.“

Грег Олдрич не си даваше сметка, че се усмихва широко.

Онези години бяха толкова нежни, толкова удовлетворяващи. А после откриха рак на гърдата на Катлийн от същото почина и майка му. Загуби съпругата си много бързо. Върна се вкъщи след погребението и завари тригодишната Кати да пиши за майка си. Беше непоносимо трудно.

Работата се оказа разковничето и през първите години след като Катлийн си отиде, той работеше непрекъснато. Доколкото беше възможно, действаше от вкъщи сутрин, защото Кати отиваше на детска градина от обяд. После подреждаше програмата си така, че да е с нея късно следобед. Ходеше по коктейли, премиери и филмови прожекции с клиенти едва след като е прекарал достатъчно време с нея.

Кати стана на седем, щеше да тръгне на училище. Междувременно на наградите „Тони“ той срещна Натали. Беше номинирана. Носеше изумруденозелена рокля и бижута, за които му довери, че са взети под наем от „Картис“.

— Ако загубя огърлицата, обещай да ме застреляш — беше се пошегувала тя.

„Обещай да ме застреляш.“ Грег усети как стомахът му се сви от болка.

Въпросната вечер тя не получи награда, а мъжът, който я придружаваше, се напи.

Изпратих Натали до квартирата й във Вилидж, припомни си той. Качих се горе за по питие и тя ми показа коя пиеца са й пратили да прочете. Знаех за какво става въпрос и я посъветвах да откаже — бяха я предлагали на половината знаменити актриси в Холивуд и всички бяха отказали, защото нищо не струваше. Сподели, че импресариото й я натиска да приеме, а аз й предложих да смени импресариото. Довърших си питието и й оставих визитната си картичка.

Две седмици по-късно тя се обади.

Така започна главозамайваща романтична връзка, чиято кулминация беше в църквата „Сейнт Малачис“ — три месеца след първата им среща. Дотогава вече станал неин импресарио.

През четирите години заедно направих всичко възможно да й помогна да направи своя голям удар, помисли си Грег. Но нима не подозирах, че бракът ни няма да издържи?

Заобиколи езерото и пое на юг.

Доколко опитите ми да се съберем бяха свързани с истинската любов и доколко бяха просто идея фикс, питаше се той. Наистина бях обсебен от нея. Но бях обсебен и от идеята да си върна онова, което някога имах: съпруга, която ме обича, добра майка за Кати. Не исках да загубя Натали и да започна отначало.

Не исках Натали да зареже кариерата си, а това неизбежно щеше да стане. Лео Карнс е чудесен импресарио, но щеше да се опита да се възползва от нея. Също като първия импресарио.

Зашо я последвах до Кейп Код? Какво си въобразявах? Какво си мислех сутринта, когато тя умря?

Без да си дава сметка, Грег беше стигнал до южната част на Сентрал Парк и отново се отправи на север.

Когато се върна в апартамента, завари Кати облечена и силно притеснена.

— Татко, седем и половина е. Трябва да тръгнем след десет минути. Къде беше?!

— Седем и половина! Кати, извинявай. Бях се замислил. Загубих представа за времето.

Бързо си взе душ.

Така е станало и сутринта, когато Натали е умряла, помисли си той. Загубил съм представа за времето и не съм ходил с колата до Ню Джърси както не ходих и сега.

За пръв път беше убеден в това.

Почти убеден.

24.

В девет часа Емили призова първия от двамата си надеждни свидетели. Еди Ши, представител на „Веризон“, потвърди, че според тяхната документация е имало обаждане от мобилния телефон на Грег Олдрич до Натали Рейнс в 6:38 вечерта на 2 март преди две години и половина имало и обаждане до Джими Истън в 7:10 същата вечер.

Вторият свидетел беше Уолтър Робинсън — познатият на Грег, заговорил го във „Винис на Бродуей“. Той потвърди, че Истън е седял до Олдрич на бара, когато Робинсън напусна свидетелската скамейка, Емили се обърна към съдията:

— Ваща чест, това е всичко засега.

Съдебната зала е препълнена, отбеляза тя, докато сядаше на мястото си. Разпозна някои лица сред публиката хора, за които често пишеха в светската рубрика на „Ню Йорк Поуст“. Както обикновено, процесът в съдебната зала се записваше. Предния ден в коридора я спря Майкъл Гордън, водещият на „Съдилища“. Поздрави я за представянето ѝ в съда и я покани за гост в предаването си, след като процесът приключи.

— Няма да отговоря в момента — усмихна се тя.

По-късно Тед Уесли я увери, че ще е добре за кариерата и репутацията ѝ да се появи в предаване с национален обхват.

— Емили, ако позволиш да ти дам един полезен съвет: при всяка възможност се възползвай от подобна публичност.

Ще видим, помисли си тя и се извърна към масата на защитата. Грег Олдрич, облечен с добре скроен тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка в бяло и синьо, не бе така блед като предния ден и тя се запита дали е ходил да тича. Днес изглеждаше и по-самоуверен. Чудно защо, помисли си тя, но усети лек страх.

Днес дъщеря му Кати седеше на първия ред, точно зад баща си. Емили знаеше, че е на четирийнайсет, но изглеждаше някак странно зряла. Седеше много изправена, а русата ѝ коса падаше плавно по

раменете. Толкова красиво момиче, помисли си Емили за седен път.
Дали прилича на майка си?

— Господин Мур, призовете първия си свидетел — разпореди съдия Стивънс.

През следващите три часа Мур призоваваше свои свидетели.
Първа бе Лорета Луис — съседка на Грег като юноша.

— Не може да си представите по-симпатичен млад човек — уверяващ ги тя искрено, а гласът ѝ потреперваше от вълнение. — Правеше всичко за болната си майка. Винаги се държеше отговорно. Помня как една зима сградата ни остана без електричество и той обиколи всички апартаменти — общо двайсет — тропаше на вратите и раздаваше свещи, дори си даде труда да провери дали ни е топло. На следващия ден майка му ми разказа, че взел завивките от своето легло, за да ги занесе на госпожа Шелхорн, защото нейните били изключително тънки.

Една от бившите бавачки на Кати увери съдебните заседатели, че никога не е виждала по-всеотдаен баща.

— Повечето семейства с двама родители не отделят толкова време и не обсипват детето си с толкова любов, колкото господин Грег отдаваше на Кати — заяви тя. Беше работила в семейството четири от петте години, през които Натали и Грег бяха женени. — Натали беше по-скоро приятелка, а не майка на Кати. Когато беше вкъщи, я оставяше да стои до късно, а ако пишеха заедно домашно, беше склонна да ѝ подскаже отговора, вместо да я остави да се поти над задачата. Грег ѝ казваше да не прави така, но не се сърдеше.

Новият импресарио, нает от Натали преди смъртта ѝ — Лео Карнс, беше изненадата на защитата. Присъстваше в списъка на потенциалните свидетели, но Емили не очакваше Ричард да го призове. Карнс обясни, че мнението му относно развитието на кариерата на Натали е коренно различно от това на Грег.

— Натали беше на трийсет и седем — уточни той. — Номинираха я за наградата на Академията за най-добра женска роля, но се случи три години преди това. Пиесите на Тенеси Уилямс не са толкова посещавани, че Натали да се задържи дълго в светлината на прожекторите. Тя имаше нужда от нови роли, за които да се пише в пресата. Бях убеден, че само така няма да я забравят. Беше великолепна актриса, но на всички е известно, че станеш ли на

четирийсет, в шоубизнеса това е началото на края, ако не си извоювал
челни позиции.

— Като импресарио на Натали Рейнс, вие сте изместили Грег
Олдрич. Той проявявал ли е враждебност спрямо вас? — попита Мур.

— Не. Никога. Единственото ни разминаване с Грег беше по
отношение на това как да се развива кариерата на Натали.

— Дотогава съперничили ли сте си с него за клиент?

— В миналото двама мои клиенти се прехвърлиха при него.
После един негов дойде при мен. И двамата сме наясно с играта. Грег е
превъзходен професионалист.

Секретарката на Грег — Луиз Пауъл — даде показания, че когато
в офиса е ставало напечено, той нито веднъж не е изпуснал нервите си.

— Дори не съм го чувала да повишава тон — заяви тя. По
отношение на връзката му с Натали каза следното: — Беше луд по нея.
Знам, че често ѝ се обаждаше, след като се разделиха, но той правеше
същото и когато бяха женени. Веднъж тя ми сподели колко ѝ е
приятно, че е толкова грижовен. Според мен той я търсеше, за да я
увери, че все още е загрижен за нея. Натали жадуваше за внимание и
Грег знаеше това.

В дванайсет и десет Пауъл напусна свидетелската скамейка.
Съдия Стивънс попита Мур има ли още свидетели.

— Моят следващ и последен свидетел, Ваша чест, е Грег Олдрич.

— В такъв случай прекратявам заседанието. Ще продължим в
един и половина — отсече съдията.

Свидетелите му са доста добри, призна Емили. През обедната
почивка отнесе сандвич и кафе в кабинета си и затвори вратата. Даде
си сметка, че изпитва емоционален спад. Уж бях тръгнала да го
унищожа, а в момента изпитвам жал към него, помисли си тя. Любящ
син, грижовен самотен баща, който е имал втори шанс да изгради
щастието си, а той му се е изпълзнал.

Да съобразява работата си така, че да е възможно най-дълго с
дъщеря си... Това не съвпада с представата ми за импресариото
плейбой, която имах.

Ако с Марк бяхме получили благословията да имаме дете, то
щеше ли да ме гледа така, както Кати Олдрич гледа баща си? Тя
определено го познава по-добре от всеки друг на този свят.

Сандвичът изведнъж ѝ се стори като мукава. Такава ли е храната в затвора? Вчера, след като отведоха Джими обратно в затвора, пазачът ѝ разказа за претенциите му да получи по-голяма чаша кафе и повече горчица.

Чудесно се справи като свидетел, помисли си Емили, но пък какъв чешит е!

Когато Джими спомена скърцащото чекмедже, Грег Олдрич сякаш щеше да припадне. Тази информация затвърди правдоподобността на показанията на Истън. Тя беше първият пирон в ковчега и предопределяше съдбата Грег.

Налудничавият въпрос, който не даваше мира на Емили, беше: защо Грег Олдрич пребледня така, когато Джими заговори за чекмеджето. Дали защото разбираше, че с него е свършено, или защото му се струваше невероятно Истън да помни такава незначителна подробност?

Аз щях ли да запомня подобно нещо, питаше се Емили, като си представи как Истън стои в дневната на апартамента на Парк Авеню, договаря се да извърши убийство и алчно чака да му връчат петте хиляди долара.

Накрая сви нетърпеливо рамене, за да се отърси от тези въпроси, и взе бележките, по които щеше да води кръстосания разпит на Грег Олдрич.

25

Стъпка по стъпка Ричард Мур накара Грег Олдрич да преразкаже историята на живота си: израснал в Джърси Сити, преместил се в Манхатън след смъртта на майка си, постигнал успехи като театрален импресарио, първият му брак, смъртта на съпругата му, женитбата с Натали.

— Били сте женени четири години, нали? — попита Мур.

— Всъщност близо пет. Бяхме разделени от година, но не и разведени, когато Натали умря.

— Как бихте описали взаимоотношенията ви?

— Като много щастливи.

— Тогава защо се разделихте?

— Изборът направи Натали, не аз — обясни Грег с равен тон. Говореше сдържано, но овладяно. — Тя прецени, че бракът ни не върви.

— И защо прецени така?

— На три пъти тя прие роли, които изискваха да е на снимачната площадка или на турне. Признавам, че тези раздели ме натъжаваха, но често ходех да я видя. На два пъти и Кати дойде с мен, веднъж през ваканция между сроковете и веднъж през лятото. — Погледна право към съдебните заседатели и продължи: — Аз съм театрален импресарио. Съвършено ясно съзнавам, че една успяла актриса отсъства продължително от дома си. Когато възразявах срещу роля в пьеса, с която тя щеше да обикаля страната, то беше, защото преценявах, че пьесата е неподходяща за нея, а не защото исках да стои вкъщи да ми готви. Това беше нейната интерпретация, не моята.

Как не, помисли си Емили, докато записваше въпрос, който щеше да зададе на Олдрич: „Нима тя не можеше сама да взима разумни решения относно кариерата си, особено като имаме предвид, че вече е била звезда, когато сте се запознали?“

— Това създаваше ли напрежение в дома ви? — попита Мур.

— Да, но не поради причината, за която Натали мислеше. Отново ще повторя: когато възразявах заради художествените достойнства на сценарий, тя си въобразяваше, че това е оправдание да я държа вкъщи. Дали щеше да ми липсва? Определено. Бях неин съпруг, импресарио и най-голям почитател, но знаех също, че съм се оженил за преуспяваща актриса. Фактът, че ще ми липсва, не беше причината да възразявам срещу някои от договорите, които настояваше да подпише.

— Нямаше ли начин да я накарате да го разбере?

— Именно в това се състоеше проблемът. Започна да разбира колко ни липсва, на мен и на Кати, когато отсъства, и смяташе, че ще е по-малко болезнено, ако се разделим и останем приятели.

— Не е ли вярно, че в началото е възнамерявала да ви задържи като свой импресарио дори след раздялата?

— Първоначално — да. Искрено вярвам, че Натали ме обичаше почти колкото аз я обичах и искаше да остане с мен и Кати. Смяtam, че след като се разделихме, е била доста тъжна. Продължавахме да се виждаме по работа, а после всеки поемаше по пътя си. Започна да става мъчително и за двама ни.

„А какво ще кажеш за изтъняването на портфейла си, когато я загуби като клиент“, записа си Емили.

— Неколцина от приятелите на Натали дадоха показания, че е била разстроена от честите ви телефонни обаждания след раздялата — напомни Мур. — Какво ще кажете за това?

— Същото, за което спомена секретарката ми Луиз Пауъл сутринта — отвърна Олдрич. — Натали може и да се държеше, сякаш не иска да я преследвам, но съм напълно убеден, че е изпитвала смесени чувства дали да се разведем. Докато бяхме заедно, обожаваше да й звъня непрекъснато.

Мур попита за скърцащото чекмедже, от което според Джими Истън Грег е извадил парите за аванса за убийството на Натали.

— С Катлийн купихме масичката на разпродажба преди седемнайсет години. Скърцането на чекмеджето е било повод за много семейни шеги. Наричахме го послание от отлетелите духове. Откъде Джими Истън е научил това, не мога да знам. Никога не е бил в дневната ми в мое присъствие и, доколкото ми е известно, въобще не е стъпвал там.

Мур попита Грег за срещата му с Истън в бара.

— Седях на бара сам и изпих няколко пitiета. Признавам, че бях в лошо настроение. Истън седеше на стола до мен и ме заговори.

— За какво приказвахте? — запита Мур.

— За „Янкис“ и „Метс“. Предстоеше началото на бейзболния сезон.

— Казахте ли му, че сте женен за Натали Рейнс?

— Не, не съм. Не беше негова работа.

— Докато бяхте там, той разбра ли по някакъв начин, че сте женен за Натали Рейнс?

— Да. Уолтър Робинсън, мой познат, който работи на Бродуей, ме видя и се приближи. Сподели впечатлението си от Натали: била великолепна в „Трамвай Желание“. Истън го чу и веднага разбра, че тя ми е съпруга. Бил прочел в списание „Пипъл“ за развода ни. Учтиво му дадох да разбере, че не желая да го обсъждаме.

Мур попита за обажданията на Грег до Натали и после до Истън вечерта, когато са били в бара.

— Звъннах на Натали, за да ѝ кажа „Здрави“. Тя си почиваше в гримърната. Болеше я глава и се чувстваше изморена. Раздразни се, че някой я беспокои, и наистина повиши тон, както заяви господин Истън. Но вече отбелязах: тя беше изпълнена с противоречиви чувства. Предишният ден говори с мен двайсет минути и ми обясняваше колко тежко ѝ се отразява раздялата.

После Мур попита за обаждането до Истън.

Стомахът на Емили се сви, защото нямаше представа как Олдрич ще го обясни. Съзнаваше, че от думите му зависи каква посока ще поеме случията за нея.

— Малко след като ме попита за Натали, Истън каза, че отива до тоалетната. Определено не ме интересуваше какво ще прави, особено след като се опита да ме подпитва за жена ми. Изведнъж се почувствах гладен и реших да поръчам хамбургер на бара. Около пет минути след това Истън се върна и се затюхка, че не може да открие мобилния си телефон. Предполагаше, че го е оставил някъде в бара. Помоли ме да набера номера му, за да звънне и да го открие. — Грег направи пауза и погледна към съдебните заседатели. — Издиктува ми номера и аз го набрах. Имаше сигнал, но на бара не се чуваше никакво звънене. Оставил го да звънне петнайсетина пъти, за да може той да се разходи наоколо и да се опита да го намери. Не се включи гласова поща. Най-

после той ми отговори и ми благодари. Намерил телефона в тоалетната. Тогава за последен път го видях и чух, преди да го арестуват за обира в къщата и да представи на полицията абсурдната си версия.

— Доколкото ви е известно, някой чу ли го да ви моли да го наберете?

— Според мен — не. На бара беше доста шумно. Не познавах никого от присъстващите. Истън съчини тази невероятна лъжа след две години. Дори не ми хрумва към кого да се обърна с молба да си спомни нещо.

— Между другото господин Истън спомена ли, че е криминално проявен и му е трудно да си намери работа?

— Нищо подобно! — възклика Грег.

— В петък, тринайсети март, преди две години и половина — продължи Мур, — вие сте отишли да гледате Натали в последното представление на „Трамвай Желание“. Според свидетели сте седели на последния ред с каменно изражение и не сте се присъединили към овациите. Как ще го обяснете?

— Не възнамерявах да гледам пиесата, но след толкова хвалби за нейното изпълнение не устоях. Съзнателно си взех билет на последния ред. Не исках Натали да ме забележи, защото щеше да се разстрои. Не станах на крака да я аплодирам — бях емоционално изцеден. В този момент за пореден път осъзнах каква великолепна актриса е.

— На следващата сутрин тя обади ли ви се по телефона?

— Получих съобщение на мобилния, че е отишла в Кейп Код и ще се върне за насрочената ни среща в понеделник. Молеше ме да не ѝ се обаждам през уикенда.

— Как реагирахте на това съобщение?

— Откровено признавам, че се разстроих. Натали бе загатнала, че е срещнала друг. За мен беше изключително важно да разбера дали това е истина. Затова реших да отида до Кейп Код. Вътрешно си обещах, че ако я видя с друг, ще приема брака ни за свършен.

„Да го питам защо не е наел частен детектив да провери“, отбеляза си Емили.

— Защо сте наели кола — тъмнозелена тойота, — за да отидете до Кейп Код, когато вашият мерцедес е бил в гаража на жилищната ви сграда?

— Натали щеше да разпознае моята кола. На регистрационните табели са изписани инициалите и на двама ни. Не исках нито тя, нито друг да разбере, че я проверявам.

— Какво направихте, когато стигнахте до Кейп Код?

— Регистрирах се в малък мотел в Хаянис. Познаваме много хора, които живеят в Кейп, и не исках да налетя на някого от тях. Просто исках да видя дали Натали е сама.

— Минали сте покрай къщата й няколко пъти.

— Да. Преди години гаражът беше превърнат в обитаемо помещение и никой така и не се накани да построи нов. Нямаше гараж, в който да се прибере втора кола. Когато минах край къщата, на алеята видях само една кола и разбрах, че е сама.

Ами ако е взела някого по пътя, записа си Емили. Липсата на втора кола не е доказателство, че е била сама.

— После какво направихте? — попита Мур.

— Минах край къщата й в събота следобед и късно вечерта. Както и три пъти в неделя. На алеята беше само нейната кола. Беше мрачно и през двета дни и в къщата бяха запалени лампи, затова предположих, че тя е вътре. После, малко след осем вечерта в неделя, потеглих за Манхатън. Предвиждаше се буря и исках да се прибера.

— На този етап бяхте ли взели вече решение дали ще продължите с усилията да се сдобрите с Натали Рейнс?

— По пътя към вкъщи се сетих нещо, което бях чел. Не съм сигурен, но май е мисъл на Томас Джиферсън: „Никога не си така сам, както когато си сам“.

— „Никога не си така сам, както когато си сам.“ Смятате ли, че това отговаря на състоянието на Натали тогава? — попита Мур.

— Да. Мисля, че по пътя за вкъщи в неделя вечерта се примирих с действителността.

— По кое време се прибрахте у дома?

— Към един след полунощ. Бях изтощен и веднага си легнах.

— Какво направихте в понеделник сутрин?

— Отидох да тичам в Сентрал Парк. После върнах взетата под наем кола.

— В колко излязохте да тичате?

— Към седем и петнайсет.

— И сте върнали колата в десет и пет.

— Да.

— Не тичахте ли прекалено дълго?

— Обикновено тичам около час, после се разхождам. Понякога, особено ако съм се замислил, губя представа за времето.

„Как ли пък не“, помисли си Емили.

— Колко често ви се случва, господин Олдрич, да загубите представа за времето, когато тичате или се разхождате? — попита Ричард Мур със съчувствие в гласа.

— Няма определена схема. Но когато мисълта ми е заета с много неща, се случва.

Грег се сети, че се случи и тази сутрин. „Излязох от апартамента преди пет и половина, а се върнах в седем и половина. Наложи се много бързо да взема душ и да се облека, за да стигна тук навреме. Няма да спомена това пред съдебните заседатели, прецени той. Ще решат, че съм побъркан.“

„Няма определена схема, но се е случило сутринта, когато е умряла Натали“, помисли си Емили. Колко удобно.

Следващите въпроси на Ричард Мур бяха свързани с реакцията на Грег Олдрич, когато са му съобщили, че Натали е мъртва.

— Не можех да повярвам. Струваше ми се невъзможно. Бях съсиран.

— Какво направихте, когато научихте новината?

— Незабавно напуснах офиса и отидох да видя майката на Натали. — Грег погледна директно към Алис Милс, седнала на третия ред. Макар свидетелите да бяха изолирани, на нея ѝ позволиха да наблюдава процеса до края. — Бяхме смяни и шокирани. Плакахме заедно. Първата мисъл на Алис беше за Кати. — Гласът му се напрегна. — Тя знаеше колко много се обичаха с Натали. Настоя веднага да отида при нея и да ѝ съобщя новината, преди да я чуе от другаде.

Наблизаваше четири часът. Мур ще проточи нещата така, че съдебните заседатели да съчувствуваат на Грег през уикенда, прецени Емили.

Беше силно разочарована, задето я лишиха от възможността да го подложи на кръстосан разпит преди понеделник, но се постара да не го показва.

26.

Същата вечер гостите на Майкъл Гордън в „Съдилища“ бяха единодушни, че Грег Олдрич се е справил добре и ако постигне същото при разпита на прокуратурата, има сериозен шанс съдебните заседатели да не стигнат до единодушно решение, а оттам — сериозен шанс да го оправдаят.

— В този случай решението зависи от показанията на доказан престъпник — напомни пенсионираният вече съдия Бърнард Рейли. — Ако се намери правдоподобно обяснение откъде Джими Истън е узнал за скърцащото чекмедже, съдебните заседатели ще се разколебаят. Всички други твърдения на Истън се свеждат до неговата дума срещу тази на Олдрич. — Съдия Рейли се усмихна. — Много пъти съм се заприказвал с непознати на бара и ако някои от тях твърди, че съм изразил желание да убия съпругата си, ще бъде неговата дума срещу моята. Признавам, че намирам обяснението на Олдрич за телефонното обаждане до Истън за напълно възможно и приемливо.

Майкъл Гордън усети как го обзема прилив на емоции и си даде сметка, че част от него все още очаква приятелят му да бъде оправдан.

— Предлагам да коментираме следното — чу се той да казва. — Признавам, че когато Джими Истън се появи на сцената, повярвах, че говори истината и Грег Олдрич е извършил престъплението. Самият аз съм бил многократно свидетел на лудата привързаност на Грег към Натали и знам колко го разстрои раздялата им. Наистина допусках, че е превъртял и я е убил. — Всички го гледаха с учудване. — Случва ми се за първи път. Моята политика по време на процес е да запазя неутралитет, а в този случай направо се престарах. Както заяших още първия ден, Грег и Натали бяха мои близки приятели. Съзнателно страня от Грег, откакто започна процесът, но след като го чух на свидетелската скамейка и преосмислих всички други улики, дълбоко съжалявам за съмненията си към него. Вярвам, че той казва истината. Вярвам, че е невинен и обвинението срещу него е огромна трагедия.

— Тогава кой според теб е застрелял Натали Рейнс? — попита Рейли.

— Не е изключено да е налетяла на крадец — предположи Гордън. — Нищо не е липсало, но пък нападателят може да се е паникьосал и да е побягнал, след като я е убил. Възможно е и да е бил побъркан почитател. Мнозина имат изкуствени камъни, в които държат резервни ключове за къщите си. Опитен крадец би потърсил такъв.

— Ами да попитат Джими Истън дали е търсил такъв — предложи криминалният психолог Брет Лонг и всички се засмяха.

Майкъл Гордън напомни на зрителите, че в понеделник Емили Уолъс, красивата млада прокурорка, ще подложи на кръстосан разпит Грег Олдрич.

— Той ще бъде последният свидетел. После адвокатът и прокурорът ще изнесат заключителните си пледоарии, а съдията ще припомни на съдебните заседатели задълженията им и те ще се оттеглят да заседават. Тогава ние ще проведем още едно допитване в нашата уебстраница. Преценете внимателно уликите и дайте своя глас. Благодаря, че гледахте „Съдилища“. Лека нощ.

Беше десет часът. След като изпрати гостите, Майкъл отиде в кабинета си и набра номера, на който не беше звънял от седем месеца. Чу гласа на Грег и попита:

— Случайно да си гледал?

— Да. Благодаря ти, Майк — отвърна Грег дреагаво.

— Вечерял ли си?

— Не бях гладен.

— Къде е Кати?

— На кино с приятелка.

— Джими Ниъри държи кухнята отворена до късно. Никой няма да те беспокои там. Какво ще кажеш?

— Звучи примамливо.

Щом затвори, Майкъл Гордън почувства, че очите му са насылезни.

Трябваше да съм до него през цялото време, помисли си той. Звучи толкова самотен.

27.

Емили гледаше „Съдилища“ във всекидневната си с чаша вино в ръка. Съгласна съм с аргументите на пенсионирания съдия, помисли си тя. Построила съм обвинението си върху показанията на свидетел с твърде съмнителна репутация.

Беше доста унила. Знам защо, прецени тя. Обсеби ме желанието да сразя Олдрич. А Ричард призова съседката от Джърси Сити, секретарката, бавачката и всички заявиха, че Грег Олдрич е безупречен. Добре направих, че не ги разпитах. Ако се бях опитала да ги представя в черна светлина, щях да допусна огромна грешка.

А Лео Карнс, другият импресарио? Трябваше ли да се занимавам по-задълбочено с него? Може би. Никой не е сто процента алtruист, когато загуби клиент. Вероятно е трудно да си театрален импресарио. Карнс го представи като нещо леко — сякаш в този бранш всички се обичат.

Грег Олдрич. Болката, изписана по лицето му, когато говореше за първата си съпруга... Започвам да се размеквам, помисли си Емили. Изпитах същата болка, когато узнах за смъртта на Марк.

*„Горе в планината имаше малка къща.
Безстрашната Джини я построи наново...“*

Песничка от детството се мярна в съзнанието й. Олдрич се бе постарал да изгради наново живота си. Беше се оженил повторно. Очевидно е бил много влюбен в Натали. После, след убийството й, не само е скърбял, но е трябало да се защитава пред ченгетата, видели в негово лице убиеца.

Допи виното. Боже, какво ми става, запита се гневно тя. Задачата ми е да преследвам по съдебен ред този тип.

Към края на „Съдилища“ Майкъл Гордън се изказа в полза на Олдрич. Той имаше репутация на справедлив анализатор и Емили

остана смаяна.

След време обаче усети, че решителността ѝ се възвръща. Ако Майкъл отразява мнението на хората, които гледат предаването, и това на съдебните заседатели, то работата ми само се улеснява, помисли си тя.

28.

— Не е ли изненадващо? — попита Изабел Гарсия съпруга си Сал.

Седяха в малката всекидневна на Източна дванайсета улица в Манхатън. „Съдилища“ бе обсебило изцяло вниманието ѝ. В един момент тя не повярва на ушите си: Майкъл Гордън обяви, че вече вярва в невинността на Грег Олдрич. Макар и напълно шокирана, тя изкоментира пред Сал, че като се замислиш, казаното от Гордън има смисъл.

Сал пиеше бира и четеше спортната страница на вестника. С изключение на новините, бейзболните и футболните мачове, той не гледаше телевизия и не обръщаше внимание на звука, когато четеше.

Предния ден Бел го накара да погледне кадрите с престъпника Джими на свидетелската скамейка, но той не му обрна особено внимание. Все пак остана с впечатлението, че го познава. Но не се сещаше откъде, а и не го интересуваше.

Знаеше, че сега, когато предаването свърши, Бел ще иска да говори, затова остави вестника. След края на „Съдилища“ жена му обичаше да коментира събитията през деня от процеса. За жалост тъща му замина на круиз из Карибския басейн с няколко приятелки, също вдовици, и следователно обичайният дълъг телефонен разговор между майка и дъщеря нямаше да се състои.

— Трябва да призная, че Грег се представи отлично — подхвани Бел. — Има нещо много симпатично у него. Не разбирам защо Натали го е оставила. Ако беше наша дъщеря, щях да й цитирам една мъдрост: „В края на живота си никой не е съжалил, че не е прекарал повече време в офиса.“

— Тя е била на сцената, не в офис — обръна ѝ внимание Сал.

Човек може да си помисли, че процесът зависи от мнението на Бел, помисли си той колкото развеселен, толкова и раздразнен, докато гледаше жената, с която живееше от трийсет и пет години. Тя открай време си боядисваше косата, затова и сега, на шейсетгодишна възраст,

тя бе все така гарвановочерна, както когато се запознаха. Понаедря в тяло, но не много. Щълчетата на устата ѝ обаче си останаха неизменно вирнати нагоре, защото често се усмихваше. Той постоянно благодареше на Бог, задето Бел е с такъв благ характер. Брат му се ожени за истинско чудовище.

— Сцената, офиса — разбираш какво имам предвид — отвърна Бел безцеремонно. — А и Кати е толкова хубаво момиче. Обичам да гледам кадрите с нея, които Майкъл показва в предаването.

Бел има навика да говори за хората, сякаш са ѝ близки приятели, помисли си Сал.

Понякога, когато му разказваше нещо, минаваха няколко минути, преди да осъзнае, че не говори за някой тяхен познат. Майкъл Гордън, водещият на „Съдилища“, винаги беше „Майкъл“. Натали Рейнс винаги беше „Натали“. И, разбира се, обвиненият в убийство тя наричаше гальовно „Грег“.

В десет без двайсет Бел още продължаваше с коментара си: колко добре било, че Сузи, икономката на съседката на Натали, била толкова любопитна и влязла в къщата, където заварила бедната жена да умира на пода в кухнята.

— Не знам дали би ми стигнала смелостта да вляза там, ако бях на нейно място — обяви Бел.

„О, стига“, помисли си Сал. За Бел затворена врата бе откровена покана да надникне какво става зад нея.

— Сигурен съм, че ще помогнеш при случай — надигна се той уморено. — Е, аз се оттеглям. Утре рано сутринта имам заявка в Стейтън Айланд. Някакви хора ще се местят в Пърл Ривър.

Когато си легна след петнайсетина минути, името на Джими Истън отново изплува в съзнанието му.

Ето защо ми се стори познат, сети се той. Преди две години работеше при нас от време на време.

Не можеше много да се разчита на него.

Не се задържа дълго.

29.

В събота сутринта Зак, както обикновено, наблюдаваше иззад щорите как Емили закусва. Вече беше осем и половина. Тя поспа два часа повече от обичайното, помисли си той. Вчера излезе в шест и половина сутринта. Днес си позволи втора чаша кафе, докато четеше вестника. Бес седеше в ската ѝ. Той ненавиждаше това куче. Завиждаше му заради близостта му с Емили.

После тя се качи горе да се облече и той изпита познатото разочарование, защото не можеше да я види или чуе. Остана до прозореца още двадесетина минути и я проследи с поглед как влиза в колата. За този топъл октомврийски ден тя бе облякла джинси и пуловер — не се обличаше официално, когато отиваше в службата през уикенда. А той не се съмняваше, че и днес ще работи по делото.

Зак си състави план за деня до връщането на Емили. Първите листа вече капеха. Той цяла сутрин ги събира с гребло, а после ги сложи в големи найлонови чували, за да ги приберат боклуците.

Не очакваше Емили да се върне преди късния следобед. След като обядва, отиде с колата до местния озеленителен център и взе няколко есенни растения. Особено харесваше жълтите хризантеми. Реши да засади такива край алеята до предната веранда, макар че нямаше да остане достатъчно дълго, за да им се порадва.

Докато подреждаше цветята в количката, изпита непреодолимо желание да купи такива и за Емили. И пред нейната къща щяха да стоят добре. Толкова много работи рядко има време за себе си, а още по-малко за двора, помисли си той. Но знаеше, че тя няма да изтълкува правилно такава любезнотъ...

Е, всъщност няма значение, реши той, докато плащаше на касиерката. И Емили няма да е достатъчно дълго наоколо, за да им се наслаждава! Продължаваше да се ядосва на глупостта си преди няколко седмици, когато седна на остьклена ѝ веранда и тя го завари вечерта. Това разруши зараждащото се приятелство между тях и сега тя всячески го избягваше.

Беше доволен, че когато претърси къщата й последния път, взе една елегантна нощница от най-долното чекмедже на скрина. Емили едва ли щеше да усети липсата ѝ. Имаше най-малко осем в чекмеджето, а от онова, което видя в кошчето ѝ за пране, съдеше, че предпочита да спи с дълга тениска.

Докато пътуваше към дома си, той прецени обстановката: всъщност през двете седмици, откакто стана ясно, че Емили го е изхвърлила, той започна приготвленията си да се махне от Ню Джърси.

Щеше да го направи веднага след като я убие.

Плащаше наема за къщата месец за месец. Уведоми собствениците, че ще се изнесе на първи ноември. Предупреди и в работата, че ще напусне в края на октомври. Разпространи версията за сериозните здравословни проблеми на възрастната му майка, която живее във Флорида. Просто се налагаше да отиде при нея.

Зак кроеше планове да изчезне веднага щом Емили умре, но преди да намерят трупа ѝ. Ченгетата несъмнено щяха разпитват всичките ѝ съседи, а някои го бяха виждали да разхожда кучето ѝ. Възможно бе Емили да е коментирала пред близки приятели, че намира человека, който живее в съседство, за странен и се чувства неловко в негово присъствие. В такъв случай те веднага щяха да съобщят това на полицията.

Замисли се как Шарлот, третата му съпруга, го изхвърли от собствената му къща. После разказала на новото си гадже колко бил особен, колко се страхувала от него. Правилно се страхуваше от мен, скъпа, помисли си той развеселен. Съжалявам само, че не се погрижих и за бившия си приятел, който ти стана гадже.

Купи двайсет и шест храста хризантеми. Достави му истинско удоволствие да ги засади. Точно както очакваше, Емили се прибра в пет. Махна му на слизане от колата, но побърза да си влезе.

Забеляза колко уморена и напрегната изглежда. По негова преценка тя не смяташе да излиза повече щеше да вечеря вкъщи. Поне той се надяваше да постъпи така. Но в шест и двайсет я чу да пали колата. Застана до прозореца точно навреме, за да види как се изнизва на заден ход от алеята. Зърна копринената блуза, перлите и големите обици, които си беше сложила.

„Много се е издокарала“, помисли си той горчиво. „Вероятно ще се срещне с приятели за вечеря.“ Усети как гневът му нараства. „Не разрешавам друг да присъства в живота й! Никой!“

Разстрои се дълбоко. Щеше да му отнеме само минута да изреже стъкло и да я чака в къщата й, когато се върне. Алармената й система не представляваше проблем. Беше евтина и елементарна. Щеше да я обезвреди отвътре.

„Не още, възпря се той. Не си готов. Трябва да си набавиш друга кола и да наемеш жилище в Северна Каролина.“

Много хора се пренасяха да живеят там и с нова идентичност несъмнено щеше да се впише лесно.

Твърдо решен да не мисли какво прави Емили, отиде в кухнята, извади замразения хамбургер, купен за вечеря, и включи телевизора. Харесваше няколко предавания в събота вечер, особено „Издирване на беглеца“, което започваше в девет.

Два пъти през последните две години пускаха съобщения и за него! Обичаше да ги гледа и да се смее на компютърните портрети, за които се предполагаше, че имат нещо общо с начина, по който изглежда сега.

Въобще не са близо, смееше се Зак.

30.

В събота Тед Уесли покани Емили на вечеря в дома си.

— Ще присъстват само неколцина приятели — обясни той. — Преди да се преместим, искаме да прекараме една вечер с хората, на които държим.

Щеше да заеме новата си длъжност във Вашингтон на пети ноември. Емили знаеше, че къщата им на Садъл Драйв вече е обявена за продан.

За пръв път получаваше покана за вечеря от Тед и Нанси Уесли. Знаеше, че я дължи на благоприятните отзиви в медиите за работата ѝ по процеса. Тед обичаше да дружи с хора, които са център на внимание. С преуспели хора!

Независимо дали ще спечеля, или ще загубя, следващата седмица вестниците със снимката ми на първа страница ще бъдат в кофите за боклук, помисли си тя, докато прекосява река Садъл и свиваше по Фоксуд Роуд. Ако загубя, ще мине много време, преди да получа втора подобна покана, добави тя с горчивина.

Къщата на Тед беше от най-големите на виещата се улици. Определено не я е купил с прокурорската си заплата, прецени Емили. Разбира се, преди да стане прокурор той бе партньор в управляемата от баща му престижна адвокатска кантора, но истинските пари, както тя добре знаеше, идваха от съпругата му Нанси. Баба ѝ и дядо ѝ по майчина линия бяха основатели на верига скъпи универсални магазини.

Емили паркира близо до къщата, в края на алеята. Беше захладяло и когато излезе, вдиша дълбоко няколко пъти. Беше изключително приятно. Почти не съм излизала навън, за да си прочистя дробовете, помисли си тя. После ускори крачка. Не беше взела сако, а щеше да ѝ дойде добре сега.

Все пак се радваше, че облече копринената блуза с щамповани цветя. Умората от извънредния труд, който полагаше по делото, бе изписана по лицето ѝ. Внимателно положения грим помагаше

донякъде да я прикрие. Същото важеше и за ярките цветове на блузата. Щом приключи този процес, независимо колко работа се е натрупала на бюрото ми, ще си взема няколко дни отпуска, реши тя, докато натискаше звънца.

Отвори лично Тед, който отбеляза възторжено:

— Изглеждаш възхитително тази вечер.

— Съгласна съм — вметна Нанси Уесли. Беше последвала съпруга си до вратата. Стойна, петдесетинагодишна блондинка, тя изглеждаше точно като човек, роден с привилегии и богатство. Но се усмихваше искрено, когато взе ръцете на Емили и я целуна по бузата.
— Поканили сме само още трима. Надявам се да ти е приятно. Ела да те запозная.

Емили успя да хвърли бегъл поглед на фоайето, докато следващ семейство Уесли. Доста впечатляващо, помисли си тя. Мраморно стълбище, балкон, античен полилей. И определено съм се облякла подходящо. Нанси Уесли също носеше черен копринен панталон и копринена блуза. Единствената разлика бе, че нейната беше пастелносиня.

„Значи още трима“, помисли си Емили. Опасяваше се да не би семейство Уесли да е поканило сам мъж като евентуален компаньон за вечеря. Марк все още ужасно ѝ липсваше и това не само би я разстроило, но и щеше да се почувства наранена. Дано един ден съм отново готова, помисли си тя. Постара се да прикрие усмивката си. Дори да бе готова, онези, които са ѝ предлагали досега, не струваха почти нищо.

С облекчение видя във всекидневната мъж и жена на около петдесет години. Седяха на дивана до камината. Друга жена, към шейсетгодишна, седеше на фотьойл до тях. Разпозна мъжа — Тимоти Монихан — актьор в един безкраен сериал. Играеше ролята на главен хирург.

Тед представи на Емили него и съпругата му Барбара.

Емили поздрави дамата и се усмихна на Монихан:

— „Докторе“ ли да ви наричам?

— Не съм дежурен, затова може и Тим.

— Същото важи и за мен. Не ме наричайте „прокуроре“.

Тед посочи по-възрастната гостенка.

— Емили, това е друга скъпа приятелка. Марион Роудс. Тя е истински лекар. Психиатър.

След малко Емили вече седеше сред тях и пиеше вино. Усети, че започва да се отпуска. Толкова е цивилизирано, помисли си тя. Наистина съществува и друг живот извън случая „Олдрич“, макар и само за една вечер.

Влязоха в трапезарията. Щом видя подредената маса, Емили се сети за супата в чаша или сандвича на бюрото си по обяд, или за готовата храна, която купуваше за вкъщи — това ядеше напоследък.

Вечерята беше изключително вкусна, а разговорите — приятни и непринудени. Тим Монихан се оказа сладкодумен разказвач и споделяше случки иззад кулисите на сериала. Докато го слушаше и се смееше, Емили отбеляза, че това е дори по-интересно, отколкото да се четат клюкарските колонки. Попита как са се запознали с Тед.

— Бяхме съквартирани в колежа „Карнеги Мелън“ — обясни Уесли. — Тим учеше актьорско майсторство и ако искаш вярвай, и аз участвах в няколко пиеци. Родителите ми нямаше да ми позволят да стана актьор, защото смятаха, че ще умра от глад. Самият аз се бях настроил да уча право, но съм убеден, че изявите ми на сцената тогава ми помогнаха да се представям добре в съдебната зала първо като адвокат, а после като прокурор.

— Емили, Тед и Нанси ни предупредиха, че днес ти е нещо като свободен ден — няма да мислиш за процеса — вметна Монихан. — Но искам да ти призная, че с Барбара следим „Съдилища“. От кадрите, които съм виждал с теб в съдебната зала, съдя, че щеше да си доста успешна актриса. Имаш страховто присъствие и се владееш, а и начинът, по който задаваш въпросите, и реакциите ти към отговорите въздействат върху зрителите. Ще ти дам един пример. Изпепеляващите ти погледи към Грег Олдрич по време на показанията на Истън бяха страшно красноречиви.

— Не знам дали Тед няма да ме скастри, че отварям дума — обади се Барбара Монихан донякъде предпазливо, — но изявленietо на Майкъл Гордън, че смята Грег Олдрич за невинен, едва ли те е направило щастлива.

Емилиолови с какъв огромен интерес Марион Роудс, психиатърката, очаква отговора ѝ. И макар това да бе светско

събиране, нейният шеф, областният прокурор, също чакаше думите ѝ с повищено внимание.

Тя ги подбра много внимателно.

— Нямаше да съм прокурор по това дело, ако не вярвах, че Грег Олдрич е убил съпругата си. Трагедията за него, за дъщеря му и за майката на Натали Рейнс е, че вероятно наистина много е обичал жена си. Но през годините доктор Роудс несъмнено многократно се е сблъсквала с почтени в много отношения хора, извършвали ужасни неща от ревност или тласкани от дълбока тъга.

Марион Роудс кимна в знак на съгласие.

— Абсолютно си права, Емили. От всичко чуто и прочетено смяtam, че Натали Рейнс още е обичала съпруга си. Ако се бяха обърнали към брачен консултант и наистина бяха споделили проблемите от честите раздели, нещата определено щяха да се развият по друг начин.

Тед Уесли погледна съпругата си и с изненадваща прямота обяви:

— Благодарение на Марион това даде отличен резултат при нас. Получихме необходимата ни помощ, когато имахме затруднения преди години. Ако се бяхме разделили тогава, вижте от какво щяхме да се лишим. Момчетата ни нямаше да се родят, нямаше да сме на път да се преместим във Вашингтон. След консултациите Марион стана една от най-близките ни приятелки.

— Понякога хората преживяват емоционална травма или конфликт във важни взаимоотношения. Тогава не е зле да се обърнат към добър терапевт — вметна Роудс тихо. — Разбира се, не всички проблеми могат да бъдат решени и не всички бракове могат да бъдат спасени. Но има и доста щастливи развръзки.

Емили изпита неприятното усещане, че Марион Роудс насочва този си коментар към нея. Възможно ли е Тед да се опитва да ѝ уреди терапевт? С изненада откри, че не е огорчена. Тед и Нанси положително бяха разказали на останалите за смъртта на Марк и за операцията ѝ. Сети се, че преди време Тед я попита дали е ходила някога на терапевт, за да сподели преживяното. Тя го увери колко сплотено е семейството ѝ и колко много приятели има. А най-добрата терапия за нея бе работата. Усилената работа.

Възможно е Тед да е казал на Марион, че баща ми и брат ми се преместиха, помисли си Емили. Освен това той е наясно колко малко

време ми остава за приятели. Не се съмнявам, че ми съчувстват, но съм сигурна, че загубя ли това дело, и той ще получи сериозно мъррене. А тогава ще разбера колко държи на мен.

Гостите започнаха да се разотиват към десет часа. И Емили смяташе да си тръгва. Краткото бягство, на което са наслади за няколко часа, приключи. Искаше да се наспи добре и рано сутринта в неделя да бъде в кабинета си. След благоприятното впечатление, което Грег Олдрич направи на свидетелската скамейка, тя отново изпитваше дълбока тревога за предстоящия кръстосан разпит.

Или е нещо друго, запита се тя на път за вкъщи. Наистина ли се притеснявам за кръстосания разпит и присъдата?

Или се опасявам, че съм допуснала огромна грешка и някой друг е убил Натали?

31.

В девет вечерта в събота Зак, разположил се във всекидневната така, че да вижда алеята пред дома на Емили, смени канала, за да гледа „Издирване на беглеца“. Няколко бири помогнаха да успокой нервите си, а беше изморен от работата по двора и засаждането на хризантемите. Питаше се дали Емили е забелязала колко добре изглеждат жълтите храсти край алеята.

Прозвуча сигналът за начало на предаването.

— Тази вечер ще представим три фрагмента от стари случаи — обяви водещият Боб Уорнър. — Първият е за издирвания от две години мъж, известен като Чарли Мюр. Може би си спомняте предишните два фрагмента за него. Първият беше непосредствено след масовото убийство в Де Мойн, Айова, преди две години и фрагмента от миналата година. Според полицията разводът силно огорчил Мюр, а когато съдията присъдиликъщата на съпругата му, той много се разстроил. Твърдят, че това е причината да убие жена си, децата ѝ и майка ѝ. Докато открият труповете, той изчезнал и оттогава е в неизвестност. Следващият фрагмент разкрива нови потресаващи факти. Той е виновен и за убийствата на две други жени — съответно първата и втората му съпруга. Първата — Лу Гъртър — убива в Минесота преди десет години. А втората — Уилма Крафт — в Масачузетс преди седем. По време на трите му известни досега брака той е използвал различна самоличност и е променял външния си вид. В Минесота се подвизавал като Гюс Олсън, а в Масачузетс — като Чад Руд. Дори не знаем какво е истинското му име. — Уорнър направи пауза и промени тона: — Останете с нас и ще чуете още за тази невероятна история. Ще се видим отново след рекламиите.

„Още се занимават с мен, помисли си Зак с презрение. Но трябва да им отдам дължимото — свързали са ме с другите два случая. Миналия път още не бяха стигнали дотам. Е, да видим как според тях изглеждам сега.“

Докато течаха реклами, той стана да си вземе още една бира. Беше готов да се посмее на образите, които щяха да последват, но се чувствуваше и леко неспокоен. Фактът, че са го свързали със случайте в Минесота и Масачузетс, го тревожеше.

С бира в ръка, той се настани отново пред телевизора. Предаването продължаваше. Уорнър показва снимки на третата му жена — Шарлот, заедно с децата ѝ и майка ѝ. Последваха снимки на Лу и Уилма. Описа подробно бруталните убийства. Шарлот и семейството ѝ бяха застреляни, а Лу и Уилма — удушени.

За изненада на Зак, Уорнър показва негови снимки, предоставени от близки на жертвите. Те бяха правени в рамките на десетте години, докато той шеташе между Минесота, Масачузетс и Айова. Ето го ту с брада, ту гладко обръснат, ту с дълга коса, ту с къса. Имаше го с тъмни очила, с очила за четене или без очила. На някои снимки беше много слаб, на други — пълен, после пак слаб.

Уорнър продължи да показва и компютърни портрети как би изглеждал Чарли Мюр като по-възрастен: със или без очила, със или без брада. За ужас на Зак една от тях поразително приличаше на него. Но никой, който гледа шоуто, не би запомнил всички снимки, успокояваше се той.

— Като се има предвид с какво се е занимавал преди, профайлърите от ФБР са на мнение, че сега той работи в склад или фабрика — продължи Уорнън. — За кратко е работил и като помощник-електричар. Знаем и че обича да работи в двора и се е гордеел със създадените от него градини. Разполагаме със снимки от домовете му и сега ще ви ги покажем. И трите са правени през есента и, както виждате, той има слабост към жълти хризантеми. Неизменно сади такива край алеите.

Зак скочи от стола с писък. Обезумял хукна навън, грабна лопата и започна да изкоренява храстите. Съобрази, че лампата на верандата осветява алеята, и отиде да я изгаси. Работеше на тъмно и едва си поемаше дъх. Изкореняваше цветята и ги пъхаше в найлонови чуvalи. Очакваше Емили да се появи всеки момент, а не искаше тя да види с какво се занимава.

Вероятно е забелязала хризантемите следобед и ще се зачуди защо ги няма сега, разсъждаваше той. Първата му работа сутринта ще бъде да купи нови цветя и да ги засади.

Какво ли ще си помисли Емили? Ще чуе ли в службата си някакви коментари за предаването? Дали съсед или някой от склада е видял изобличаващата снимка? Ще се сети ли, че от две години живее тук — точно откакто изчезна от Де Майн?

Зак тъкмо изтръгна последния храст, когато Емили зави с колата по алеята. Той се сви в тъмния ъгъл на къщата и я проследи как излезе и бързо тръгна към входната врата. Имаше ли вероятност там, където е била, да е гледала предаването? Дори само да го е зърнала, професионалните ѝ инстинкти щяха да задействат. Ако не веднага, то съвсем скоро.

Зак осъзна необходимостта да ускори подготовката и да се разкара оттук много по-рано, отколкото предвиждаше.

32.

По-голямата част от уикенда Майкъл Гордън прекара с Грег и Кати. На вечерята в петък при Ниъри обикновено въздържаният Грег беше превъзбуден и бъбрив. В отговор на безкрайните извинения на Майкъл, че се е усъмнил в неговата невинност, Грег махаше енергично с ръка и накрая взе думата:

— Майк, напоследък често мисля за един инцидент, който ми се случи, когато бях на шестнайсет. Преживях ужасна катастрофа и останах в интензивното цели шест седмици. Не помня нищо. По-късно майка ми каза, че съм бълнувал и съм настоявал да ми махнат системите. Взел съм медицинската сестра за баба си, а тя почина, когато бях на шест.

— Никога не си го споменавал — отбеляза Майк.

— На никого не е приятно да споделя какво е на прага на смъртта? — усмихна се Грег тъжно и добави: — А и на кого ли му се слуша? Има достатъчно мрачни и съдбовни неща в живота, че човек да слуша за някакви кошмари отпреди двайсет и шест години. По-добре да сменим темата.

— Добре, но първи си изяж яденето — съгласи се Майк. — Грег, колко кила си свалил?

— Достатъчно дрехите да ми стоят по-добре.

В събота рано сутринта Майк взе Грег и Кати и ги заведе в бунгалото във Върмонт. Едва след два месеца щеше да стане подходящо за ски, но следобед Грег и Кати излязоха на дълга разходка, а Майк седна да работи върху книгата си.

За вечеря отидоха с колата до Манчестър. Както обикновено, във Върмонт беше по-студено, отколкото в Ню Йорк, затова запалената камина в уютната гостилиница ги сгря и емоционално, и физически.

По-късно същата вечер Кати си легна, а Грег седна в кабината при Майк, където той продължи да работи след вечеря.

— Беше споменал, че ще посветиш една глава на Хари Той, милионера, застрелял архитекта Станфорд Уайт на Медисън Скуеър

Гардън в Ню Йорк.

— Точно така.

— Застрелял го пред suma народ, но се отървал с освидетелстване за невменяемост, нали?

Майкъл се питаше накъде бие Грег.

— Да, но все пак се наложило да прекара известно време в отделение за психично болни — отбеляза той.

— Но когато не след дълго излязъл оттам, се нанесъл в хубава голяма къща в Лейк Джордж, доколкото си спомням.

— Грег, накъде биеш?

Грег пъхна ръце в джобовете си. Изглеждаше страшно уязвим.

— Майк, след произшествието, което преживях като дете, имах периоди, в които не помня какво се е случило. Всичко това отмина, но съм загубил чувството си за време. Така се отнасям, че не помня как са минали два часа, например.

— Това се нарича способност да се концентрираш — уточни Майк.

— Благодаря. Случи се и сутринта, когато Натали е умряла. Беше гаден мартенски ден. Едно е да седиш зад бюрото и да не си даваш сметка как се изнлизват часовете, а друго, когато си навън в кишата. Искам да кажа, че не е възможно да съм убил Натали. Знам го. Господи, колко я обичах! Но с всички сили се напъвам да си спомня какво е станало през онези два часа. Помня само как върнах взетата под наем кола. Ако съм тичал в продължение на два часа, толкова ли съм бил отнесен, че да не усетя студа или да се задъхам?

Унил от съмнението и объркването, изписани по лицето на приятеля му, Майк стана и постави ръце на раменете на Грег.

— Чуй ме. Вчера се представи чудесно при показанията. Появях в мнението ти за Джими Истън, както и на обяснението защо така често си звънял на Натали. Помня колко често, когато сме били заедно, изведнъж грабващ телефон и ѝ звънеше просто за да я чуеш.

— „Натали, обичам те — припомни си Грег. — Край на съобщението“.

33.

В неделя Емили си позволи да спи до седем и половина. Възнамеряваше да отиде в кабинета си към осем и половина и да прекара деня там.

— Бес, проявяваш огромно търпение. Напоследък наистина те пренебрегвам — извини се тя, докато вдигаше кученцето от възглавницата. Копнееше за чаша кафе, но като видя умолителното му изражение, облече джинси и яке и обяви: — Няма да те пусна само в задния двор днес. Отиваме на разходка.

Бес енергично размахваше опашка, докато слизаха долу и ѝ сложиха кайшката. Емили пъхна ключ в джоба на якето и се запъти към входната врата. Откакто постави резе на задната врата, ѝ беше по-лесно да излиза отпред.

Бес развълнувано теглеше кайшката и двете се спуснаха по алеята. Изведнъж Емили спря слизана.

— Какво, за Бога, става?! — възклика тя при вида прясно изкопаната пръст, където вчера с възхищение видя току-що посадените хризантеми.

Да не би да са били заразени с инсекти, зачуди се тя. Възможно ли е? Наистина би било странно. Та нали вчера той ги засади покрай алеята? Защо ги е изкоренил? Бяха там, когато тръгнах към семейство Уесли снощи. Не забелязах какво е положението, когато се прибрах някъде след десет.

Усети подръзване на кайшката.

— Извинявай, Бес. Ето — тръгваме.

Бес предпочете да поеме по улицата към къщата на Зак. Вероятно е вкъщи, помисли си Емили, защото колата му е на алеята. Ако не беше толкова особен, по-късно бих звъннала на вратата му, за да попитам какво е станало. Но това ще бъде само повод да се сближим отново.

Образът на Зак, разположил се в люлеещия се стол на остьклена част на задната ѝ веранда, отново изплува в съзнанието ѝ.

Не просто се почувствах притеснена, помисли си тя. Направо се изплаших.

И още ме плаши, призна си, когато петнайсет минути по-късно минаваше покрай къщата му. Толкова съм потънала в това дело, че не си дадох сметка веднага.

34.

„Днес е съдбовният ден — помисли си мрачно Грег Олдрич в понеделник сутринта. Беше шест и половина и навън валеше като из ведро. Така или иначе нямаше да изляза да тичам, помисли си той. Не съм толкова глупав отново да загубя представа за времето, и то точно днес.“

Прегълътна, защото гърлото му бе пресъхнало. Беше пил приспивателно и спа непробудно седем часа. Но не се чувстваше отпочинал, напротив — главата му беше леко замаяна. Чаша силно кафе ще ме оправи, реши той.

Взе халат от дрешника, нахлузи чехли и прекоси застланото с мокет антре към кухнята. Докато приближаваше, ароматът на прясно кафе повдигна настроението му.

Уикендът, прекаран с Майк във Върмонт, беше животоспасяващ, рече си той и взе любимата си чаша от шкафа над кафе-машината. Когато му разказах за сутринта, когато Натали умря, а аз изобщо не усетих студа, макар да бях тичал два часа, се почувствах добре. А после Майк му напомни, че и днес трябва да се справи така добре на свидетелската скамейка, както и в петък.

На връщане от Върмонт Майк отново подхвана темата:

— Грег, покажи същата непоколебимост, както в петък. Отговорите ти звучаха напълно правдоподобно. Чу какво каза съдия Рейли в предаването ми: ако в бар се заговори с непознат, ще бъде неговата дума срещу думата на онзи тип дали са се уговаряли да убие съпругата му. Чуха го зрители от цялата страна и съм убеден, че мнозина разсъждават точно като него. — И продължи: — При такива обстоятелства всеки може да обвини някого в какво ли не. Не забравяй, че Джими Истън ще получи голяма награда заради показанията си срещу теб. Така си гарантира, че няма да остане в затвора.

Обърнах внимание на Майк, че забравя един малък факт, помисли си Грег: в крайна сметка съпругата на съдията не е била застреляна.

Самоувереност, рече си той с горчивина. Напълно ми липсва. Наля си кафе и го отнесе във всекидневната. С Катлийн купиха апартамента, когато очакваха Кати. Тогава наистина ми дойде нанагорно, сети се Грег, но в онези дни нямах никакви съмнения, че от мен ще излезе страхотен импресарио. Да, постигнах го, но какво от това?

Катлийн се радваше като малко дете, докато избираше цветовете, мебелите и килимите. Притежаваше изключително добър вкус и истински талант да издирва изгодни цени. Грег стоеше на сред стаята и в съзнанието му изплуваха спомени.

Ако беше останала жива, помисли си той, никога нямаше да имам връзка с Натали и сега нямаше да съм на път към съда, за да убедя съдебните заседатели, че не съм убиец. Заля го вълна от носталгия. В този момент копнееше за нея и физически, и емоционално.

— Катлийн — прошепна той, — бди над мен днес. Изплашен съм. Ако ме осъдят, кой ще се грижи за Кати?

Преглътна, за да разкара заседналата в гърлото си буца, после прехапа устни. Престани, заповяда си той. Просто престани! Иди и приготви закуска на Кати. Ако те види така, ще се разстрои.

На път за кухнята мина край масичката, която Джими Истън спомена в съда. По думите му той бе извадил от нея петте хиляди долара — аванса за убийството на Натали. Спра, хвана дръжката на чекмеджето и рязко го дръпна. Чу се остро изскърцване и Грег го затвори гневно.

35.

— Настроена си да го размажеш, надявам се.

Емили вдигна поглед. В седем и половина сутринта в понеделник тя вече беше в кабинета си. Следовател Били Трайън стоеше на прага. Един от най-неприятните за мен хора на този свят, помисли си тя, раздразнена от снизходителния му тон.

— Мога ли да направя нещо за теб тази сутрин, Емили? Знам, че е решителен ден в съда.

— Мисля, че съм добре подготвена, Били, но благодаря.

— Както пее Елвис: „Сега или никога“. Желая ти късмет с Олдрич днес. Надявам се да го сразиш.

Емили се запита дали Трайън наистина ѝ желае доброто, или се надява да се провали. В момента не ѝ пукаше. Ще размишлявам по-късно, реши тя.

Трайън очевидно не възнамеряваше да си върви.

— Не забравяй, че се бориш също за Джак и мен — подхвърли той. — Доста труд вложихме в този случай. Онзи тип Олдрич е убиец, както всички добре знаем.

Давайки си сметка, че очаква да го похвалят, Емили неохотно промърмори:

— С Джак работихте усилено и определено се надявам съдебните заседатели да го схванат.

Най-после си се подстригал, забеляза тя. Ако знаеш колко по-добре изглеждаш, би го правил по-често. Трябаше да признае, че когато не изглежда небрежно, Трайън излъчва сила и мъжественост, които някои жени вероятно намираха за привлекателни. Мълвата из службата гласеше, че има ново гадже певица в нощен клуб. Това никак не я изненадваше.

Тя забеляза, че той също я оглежда.

— Определено си се издокарала за камерите днес, Емили. Изглеждаш страхотно.

Обзета от суеверие, тя се бе отказала от сакото и полата, които възнамеряваше да облече. Извади от дрешника сивия костюм с панталон и червения пуловер с кръгло деколте, защото се сети, че ги носеше, когато Тед Уесли ѝ възложи случая.

— Не съм се издокарала — сказа го тя. — Костюмът е от две години и много пъти съм била с него в съда.

— Просто ти направих комплимент. Изглеждаш страхотно.

— Били, вероятно трябва да ти благодаря, но, както виждаш, преглеждам записките си и след около час ще се явя в съда, за да се опитам да изоблича убиец. Би ли ме оставил?

— Добре, добре.

Той се усмихна, махна с ръка и излезе.

Емили се почувства объркана. Не съм се издокарала заради камерите, нали, запита се тя. Не, не съм. Да не би пуловерът да е прекалено ярък? Не, разбира се. Стига. Започвам да откачам и заприличвам на Зак. Пак се сети за изчезналите хризантеми. Вероятно ги е садил цялата събота, каза си тя. Изглеждаха изключително красиво. А вчера сутринта, докато разхождах Бес, вече ги нямаше. На мястото им видях само пръст. Но когато се прибрах към пет, алеята беше опасана с бородички и маргарити. Аз харесвам повече жълтите хризантеми. Този тип наистина е доста особен. Като погледна назад, наистина стана добре, че го заварих на верандата в десет часа вечерта. Подейства ми като предупреждение!

Пропъждайки по-нататъшни мисли за облеклото си или за чудатия си съсед, Емили отново се захвани с бележките си и въпросите, които щеше да зададе на Грег Олдрич.

Поредното заседание на съда започна точно в девет сутринта. Съдия Стивънс призова отново обвиняемия на свидетелската скамейка.

Олдрич беше облечен с тъмносив костюм, бяла риза и вратовръзка в черно и сиво. Да решиш, че отива на погребение, помисли си Емили. Обзалагам се, че Ричард Мур го е посъветвал да се облече така. Опитва се да направи впечатление на съдебните заседатели: вижте ме, аз съм съсиapanият от скръб съпруг. Ако пита мен, това въобще няма да му помогне.

Хвърли поглед през рамо. Един от приставите ѝ съобщи, че коридорът е бил претъпкан с желаещи да присъстват много преди вратите на съдебната зала да бъдат отворени. Всички места бяха заети. Кати Олдрич седеше на първия ред, точно зад баща си. От другата страна на пътеката Алис Милс, придружена от двете си сестри, седеше точно зад Емили.

Емили поздрави Алис, преди да заеме мястото си.

Съдия Стивънс нареди да впишат в протокола, че свидетелят вече се е заклел, и продължи:

— Госпожо Уольс, може да започнете разпита.

Емили се изправи.

— Благодаря, Ваша чест. — Застана до парапета при съдебните заседатели. — Господин Олдрич — подхвани тя, — дадохте показания, че изключително много сте обичали съпругата си Натали Рейнс. Така ли е?

— Така е.

— Може ли да се каже, че Натали Рейнс е била всепризнато добра актриса и се е радвала на популярност и преди, и по време на брака ви?

— Така е.

— Ако Натали беше още жива, тя щеше да продължи да се радва на значителен успех, нали?

— Убеден съм в това.

— Ако не бяхте вече неин импресарио, нямаше да получавате част от приходите ѝ, нали?

— Вярно е, но аз бях преуспяващ импресарио далеч, преди да се оженя за Натали, и все още съм такъв.

— Господин Олдрич, ще ви задам само още един въпрос в тази област. Доходите ви нараснаха ли чувствително, когато се оженихте за Натали и станахте неин импресарио? Да или не?

— Да, но не чувствително.

— Някой от сегашните ви клиенти има ли същия успех като Натали Рейнс?

— Имам неколцина клиенти, особено сред студийните музиканти, които изкарват много повече пари от Натали. — Грег Олдрич се поколеба. — Говорим за различен тип успех. Натали беше

на път да си спечели прозвището, принадлежало някога на покойната Хельн Хейс: „Първата дама на американския театър“.

— Вие държахте ли да я виждате в такава светлина?

— Беше великолепна актриса. Заслужаваше подобно признание.

— От друга страна, сте били тъжен, защото е участвала в дълги турнета, за да продължи успешната си кариера, нали, господин Олдрич? — повиши тон Емили.

Тя пристъпи по-близо до свидетелската скамейка.

— Както казах вече, и сега ще повторя, грижех се Натали да приема роли, които няма да навредят на кариерата й. Липсваше ми, когато отсъстваше, разбира се. Бяхме много влюбени.

— Естествено, но ще отречете ли факта, че сте се ядосвали и дразнели от честите раздели, поради което Натали се почувствала изтормозена от обстановката и в крайна сметка решила да сложи край на брака ви?

— Това в никакъв случай не е причината, поради която реши да се разделим.

— След като сте проявявали такова разбиране към програмата й и като изключим професионалното ви мнение относно ролите й, защо е наела друг импресарио? Защо ви е молила да престанете да ѝ звъните? Защо накрая направо е настоявала да не я търсите?

Докато засипваше Грег Олдрич с въпроси, Емили усети как в залата започват да си дават сметка, че хладнокръвието му постепенно се топи. Отговорите му станаха колебливи избягващи да среща погледа й.

— Натали ви е звъннала за последен път в събота сутринта, на четирийсети март преди две години и половина. Ще ви цитирам точно какво сте казали под клетва за това обаждане. — Погледна към листа в ръката си и прочете: „Получих съобщение на мобилния си телефон, в което казваше, че заминава за Кейп Код, че ще бъде на уговорената ни за понеделник среща и ме молеше да не ѝ се обаждам през уикенда“. — Емили погледна Грег. — Искала е да я оставите сама, не е ли така, господин Олдрич?

— Да.

Лека пот започваше да избива по челото на Грег Олдрич.

— Но вместо да уважите желанието ѝ, вие веднага сте наели кола и сте я последвали в Кейп Код, нали?

— Уважих желанието ѝ. Не ѝ звънях.

— Господин Олдрич, не това ви попитах. Последвали сте я в Кейп Код, нали?

— Не възнамерявах да говоря с нея. Исках само да проверя дали е сама.

— И е било необходимо да вземете кола под наем, която никой не познава?

— Както обясних миналата седмица — отвърна Грег, — исках да отида там незабелязано, а не да я разстроя или да се срещна с нея. Интересувах се само дали е сама.

— Ако сте искали да разберете дали не се среща с някого, защо не сте наели частен детектив?

— Въобще не ми хрумна. Спонтанно реших да отида до Кейп Код. Никога не бих наел някой да шпионира съпругата ми. Тази мисъл направо ме отблъсква — завърши Грег с разтреперан глас.

— Дадохте показания, че в неделя вечер сте били убеден, че тя е сама, защото не сте видели други коли на алеята. Откъде сте сигурен, че не е отишла с някого, преди да стигнете там. Откъде знаете, че вътре не е имало друг?

— Сигурен съм — заяви Грег Олдрич, повишавайки тон.

— Откъде сте сигурен? Това е бил важният за вас въпрос. Как сте могли да бъдете сигурен?

— Погледнах през прозореца. Тя седеше сама. Затова знам.

Емили, смяяна от това признание, веднага съобрази, че Грег Олдрич току-що направи грешка. Ричард Мур също го схвана.

— Слезли сте от колата, прекосили сте моравата и сте погледнали през прозореца?

— Да, направих го — потвърди Грег Олдрич предизвикателно.

— През кой прозорец надникнахте?

— През прозореца на кабинета.

— И по кое време точно го направихте?

— Малко преди полунощ в събота.

— Значи сте се крили в храстите около къщата ѝ посред нощ?

— Не гледах така на нещата. — Предизвикателният тон на Грег беше изчезнал. Сега говореше колебливо. Седна напред в стола. — Не разбирате ли, че се тревожех за нея? Не разбирате ли, че ако си беше намерила друг, аз трябваше да се махна?

— И какво си помислихте, когато я видяхте сама?

— Изглеждаше страшно уязвима. Беше се сгущила като безпомощно дете на дивана.

— И как щеше да реагира, ако забележи човек на прозореца посред нощ?

— Много внимавах да не ме забележи. Не желаех да я изплаша.

— Уверихте ли се тогава, че е сама?

— Да.

— А защо сте минали с колата покрай къщата й няколко пъти в неделя? — настоя Емили. — Признавате го при предишните си показания.

— Тревожех се за нея.

— Да уточним дали съм разбрала: първо казвате, че сте отишли там с кола под наем само за да разберете дали е сама. Убедили сте се, че е сама. После, скрит в храстите, около полунощ сте надникнали през прозореца. А сега казвате, че в неделя, макар да сте се убедили, че е сама, сте карали из квартала през голяма част от деня и вечерта. Това ли твърдите всъщност?

— Твърдя, че се притеснявах за нея и затова бях там в неделя вечер.

— И от какво толкова се притеснявахте?

— Тревожех се за емоционалното състояние на Натали. Начинът, по който се беше сгущила, ми подсказваше, че е дълбоко разстроена.

— Хрумна ли ви, че причината да е разстроена може да сте вие, господин Олдрич?

— Да. Затова — вече го заявих в петък — на връщане от Кейп Код се бях примирил с факта, че всичко помежду ни е свършено. Трудно ми е да го обясня, но така разсъждавах. Щом аз бях причината да е така разстроена, трябваше да я оставя на мира.

— Господин Олдрич, не сте заварили съпругата си с друг мъж. После, на път за вкъщи, решавате, че Натали е от хората, които са „най-самотни, когато са сами“. Не заявявате ли пред съда, че всъщност сте я загубили?

— Не.

— Господин Олдрич, не е ли честно да признаем, че тя просто не е имала желание да бъде повече с вас? Ако нещо друго я е тревожило,

тя не се е обърнала към вас за помощ. Искала е да излезете от живота ѝ, не е ли така?

— Помня, че на връщане от Кейп Код разбрах колко безсмислено е да се надявам, че отново ще се съберем.

— Това ви разстрои, нали?

Грег Олдрич погледна Емили в очите.

— Разстрои ме, разбира се. Но се случи и нещо друго. Изпитвах облекчение, защото най-после всичко свърши. Нямаше повече да линея по нея.

— Нямаше повече да линеете по нея — това ли беше твърдото ви решение?

— И така може да се каже.

— И не отидохте с колата на следващата сутрин до дома ѝ, за да я застреляте?

— Нищо подобно! Нищо подобно!

— Господин Олдрич, веднага след като тялото на съпругата ви е било намерено, полицията ви е разпитвала. Не ви ли попитаха за името поне на един човек, който да ви е видял да тичате в Сентрал Парк между, цитирам: „седем и петнайсет и десет и пет, когато върнах взетата под наем кола“?

— През онзи ден не обръщах внимание на хората наоколо. Беше студено и ветровито. В такива дни, бегачите се навличат с дрехи. Някои тичат със слушалки. Тичането не е светско събиране. Хората искат да са насаме.

— Искате да кажете, че сте били насаме със себе си в продължение на два часа и половина във ветровит мартенски ден?

— Някога тичах в ноемврийския маратон. Имам и клиенти, които са професионални футболисти. Казвали са ми, че независимо колко е студено, адреналинът се покачва, когато са на терена, и просто не усещат студа. И аз не го усещах през онова утро.

— Господин Олдрич, да си представим следния сценарий: адреналинът ви е бил повишен през онова утро, когато — според вашите признания — сте решили, че съпругата ви Натали Рейнс вече не ви принадлежи. Убеден сте, че тя ще се приbere по някое време сутринта, качвате се на колата под наем, отивате до Клоствър, което отнема трийсет минути, вземате резервния ключ, понеже знаете къде е, и я причаквате в кухнята. Не се ли случи точно това?

— Не, не! Нищо подобно.

С блеснали очи Емили посочи към свидетелската скамейка и с язвителен тон обяви:

— Убили сте съпругата си онази сутрин, нали? Простреляли сте я и сте я оставили, мислейки, че вече е мъртва. Върнали сте се в Ню Йорк и не е изключено да сте потичали из Сентрал Парк с надеждата някой да ви види. Не е ли това истината?

— Не, не е!

— После, малко по-късно, сте върнали взетата под наем кола, с която сте шпионирали съпругата си. Не е ли така, господин Олдрич?

Грег Олдрич скочи и се развика:

— Никога не съм наранявал Натали. За нищо на света не бих наранил Натали.

— Но все пак сте я наранили. Дори нещо повече — убили сте я — изкрештя Емили в отговор.

Мур скочи на свой ред.

— Възразявам, Ваша чест. Възразявам. Прокурорът издевателства над свидетеля.

— Приема се. Госпожо Уолъс, не викайте и перифразирайте въпроса — отсече съдия Стивънс с тон, който издаваше силното му раздразнение.

— Убихте ли съпругата си, господин Олдрич? — попита Емили вече по-меко.

— Не... Не... — Гласът на Грег Олдрич трепереше. — Обичах Натали, но...

— Но бяхте признали пред себе си... — вметна Емили.

— Възразявам, Ваша чест — отново се намеси Мур. — Тя не го остави да довърши изречението.

— Приема се — отреди съдия Стивънс. — Госпожо Уолъс, от вас се изисква да оставяте свидетеля да довърши изреченията си. Не желая да ви предупреждавам отново.

Емили кимна в знак, че приема забележката на съдията. Обърна се отново към Олдрич и с много по-спокоен тон попита:

— Господин Олдрич, не отидохте ли в Кейп Код, защото Джими Истън се отказа от уговорката да убие съпругата ви?

Грег поклати безпомощно глава.

— Срещнах Джими Истън в бар, поприказвахме няколко минути и никога повече не съм го виждал.

— Но сте му платили да я дебне и убие. Не е ли така?

— Не съм наемал Джими Истън и никога не бих наранил Натали! — възрази Грег. Раменете му трепереха, а очите му бяха пълни със сълзи. — Не го ли разбирате? Никой ли не го разбира?

Гласът му изневери и той се разрида тихо.

— Ваша чест, може ли да помоля за прекъсване? — обади се Мур.

— Петнайсет минути почивка — обяви съдия Стивънс, — за да може свидетелят да се съвземе.

Когато съдът поднови работата си, Грег, вече по-спокойен, застана отново на свидетелската скамейка.

Пребледнял, той изглеждаше готов да изтърпи още от безмилостните нападки на Емили.

— Имам само още няколко въпроса, Ваша чест — поясни тя.

Тръгна към свидетелската скамейка. Спря точно пред нея и изгледа Грег изпитателно.

— Господин Олдрич, при предишните си показания признаяте, че във всекидневната на апартамента ви в Ню Йорк има масичка с чекмедже, което скърца силно при отваряне.

— Да, така е — отвърна той тихо.

— Може ли да се каже, че Джими Истън описа точно въпросната масичка и шума, който издава?

— Да, направи го, но никога не е стъпвал в дома ми.

— Господин Олдрич, казахте, че според една семейна шега за това чекмедже скърцането било „послание от отлетелите духове“.

— Да, така е.

— Доколкото ви е известно, господин Истън познава ли някой член на семейството ви?

— Доколкото ми е известно — не.

— Имате ли общи познати, които може да са се пошегували за чекмеджето в негово присъствие?

— Доколкото ми е известно, няма такива.

— Господин Олдрич, имате ли някакво обяснение как Джими Истън успя така точно да опише масата и скърцането на чекмеджето, ако никога не е бил във всекидневната ви?

— Нямам никаква представа.

Гласът на Грег отново започва да трепери.

— Още нещо, господин Олдрич. В статиите за Натали, отпечатвани в различни списания, чекмеджето споменавано ли е?

— Не — отвърна той отчаяно. Стисна здраво ръкохватките на свидетелския стол и се обърна към съдебните заседатели: — Не съм убил съпругата си извика той. — Не съм я убил. Моля, повярвайте ми... Аз... Аз...

Неспособен да продължи, той зарови лице в длани те си и се разплака.

Без да му обръща внимание, Емили отсече:

— Ваша чест, нямам повече въпроси. — И се върна на мястото си.

Мур и синът му си размениха бързо няколко думи, после бащата се изправи и заяви:

— Ваша чест, защитата няма въпроси към свидетеля.

Съдия Стивънс погледна Грег Олдрич.

— Сър, може да напуснете свидетелската скамейка.

Грег се надигна и уморено промърмори:

— Благодаря, Ваша чест.

После бавно, сякаш от всяка крачка изпитваше болка, той се върна на мястото си.

Съдия Стивънс се обърна към Емили:

— Възражения от страна на обвинението?

— Не, Ваша чест — отговори тя.

След това съдията се обърна към съдебните заседатели:

— Дами и господа, показанията по този случай приключиха.

Давам почивка от четирийсет и пет минути, за да могат защитата и обвинението да се пригответ за заключителни си речи. Според закона думата първо се дава на защитата, после на обвинението. Според това колко време ще се изказват, ще ви дам по-нататъшните юридически указания по-късно днес или утре сутринта. След като приключи с това, ще изберем дванайсет от съдебните заседатели и те ще започнат разискванията си.

36.

В понеделник сутринта Емили приключи заключителната си пледоария непосредствено преди обедната почивка. Мур даде най-доброто от себе си, помисли си тя, но не успя да намери правдоподобно обяснение за чекмеджето. Напусна съдебната зала почти уверена, че Грег Олдрич ще попадне в затвора. Съдебните заседатели щяха да започнат обсъжданията на следващия ден. Колко ли време щеше да им е нужно, за да стигнат до решение. Потреперваше при мисълта, че ако не постигнат единодушие, ще се наложи отново да преживее всичко това.

На път за вкъщи се отби в супермаркета смяташе да купи само мляко, супа и хляб, но се спря пред щанда за месо. Мисълта за пържола и печен картоф за вечеря, особено след всичката бърза храна през последните няколко месеца, изведнъж й се стори изключително примамлива.

Усети как я обзema пълно изтощение, щом застана на касата. Когато стигна до дома си петнайсет минути по-късно, вече се питаше дали ще има сили да приготви пържолата.

От колата на Зак нямаше и следа, но тя се сети, че той вече работи в друга смяна. Обилният дъжд, който не престана почти през целия ден, беше полял добре новите цветя. Докато ги гледаше, тя изпита неприятно чувство.

Извади продуктите от торбата и пусна Бес да потича из задния двор за няколко минути. После се качи в спалнята. Облече старо памучно долнище на анzug и тениска с дълги ръкави и се изтегна на леглото. Бес се сгущи до нея и тя придърпа завивката върху двете.

— Бес, добре се постараах. Ще видим какво ще стане — промърмори тя и затвори очи.

Спа цели два часа и се събуди от собствения си глас.

— Моля те, недей... Недей...

Седна сепната в леглото. Полудявам ли, запита се тя. Какво сънувах?

И тогава се сети. Бе изплашена и някой се опитваше да я нарани.
Даде си сметка, че трепери.

Видя, че Бес също се е стреснала, придърпа я и прошепна:

— Бес, така се радвам, че си тук. Сънят беше доста истински. И плашещ. Единственият човек, за когото знам, че би искал да ме нарани, е Грег Олдрич, но определено не се страхувам от него.

Изведнъж я порази една мисъл: и Натали не се е страхувала от него. Тя също е вярвала, че той не би я наранил.

Господи, какво става с мен, запита се Емили нервно. Погледна часовника. Беше осем без десет. Беше време е да си пригответи прилична вечеря, да прочете вестника и да гледа „Съдилища“.

Да видим дали Майкъл Гордън е все така убеден, че приятелят му е невинен, помисли си тя.

37.

— Денят в съдебната зала не протече добре за Грег Олдрич — обяви Майкъл Гордън мрачно в началото на предаването. — Увереният и убедителен Грег Олдрич от миналия петък днес се представи в съвсем различна светлина. Залата остана потресена от признаниета му, че се е крил в храстите около дома на съпругата си в Кейп Код посред нощ и я е наблюдавал. Това се е случило около трийсет и два часа преди Натали Рейнс да бъде застреляна в кухнята на дома си в Ню Джърси, след като се е върнала от Кейп Код.

Всички гости в „Съдилища“ кимнаха в знак на съгласие. Съдия Бърнард Рейли, който в петък вечерта изрази мнението си, че случайна среща в бар наистина може да доведе до чудновати и несправедливи обвинения, сега призна, че е дълбоко смутен от думите на Грег Олдрич по време на разпита на обвинението.

— Съчувствах на Ричард Мур, когато Олдрич призна, че е надзъртал през прозореца в онази нощ. Обзалагам се, на каквото поискате, че не е споделял това с Мур.

Намеси се Джорджета Касота, психолог-криминалист:

— Ще ви кажа нещо. Образът, който той представи, кара жените сред съдебните заседатели да потреперят. Не се съмнявам, че и мъжете не го одобряват. От загрижен съпруг при първоначално дадените показания, той се превърна в дебнеш натрапник, при разпита на прокурора. След като призна, че отново е минавал край дома ѝ в неделя, макар в събота да не е видял друг в къщата, това може да му подпише присъдата.

— Още нещо помогна на обвинението днес — обади се съдия Рейли. — Според мен Емили Уольс много умело подхвани въпроса със скърцащото чекмедже. Остави възможност на Олдрич да даде обяснение откъде Истън може да е разбрал за масичката и чекмеджето. Той не обясни нищо. С Мур няма начин да не са знаели, че тя ще се залови за това. Истината е, че той не приличаше на човек, който няма обяснение. Приличаше на човек притиснат в ъгъла.

— Но ако наистина не го е направил — намеси се Гордън — и ако наистина не знае, не би ли била такава реакцията на човек, който се чувства попаднал в капан и е отчаян?

— Според мен на този етап Грег Олдрич може да се моли за едно: съдебните заседатели да не постигнат единодушно решение и да се наложи повторен процес — изкоментира съдия Рейли. — Но определено не виждам как дванайсет съдебни заседатели ще гласуват „невинен“.

Точно преди да свърши предаването, Майкъл Гордън напомни на зрителите, че щом съдия Стивънс даде указания на съдебните заседатели, те ще се оттеглят да дискутират.

— Вероятно ще стане към единайсет часа — обясни той. — През това време вие имате възможност да гласувате на сайта ни дали Грег Олдрич да получи присъда за убийството на съпругата си, или няма да се стигне до единодушно решение и ще бъде образуван нов процес. Дълбоко се съмнявам, че ще има решение, когато се появим в ефир утре вечер — продължи Майкъл. — Имате право да гласувате, докато съдебните заседатели не обявят на съдия Стивънс, че са стигнали до единодушно решение. Ако то не е постигнато до утре вечер, ще обсъдим резултатите от гласуването ви. А сега — лека нощ от всички нас.

38.

— Днес стана много лошо — обясни мрачно Бел Гарсия на съпруга си Сал. — Миналият петък Майкъл обяви, че смята Грег за невинен, а тази вечер призна, че никак не му е харесало представлението му.

— Представление? — Сал я погледна над очилата си. — Мислех, че актьорите изнасят представления.

— Разбираш какво искам да кажа. Той не приличаше на човек, който не го е извършил. Говореше объркано и усукано. Разплака се, когато Емили го подхвани за Джими Истън и скърцащото чекмедже. Обзалах го, че сега съжалява, дето не го е смазал. Стана още по-лошо, когато се разрида и трябваше да направят почивка. Съжалих го, но понеже съм съвършено неутрална, ще ти кажа какво мисля: днес той приличаше на човек, който се разкажива, защото е убил съпругата си.

Бел очевидно бе настроена за сериозно обсъждане на процеса и Сал се видя принуден да остави вестника. Зададе й въпрос, който изискваше продължителен отговор, и съвсем незначително участие от негова страна.

— Бел, ако ти беше сред съдебните заседатели, как би гласувала в момента?

Тя поклати замислено глава и подхвани с угрижен вид:

— Ами... Много е трудно... Всичко е толкова тъжно. А и какво ще стане с Кати? Но, Сал, ако аз бях съдебен заседател, принудена съм да призная, колкото и да ми се къса сърцето, че щях да гласувам „виновен“. В петък наистина мислех, че Грег обяснява разумно онова, което за мнозина би се сторило подозрително. Скърцащото чекмедже ме притесняваше, но всеки вижда в лицето на Джими Истън роден лъжец. Но сега, докато гледах кадрите с Грег в „Съдилища“, имах чувството, че виждам човек, готов да направи самопризнание.

„Джими Истън“, замисли се Сал.

Бел не откъсваше поглед от него. Той се надяваше тревогата, обзела го при споменаването на Истън, да не личи. Не беше казал на Бел за обаждането на Руди Слинг същия следобед. Преди близо три години неговият екип хамали преместиха вещите на Руди и Рини от апартамента им на Източна десета улица в Йонкърс.

— Здрасти, Сал. Случайно да гледаш „Съдилища“ за онази важна клечка, дето застрелял жена си в Ню Джърси? — беше попитал Руди.

— Не го следя особено, но Бел не го пропуска. После ми разказва всичко до най-малката подробност.

— Този Джими Истън беше в бригадата ти, когато ни премести в Йонкърс преди три години.

— Нямам спомен. Наел съм го случайно, ако сме имали повече работа — отвърна Сал предпазливо.

— Казвам ти го заради нещо, което Рини подхвърли днес сутринта. Напомни ми, че когато ни местеше, ти ни посъветва да залепим чекмеджетата на мебелите с тиксо, за да не се налага да ги изправзваме всичките.

— Точно така.

— Е, чуй сега: докато онзи Истън свалял лепенките от чекмеджетата на мебелите в спалнята, Рини го заловила, че ги претърска. Нищо не липсвало, но е сигурна, че е търсил нещо, което си заслужава да бъде откраднато. Именно затова и двамата се сетихме за името му. Ти не беше с нас тогава. Нали помниш — звъннах ти да те предупредя да внимаваш с него?

— Руди, никога повече не го наех. Затова сега мога да кажа само: „Какво от това?“

— Нищо. Но е интересно, че тип, работил за теб, сега да ни гледа от първите страници на вестниците и дава показания, че бил нает от Олдрич да убие жена му. Рини се питаше дали не е доставял нещо в апартамента на Олдрич, докато е работил при теб, да е отворил чекмеджето и затова да знае, че е скърцало.

Истън е един от многото, на които съм плащал, без да го отразя в счетоводната книга, помисли си Сал нервно.

— Руди, направих ти добра отстъпка, като те местех, нали?

— Сал, страхотен беше. Премести ни без никаква надценка и изчака два месеца, докато ти се издължим.

— И никога не съм доставял нещо на Парк Авеню, където живее Олдрич — тросна се Сал. — Ще ми направиш огромна услуга, ако не споменаваш пред никого за Истън. Ще ти призная честно: плащах му на ръка. Не е отразено във ведомостите. Може да закъсам.

— Ясно — отвърна Руди. — Ти си ми приятел. Пък и едва ли има нещо в тази история. Мислех, че ти се удава възможност да станеш герой и дори да получиш награда, ако докажеш, че Истън е правил доставка в апартамента на Олдрич. А и знаеш колко ще се развълнува Бел, ако снимката ти се появи във вестника.

Снимката ми във вестника, помисли си ужасен Сал. Само това ми липсва!

Сега този разговор с Руди се въртеше в главата му, докато Бел приключваше с обяснението как Емили, прокурорката, направо съсиала Грег на свидетелската скамейка.

— Беше като раздаващ възмездие ангел — отбеляза Бел. Направи пауза, въздъхна и продължи: — Понякога камерите се спираха върху Алис Милс, майката на Натали. О, забравих да ти кажа, Сал. Истинското име на Натали е Милс, но смятала, че не звуци добре за шоубизнеса, затова го сменила на Рейнс. В памет на Луиз Рейнър, актрисата. Прочетох го днес в списание „Пипъл“. Не взела същото име, но искала да е близко по звучене.

39.

В понеделник следобед, след съсипващия ден в съдебната зала, Кол Мур вървеше до баща си към паркинга на съда.

— Защо не дойдете към шест и половина с Робин да вечеряте с майка ти и мен? — предложи Ричард. — Ще пийнем нещо. И двамата имаме нужда.

— Добра идея — съгласи се Кол. Докато отваряше вратата за баща си, добави: — Татко, ти направи всичко възможно. Не се предавай още. Има сериозен шанс да не се стигне до единодушно решение.

— Имаше шанс, преди да признае, че е надничал през прозореца — възрази Ричард гневно. — Не мога да повярвам, че не ми го е казал. Най-малкото щяхме да помислим как да го обясни по-правдоподобно. Ако се бяхме подготвили, нямаше да говори така объркано. Питам се какво още премълчава.

— И аз — промълви Кол. — До скоро, татко.

В седем вечерта Ричард и съпругата му Ельн седяха в трапезарията заедно с Кол и съпругата му Робин и мрачно обсъждаха процеса.

През четирийсетте години брачен живот Ельн внимателно изслушваше Ричард за делата, които водеше, и се оказващие безценен съветник. Тя бе на шейсет и една, със сребристи коси и стройно, гъвкаво тяло на дисциплиниран атлет. Сега лешниковите ѝ очи бяха изпълнени със загриженост. Знаеше, че настоящият процес изпива силите на съпруга ѝ.

Добре поне, че Кол работеше с него.

Робин Мур, двайсет и осем годишна адвокатка, специалист по проблемите с недвижими имоти, беше омъжена за Кол от две години. Сега тя поклати раздразнено глава и кестеневата ѝ коса се разпиля.

— Татко, напълно съм убедена, че по някое време Истън е имал достъп до апартамента. Именно чекмеджето ще се окаже решаващо при дадените обстоятелства.

— Напълно съм съгласен — веднага реагира Ричард. — Известно ти е, че нашият детектив Бен Смит проучи задълбочено миналото на Истън. Когато не е лежал в затвора, никога не е имал редовна работа. Следователно, когато не е открадвал достатъчно, за да преживява, са му плащали извън ведомостите.

— Робин, разполагаме със списък на всички магазини, правили доставки в апартамента — намеси се Кол с раздразнен тон. — Всички: фирмата за пране, химическото чистене, супермаркетът, аптеката... За каквото се сетиш. Никой не признава да е наемал Истън на редовна работа или да му е плащал извън ведомостта. — Взе чашата с вино и отпи. — Явно Истън не е работил за някои от магазините наоколо. Ако кракът му е стъпвал в апартамента, това е била случайна доставка от търговец, който му е платил на ръка. И не забравяй — така и не успяхме да изправим Истън пред икономката на Олдрич, когато го арестуваха преди седем месеца и той изплува със сегашния си сценарий. Тя се беше пенсионирала и почина около година след смъртта на Натали.

— А правил ли е опит да ограби апартамента? — намеси се Ельн.

Ричард Мур поклати глава.

— Охраната е изключително добра. Освен това, ако Истън бе успял да нахлуе, щеше да открадне нещо и да забележат липсата. Повярвай ми — нямаше да си тръгне с празни ръце.

— В клуба всички говорят за това — продължи Ельн. — Ричард, добре знаеш, че никога не коментирам поверителни неща, но е добре понякога да чуеш какво говорят хората.

— И как реагират? — бързо попита той.

Изражението му подсказваше, че е наясно какво ще чуе.

— Тара Улфсън и сестра ѝ Аби бяха в нашата четворка за голф вчера. Тара сподели, че като си представи как Грег Олдрич е отворил чекмеджето, за да даде аванс да убият Натали, ѝ прилошава. Надява се да получи доживотна присъда.

— А какво мисли Аби?

— Тя беше твърдо убедена, че Олдрич е невинен. От толкова приказки за случая вчера почти не се съсредоточиха върху играта. Но Аби ми се обади преди малко, точно преди да се прибереш. След като гледала репортажите от вчерашното заседание на съда, променила мнението си. Сега и тя мисли, че е виновен.

За миг на масата се възцари мълчание. След малко Робин попита:

— Ако признаят Олдрич за виновен, съдията ще го пусне ли да си уреди нещата, преди да влезе в затвора?

— Не се съмнявам, че съдия Стивънс незабавно ще анулира пускането под гаранция — обади се Кол. — Татко няколко пъти се опита да предупреди Грег за вероятността да се стигне дотам и го посъветва да остави поне някакви разпореждания какво да се прави с Кати.

— До този момент той отказва да говори на тази тема — уточни Ричард унило. — Заровил си е главата в пясъка и отказва да приеме факта, че може да бъде признат за виновен. Ако стигнат до решение утре — макар че се съмнявам да стане така бързо, — не съм сигурен дори дали Грег се е погрижил някой да откара Кати вкъщи. Освен това дълбоко се съмнявам, че е посочил настойник за нея. Грег е единствено дете, също като майката на Кати. Като се изключват няколко братовчеда в Калифорния, с които почти не се вижда, няма други близки.

— Бог да пази детето — промълви Елън Мур тъжно. — Бог да пази и двамата.

40.

След края на „Съдилища“ Майкъл Гордън пое пеша от Рокфелер Сентър към апартамента на Грег на Парк Авеню и Шейсет и шеста улица. Извървя бързо разстоянието от почти километър и сега, когато дъждът спря, му беше приятно да усеща хладния влажен въздух по лицето и косата си.

При излизането от съдебната зала следобед Грег му бе казал: „Ще вечерям с Кати в апартамента. Ще бъдем само двамата. Може да е за последно. Имаш ли нещо против да минеш след предаването? Искам да говоря с теб.“

— Разбира се, Грег — бе откликнал Майкъл.

Понечи да добави нещо окуражително, но като видя изпитото тъжно лице на приятеля си, се въздържа. Щеше да го засегне. Изражението на Грег ясно подсказваше, че болезнено съзнава колко си е навредил с последните си показания.

Натали.

Образът ѝ изплува в съзнанието на Майкъл, докато прекосяваше Парк Авеню и се отправи на север. Когато беше щастлива, беше забавна и сърдечна прекрасна компания. Но ако нямаше настроение — било защото репетициите не вървят добре, било защото спореше с режисьор относно интерпретацията на ролята — ставаше невъзможна. Грег проявяваше търпението на светец спрямо нея. Беше неин довереник и защитник.

Не се ли опитваше да сподели точно това с признанието, че е надничал през прозореца на къщата ѝ в Кейп Код? Не се ли опитваше да обясни това, докато Емили Уолъс настойчиво обръщаше внимание на факта, че е минавал край къщата на Натали в неделя? Как точно се изрази Грег? „Тревожех се за емоционалното ѝ състояние.“

Като знам каква беше Натали, в това има логика, помисли си Майк.

Прокурор Емили Уолъс бе разтърсила Грег, както самият той призна през уикенда им във Върмонт. Не само защото приличаше на

Натали. Да, в общ план има известна прилика, признаваше Майк.

И двете изглеждаха прекрасно, с красиви очи и изваяни лица. Очите на Натали бяха зелени, а на Емили Уольс — тъмносини. И двете бяха стройни, но Емили Уольс беше поне десет сантиметра по-висока от Натали.

От друга страна, Натали винаги ходеше с изправен гръб и вирната глава, затова изглеждаше по-висока.

Отработената стойка на Уольс ѝ придаваше властно присъствие. А и имаше нещо неустоимо в начина, по който те гледаше. Как само мяташе погледи към съдебните заседатели, сякаш е наясно, че и те споделят нейното негодувание от колебливите отговори на Грег!

Но пък и никой не се беше възползвал от мятането на погледи така добре, както Натали...

Отново започна да ръми и Майкъл ускори крачка. Явно никак не може да се вярва на метеоролога в нашата телевизионна компания, помисли си той. Предишният беше по-точен в прогнозите си. Или в предположенията си.

Хрумна му, че има и друго между Натали и Емили Уольс: може би в походката. Емили се движеше между съдебни заседатели и свидетелската скамейка, както актриса се движи по сцената.

Половин пряка, преди да стигне до апартамента на Грег, дъждът започна да се лее като из ведро и Майкъл се затича.

Портиерът, отдавнашен служител в сградата, го видя и му отвори вратата.

— Добър вечер, господин Гордън.

— Здравей, Алберто.

— Господин Гордън, тази вечер няма да видя господин Олдрич и няма да съм дежурен утре сутрин, когато тръгне за съда. Моля ви, поздравете го от мое име. Той е чудесен. Работя тук от двайсет години. Още преди той да се нанесе. С моята професия опознаваш хората много добре. Ще е ужасно жалко, ако онзи дolen лъжец Джими Истън накара съдебните заседатели да повярват, че господин Олдрич някога го е водил тук.

— Съгласен съм, Алберто. Да стискаме палци.

Докато прекосяваше обзаведеното с вкус фоайе, за да влезе в асансьора, Майкъл се хвана, че се моли поне един от съдебните заседатели да разсъждава като Алберто.

Грег го чакаше на вратата, когато асансьорът спря на петнайсетия етаж. Погледна подгизналия шлифер на Майкъл.

— Във вашата телевизия не ви ли отпускат пари за такси? — направи той опит да се пошегува.

— Доверих се на метеоролога ни и реших да дойда пеша. Огромна грешка. — Майкъл разкопча и свали шлифера. — Ще го закача в банята — предложи той. — Да не капе по пода.

— Добра идея. С Кати сме в кабинета. Точно се канех да си налея второ уиски.

— Значи уцелих момента да ми налееш моето първо.

— Веднага.

След няколко минути Майк влезе в кабинета. Грег седеше в удобния си фотьойл, а Кати, с подпухнали от плач очи, се бе свила на табуретка до краката му. Скочи и се завтече към Майк.

— Майк, татко очаква да го обявят за виновен.

— Чакай, чакай. — Грег подаде на Майк питие. — Заповядай. Ти се върни тук, Кати.

Тя го послуша, но този път се настани на фотьойла до него.

— Майк, положително търсиш да ми кажеш нещо ободряващо. Ще ти спестя усилието — процеди Грег тихо. — Съзнавам колко са лоши нещата. Не бива да си въобразявам, че няма да ме обявят за виновен.

— Не исках да насочвам разговора натам, Грег, но — да, притеснявам се — кимна Майк.

— Няма лошо да говорим за това. Ричард Мур ме подканва от месеци. Да се захванем сега. Съгласен ли си да станеш официален настойник на Кати?

— Напълно. За мен ще бъде чест.

— Нямам предвид тя да живее при теб. Би те затруднила, но през по-голямата част от следващите три години всъщност ще пребивава в „Чоут“. Някои приятели си предложиха услугите, но като се замисля кое ще е най-добро за нея, ми е трудно да решава.

Кати плачаше тихичко. Очите на Грег също бяха насылезни, но тонът му бе овладян.

— Днес, след като се върнах от съда, проведох няколко делови разговора. Говорих с двама доверени хора от агенцията си. Готови са да откупят моя дял на приемлива цена. Следователно ще разполагам с

достатъчно пари да финансирам обжалване. А аз възнамерявам да обжалвам. Ричард и Кол се справят добре, но днес, след края на заседанието, имах чувството, че ме гледат особено. Ще се наложи за следващия процес да наема други адвокати. — Прегърна силно дъщеря си. — Заделил съм достатъчно средства във фонд, за да учи Кати в колеж от Бръшлянената лига, ако иска.

Майкъл имаше чувството, че слуша болен човек, който прави завещанието си. Освен това съзnavаше, че Грег не е приключил със споделянето на намеренията си.

— Заделил съм и достатъчно средства за поддръжката на този апартамент поне през следващите две години. Надявам се дотогава отново да съм тук.

— Грег, съгласен съм, че не е редно да живея с Кати, но тя определено не може да живее тук сама, когато не е на училище — възрази Майк. — А и още не съм се примирил, че процесът ще приключи по най-лошия начин — добави той бързо.

— Няма да е сама — успокои го Грег. — Една прекрасна жена я обича и иска да е с нея.

Майк го погледна въпросително. Грег Олдрич сякаш събираще сили, преди да продължи:

— Майк, съзnavам, че днес в очите на мнозина в съдебната зала и в очите на зрителите ти изглеждах ужасно. Но един човек — много важен за мен човек — ми повярва. — Грег шеговито дръпна косата на дъщеря си. — Хайде, Кати, усмихни се. На нас ни вярва някой, който, за съжаление, не е сред съдебните заседатели, но на чието мнение много държим. Седи в съдебната зала от началото на процеса. От всички тя е най-заинтересувана да възтържествува истината.

Потресен, Майк реши да изчака.

— Майк, Алис Милс звънна, докато вечеряхме с Кати. Сподели, че днес, когато давах показания, ми е повярвала. Тя напълно разбира, че съм се тревожил за Натали, а не съм я шпионирал. Плачеше и каза колко ѝ липсваме с Кати. Горчиво съжалява, задето в някакъв момент си е помислила, че съм в състояние да нараня Натали.

Майк забеляза как някакво странно спокойствие обзема Грег.

— Алис ме увери, че винаги е гледала на Кати като на своя внучка. Ако ме осъдят, тя иска да се грижи за нея. Признах ѝ, че за мен

това е като дар от небето. Поговорихме няколко минути. Алис прие да се премести тук, ако нещата в съда не се развият по най-добрния начин.

— Грег, вероятно очакваш да съм потресен, но не съм — заяви Майкъл, прегракнал от вълнение. — Видях как Алис даваше показания и понеже следя процеса всекидневно, знам какво ѝ струва. Усещах готовността ѝ да ти помогне, докато Емили Уольс те разпъваше на кръст.

— Да, звучи налудничаво, Майк, но днес се разстроих така дълбоко, защото всъщност се опитвах да обясня защо последвах Натали до Кейп Код.

41.

Зак измисли каква история ще разкаже на Емили и на другите съседи, ако попитат защо е подменил цветята по алеята. Щеше да твърди, че понеже за пръв път засажда хризантеми, те са му причинили оствър астматичен пристъп и един приятел му направил услугата да ги изкорени. Беше тъмно, когато ги оскуба, и той силно се надяваше никой да не го е видял.

Звучи правдоподобно, помисли си той нервно, а и не успя да измисли друго обяснение.

Във вторник сутринта, малко преди седем, наблюдаваше как Емили закусва. Както обикновено, тя разговаряше с Бес. Записващото устройство, поставено в шкафа над хладилника, пращеше, но той все пак чуваше почти всичко.

— Бес, след като тази сутрин съдията даде указания на съдебните заседатели, те ще започнат обсъжданията. Почти съм сигурна, че ще го признаят за виновен, но ми се ще това да ме радва повече. Неизвестно защо, все си мисля за другата страна на нещата. Неприятно ми е, че почти всичко се базира на показанията на Джими Истън. Иска ми се да разполагах и с положителна ДНК проба, за да докажа, че Грег Олдрич е виновен.

Ако някога ме изправят пред съд, прокурорът няма да има този проблем, помисли си Зак, припомняйки си кадрите от „Издирване на беглеца“. Водещият спомена ДНК резултатите, които го сочеха като безспорен убиец на трите си съпруги.

Гласът на Емили започна да се губи и той врътна копчето за усилване на звука. Ще ми изчезне, помисли си раздразнен. Крайно време е да намеря начин да се вмъкна в къщата ѝ, за да оправя микрофона.

Изчака да стане осем без двайсет. Тогава Емили тръгна за съда, а той се качи на колата, за да отиде на работа. Маделин Кърк, възрастната съседка срещу него, метеше алеята си. Махна ѝ дружелюбно, докато излизаше на улицата.

Тя не само не му отвърна със същото, но даже извърна глава.

Ето, още една жена го отхвърля. Всичките са еднакви, помисли си Зак горчиво. Старата вещица дори не го поздравява. Какво ѝ струва поне да му кимне?

Натисна педала на газта и бързо я подмина. В следващия момент го побиха тръпки. Ами ако е гледала предаването? И без това едва ли има какво да прави. Живее сама и никога не посреща гости. Ако е видяла хризантемите, сега сигурно се пита защо ги няма.

Дали ще се обади да го сподели с авторите на предаването? Или ще премисли преди това? Дали разговаря с някого по телефона? Ще подхване ли тази тема?

Караше прекалено бързо. Остава да ме спре и полицай, помисли си той нервно. Намали до позволената скорост, но образът на Маделин Кърк и високомерно извърнатата ѝ глава не излизаше от ума му.

Реши да предприеме нещо по въпроса.

42.

В девет сутринта във вторник съдия Стивънс започна правния инструктаж на съдебните заседатели. Още при подбора им беше обяснил, но сега повтори, че на Грег Олдрич е отправено обвинение за нахлуване в дома на Натали Рейнс, за убийството ѝ и за незаконна употреба на огнестрелно оръжие. Подчертава, че за да бъде признат за виновен, те следва единодушно да са убедени, че прокурорът е доказал вината му отвъд всяко съмнение.

— Изразът „отвъд всяко съмнение“ — уточни съдията — означава, че трябва да сте абсолютно убедени във вината му. Ако не сте напълно убедени, ще го обявите за невинен.

Емили слушаше внимателно обяснението на съдията.

Да сте абсолютно убедени, че Грег Олдрич е виновен, повтори наум тя. Аз абсолютно убедена ли съм? Изпитвам ли някакво съмнение? Никога не съм се чувствала така по време на процес. Никога не съм призовавала съдебни заседатели да обявят някого за виновен, без аз да съм напълно убедена в това. А ето че по отношение на Олдрич от време на време ме обзema съмнение.

Погледна към него. Днес изглеждаше забележително овладян за човек, който може да се озове в затворническа килия още до края на деня, ако се стигне до бързо решение. Блейзерът, синята риза и вратовръзката на сини и червени райета му придаваха по-непринуден вид от облеклото, което носеше по време на процеса. Добре му стои, призна неохотно тя.

Съдия Стивънс продължаваше да говори на съдебните заседатели:

— Моля да премислите и прецените внимателно доколко правдоподобни бяха показанията на всеки свидетел. Трябва да вземете предвид и това дали имат някакъв интерес от изхода на този процес. — Направи пауза и с още по-сериирен тон добави: — Чухте показанията на Джими Истън. Запознахте се с криминалното му досие. Научихте, че е приел да сътрудничи на прокурора и ще бъде облагодетелстван от

това сътрудничество. Сегашната му присъда ще бъде намалена чувствително.

Емили изучаваше седмината мъже и седемте жени на пейката на съдебните заседатели. Питаше се кои двама ще напуснат групата, когато съдия Стивънс приключи. Молеше се това да са номер четири и осем — две жени, които видимо трепнаха, когато съдията напомни за намалената присъда на Истън. Те явно си представяха как той нахълтува и ограбва домовете им. Едва ли бяха повярвали и на една негова дума.

Отново погледна към съдия Стивънс. Изпитваше благодарност за деловия му тон, докато говореше за Истън. Ако съдебните заседатели доловяха и следа от неодобрение в думите му, това щеше да е пагубно за обвинението.

— Мислете за значителното съкращаване на присъдата и за обстоятелствата — продължаваше съдията, — когато преценявате показанията му. Те трябва да бъдат внимателно разгледани. Както при всички други свидетели, може да повярвате на всичко, което е казал, или на нищо от изреченото. Може да повярвате на част от думите му, а на друга — не. Дами и господа, повтарям: вие определяте дали показанията му са правдоподобни.

Тази сутрин съдебната зала беше наполовина пълна. Малцина изпитват желание да изслушат официалния инструктаж към съдебните заседатели, помисли си Емили. Истинската драма е, докато текат показанията по делото и в момента, когато съдебните заседатели се върнат, готови да обявят решението си.

Съдия Стивънс се усмихна на съдебните заседатели.

— Дами и господа, приключих с официалните юридически указания. Стигаме до момента, който силно ще разочарова двама от вас — те ще бъдат отстранени. Вашите номера са записани на картончета и се намират в тази сфера. Сега съдебен чиновник ще изтегли две от тях. Ако чуете името си, моля, седнете на предната скамейка и после ще получите нови указания.

Емили стисна палци под масата и се помоли да изтеглят номер четири и осем. Съдебният чиновник — слаба жена около петдесетте с безизразно лице — завъртя сферата професионално, а когато тя спря, отвори капака, погледна настрани, за да е сигурно, че избира наслуки, и извади първото картонче.

— Съдебен заседател номер четирийсет — обяви тя. —
Доналд Стърн.

— Господин Стърн, моля, седнете на първия ред — насочи го
съдия Стивънс. — Сега служителката ще изтегли втория.

Жената отново погледна встрани, бръкна в сферата и изтегли
второ картонче.

— Съдебен заседател номер дванайсет, Дороти Уинтърс — обяви
тя.

— Госпожо Уинтърс, моля, седнете на първия ред — обади се
отново съдията.

Видимо подразнена, Дороти Уинтърс стана неохотно от мястото
си и клатейки глава, пристъпи към първия ред, за да седне до Доналд
Стърн.

Все пак извадих късмет, като се отървах от тази жена, прецени
Емили. Както съчувствоно гледаше Олдрич и Кати по време на
заседанията, тя определено щеше да настоява за оправдаването му.

Емили почти не слушаше какво говори съдия Стивънс на двамата
отпаднали. Обясняваше, че остават съдебни заседатели по делото и ако
някой от дванайсетте се разболее или неочеквано възникне
основателна причина за отсъствието му, те ще се включат в
обсъжданията.

— Не бива да разисквате процеса помежду си или с друго лице
до взимането на решение. Докато траят дебатите, ще бъдете в залата до
тази със съдебните заседатели.

Дано Бог опази съдебните заседатели от възникването на
проблем и да не се наложи Уинтърс да се включи в разискванията,
помисли си Емили. Ако не грешеше в преценката си, тя определено
щеше да бъде причина съдебните заседатели да не стигнат до
единодушно решение. А и двамата Мур бяха наясно с това. Имаха вид,
все едно са загубили най-добрая си приятел.

Съдия Стивънс се обрна към съдебен заседател номер едно —
пълен, оплешивящащ мъж на около четирийсет и пет.

— Господин Харви, практика е съдебен заседател номер едно да
председателства заседанията. Вие ще отговаряте за хода на
разискванията и ще съобщите решението. Когато съдебните заседатели
стигнат до решение, ще ми из pratите бележка чрез шерифския
служител на пост пред залата, в която ще се проведе обсъждането. Не

ми съобщавайте решението, а само че сте стигнали до него. Решението ще обявите вие в съдебната зала. — Съдията погледна часовника си. — Сега е единайсет и петнайсет. Обяд ще ви сервираят към дванайсет и половина. Днес може да заседавате до четири и половина. Ако дотогава не стигнете до решение, а обръщам ви внимание: не е нужно да бързате, ще разполагате с достатъчно време, за да проявите справедливост към всички страни... Та, ако не се стигне до решение, ще ви разпусна за деня и ще продължите обсъжданията си от девет часа утре сутринта. — Обърна се към Емили: — Госпожо Уольс, готови ли са всички доказателства и улики за внасяне в залата за обсъждане?

— Да, Ваша чест, готови са.

— Дами и господа, може да се оттеглите. Служител от съда ще ви донесе незабавно веществените доказателства. Щом напуснете залата, може да започнете обсъжданията.

Почти едновременно всички съдебни заседатели се надигнаха и поеха бавно към заседателната зала. Емили следеше напрегнато дали някой хвърля поглед назад — било съчувства, било враждебен — към Грег Олдрич. Всички обаче гледаха право пред себе си и с нищо не издаваха какво мислят.

Съдия Стивънс напомни на адвокатите и на Грег Олдрич, че трябва да са на разположение и да се явят по искане на съдебните заседатели или за да чуят решението.

— Съдът се оттегля — обяви той и леко удари с чукчето.

Публиката започна да се изтегля. Емили стана, след като баща и син Мур, Грег Олдрич и Кати излязоха от залата. Навън, в коридора, усети подръпване по ръкава и се извърна. Okаза се майката на Натали, Алис Милс. Беше сама.

— Госпожо Уольс, може ли да поговорим?

— Разбира се. — Емили се изпълни със съчувствие, докато гледаше зачервените от плач очи на възрастната жена. Знаеше, че за нея е истинска агония да седи тук ден след ден и да слуша всичко това. — Защо не отидем в кабинета ми да изпием по чаша чай? — предложи тя.

Асансьорът беше претъпкан. Емилиолови любопитните погледи на пътниците, разпознали майката на Натали.

Докато се отправяха към кабинета, Емили заговори:

— Госпожо Милс, съзnavам, че това е ад за вас. Радвам се, че скоро ще приключи.

— Госпожо Уольс... — подхвани Алис Милс.

— Наричайте ме Емили. Нали вече се разбрахме?

— Добре — съгласи се Алис Милс. — Ще те наричам Емили. Но не забравяй, че те помолих да ме наричаш Алис.

Устните ѝ потрепериха.

— Сега ще донеса чай — предложи Емили. — Как го пиеш?

Когато се върна след две минути, Алис Милс се беше поуспокоила. Благодари, взе чашата и отпи.

Емили чакаше. Майката на Натали явно се притесняваше от онова, което предстоеше да каже.

— Емили, не съм наясно как точно да се изразя. Съзnavам, че си работила усилено и държиш справедливостта за Натали да възвържествува. Бог ми е свидетел, че и аз желая същото. Знам, че вчера, докато разпитваше Грег, в очите на мнозина той не се представи добре. Но аз видях друго.

Емили усети как гърлото ѝ се свива. Очакваше Алис да сподели колко високо оценява усилията ѝ да осъди Грег. Явно нямаше да се стигне дотам.

— Спомних си колко пъти на репетиции Натали беше разстроена от резултата. Грег тихо се вмъкваше в театъра и я наблюдаваше. Понякога тя дори не знаеше, защото той не желаеше да я разсейва или беспокои. Друг път, когато беше на турне, той зарязваше всичко и отлиташе да я види, защото знаеше, че ѝ трябва подкрепа. Вчера, докато обясняваше от свидетелската скамейки какво е станало в Кейп Код, си дадох сметка, че всъщност това е правил винаги: защитавал е Натали.

— Но, Алис, обстоятелствата са различни. Едното е било преди, а другото — след като Натали се е разделила с него и е подала молба за развод.

— Грег винаги е обичал Натали и не престана да я закриля. Грег, когото видях на свидетелската скамейка вчера, е човекът, когото познавам. Емили, премислих всичко. Грег никога не би наранил Натали, а още по-малко — да я остави да умре. Ще отида в гроба убедена в това.

— Алис — обади се нежно Емили, — с цялото ми уважение към теб, в случай на подобна трагедия и особено, ако член на семейството е обвинен, близките не могат да приемат, че е виновен. Ужасно тъжно е и при престъпление като това би било по-милостиво, ако го е извършил непознат. Тогава поне семейството на жертвата остава сплотено. Всички са заедно.

— Емили, другите случаи не ме интересуват. Умолявам те, ако обявят Грег за виновен, да продължиш да разследваш случая. Не виждаш ли онова, което е ясно като бял ден за мен? Джими Истън е лъжец. — Алис се изправи и я изгледа изпитателно. — Защо имам чувството, че и ти го знаеш?

43.

Във вторник вечерта Майкъл Гордън откри дискусията в „Съдилища“, като съобщи, че през първия ден съдебните заседатели не са стигнали до решение.

— Сега ще ви запознаем с резултата от гласуването в сайта ни и с мнението на зрителите виновен ли е Грег Олдрич. — Погледна към събеседниците си. — Откровено казано, изглежда всички сме изненадани. След разпита на Олдрич снощи решихме, че се е изложил и очаквахме гласовете да не са в негова полза. — Видимо въодушевен от предстоящото съобщение, Гордън обяви: — Четирийсет и седем процента от четиристотинте хиляди участвали в допитването са гласували „невинен“. Едва петдесет и три процента са готови да го осъдят — завърши той с драматичен тон.

— След толкова години, посветени на професията, смяташ, че си наясно как биха реагирали хората, а изведнъж се получава подобен резултат — обади се съдия Бърнард Рейли и поклати глава. — Но опитът учи и на още нещо: никога не можеш да бъдеш сигурен.

— Ако прокурор Емили Уольс случайно ни гледа, едва ли е очарована. При криминалните дела не се приема мнозинство — изкоментира Майкъл Гордън. — Каквото и да е решението, то трябва да е взето единодуенно. Дванайсет на нула. Ако съдебните заседатели разсъждават като откликналите на нашето допитване, няма да има единодушие и ще се стигне до повторен процес.

44.

Съдебните заседатели подновиха заседанието си в девет сутринта в сряда. Емили се опита да се концентрира върху някое от другите си дела, но не успя. Разговорът с Алис Милс ѝ струва една безсънна нощ.

По обяд отиде в кафенето на съда, за да си вземе сандвич. Когато влезе обаче, съжали, че не помоли някой да ѝ го купи. Грег Олдрич, дъщеря му Кати, Ричард и Кол Мур и Алис Милс седяха така, че нямаше как да заобиколи масата им, за да стигне до щанда.

— Добър ден — поздрави тя тихо, докато минаваше край тях.

Постара се да не срещне погледите им, но не пропусна да забележи мъката в насызените очи на малката Кати.

Не заслужава това, помисли си Емили. Никое четиринайсетгодишно дете не го заслужава. Достатъчно е умна и знае, че всеки момент ще ни поканят в съдебната зала, за да чуем решението, което може да прати баща ѝ в затвора до края на живота му.

Поръча си ръжена филийка с пуешко и диетична сода. Върна се в кабинета си, отхапа от сандвича и го остави. Беше гладна, но видът на Кати Олдрич ѝ уби апетита.

Замисли се за Алис Милс. Ако през април, когато я срещнах за пръв път, беше убедена в неговата невинност, щях ли да постъпя по друг начин, запита се тя.

Тази възможност я плашеше. През повечето време Били и Джак разследваха случая. Именно те разпитваха Джими Истън, те проверяваха и достоверността на показанията му. Несъмнено Грег Олдрич бе звънял на Истън по мобилния, а описанието на Истън на всекидневната на Олдрич бе съвсем точно.

Но голяма част от останалите му показания не можеше да бъде потвърдена. Грег Олдрич категорично отричаше да е получавал писмо от Истън, с което последният се отказва от уговорката им да убие Натали.

Истън не е човек, който ще седне да пише писма, размишляваше Емили. В стила му по-скоро е да остави ѝ на мобилния на Олдрич съобщение от рода: „Напускам града, няма да съм на разположение да ти предложа услугите си.“

Но пък така Истън се е застраховал да не бъде въвлечен в разговор, ако Грег отговори. Опасявал се, че може да не се включи на гласовата поща, и затова е написал писмо.

Приключи с този случай, напомни си тя. Ще оставя нещата, както са. Има куп улики срещу Грег Олдрич. Каквото и да е решението на съдебните заседатели, ще го преживея.

В четири и половина следобед съдия Стивънс освободи съдебните заседатели, напомняйки им, че не бива да разискват случая нито помежду си, нито с трети лица.

Разискваха дванайсет часа, пресметна Емили, докато наблюдаваше как съдебните заседатели напускат залата със сериозни изражения. Не беше изненадана. Дано само да има решение до петък следобед. Усмихна се печално. След като снощи гледа „Съдилища“ и чу резултата от допитването, не желаеше през уикенда съдебните заседатели да станат прицел на доброжелателни роднини и приятели, които ги обсипват с коментари.

Ричард Мур се задържа в съдебната зала, след като Кол придружи Грег и Кати навън, последвани от Алис Милс. Приближи се до Емили.

— Заседателите ще изпотят и двама ни — подхвана той дружелюбно.

— Така е — съгласи се тя. — Но знаех, че им е нужно известно време.

— Разбрах, че Алис Милс е идвала при теб вчера.

— Да. Тя е прекрасна дама и минава през ада, но се радвам, че не е сред съдебните заседатели.

Ричард Мур се усмихна.

— Не се съмнявам, че се радваш. — В следващия миг закачливата му шеговитост изчезна напълно. — Емили, уверявам те: не си заловила истинския престъпник. Дори да се стигне до осъдителна присъда, ние ще продължим да търсим откъде Истън е получил информацията си, особено за проклетото скърцащо чекмедже. Очевидно има друго обяснение.

— Ричард, ти го защитаваш чудесно. Аз го обвинявам, защото това ми е работата и съм убедена в правотата си. Ако обаче се появят нови улики, бих искала да съм сред първите, които ще се запознаят с тях.

Излязоха заедно от съдебната зала.

— Ще се видим сутринта — сбогува се Ричард.

— До скоро — отвърна Емили.

В кабинета си тя завари бележка на бюрото. „Ем, ела в «Соларис» в 6:30 на вечеря. Днес е рожденият ден на Били Трайън. Ще се почерпим. Тед Уесли ще намине“. Бележката беше подписана „Триш“, една от следователките в службата.

Триш беше добавила закачливо: „П.П. Ще се прибереш за любимото си предаване «Съдилища!!!».“

Мисълта да участва в празненство по случай рождения ден на Били Трайън ѝ бе силно неприятна, но нямаше как да откаже, особено след като Тед Уесли, братовчедът на Трайън, щеше да е там.

Наближава пет, прецени тя. След като не мога да се измъкна, подобре да отида да нахраня Бес и да я пусна навън. Хем ще сваля този костюм и високите токчета и ще си сложа нещо по-удобно.

Час по-късно, след като зарадва Бес с двайсетминутна разходка, Емили ѝ сипа храна, смени водата в паничката и се качи горе. Кучето така напираше да излезе, че тя не бе имала време да се преоблече, когато се върна.

45.

Следовател Били Трайън очевидно се радваше на тържеството по случай петдесет и третия си рожден ден в „Соларис“ — популярен ресторант на ъгъла до съда на окръг Бергън. Прегърнал новото си гадже — Дона Удс, — той коментираше колко е приятно да се откъснеш от напрежението, съпътстващо очакването на решението на съдебните заседатели.

— С Джак посветихме доста време на този случай — изфука се той. — Жалко, че не може да дойде тази вечер. Синът му има някакъв мач.

— Били, мислех, че не харесваш Джак — обади се Дона простодушно. — За какво ти е тук?

Искрено развеселена от очевидното смущение на Трайън, който хвърли гневен поглед към гаджето си, Емили мигом се почувства сродна душа с Джак. Жалко, че нямам дете, което играе мач тази вечер, помисли си тя. Бих предпочела да съм на всяко друго място.

Около масата бяха двама помощник-прокурори, двама детективи ветерани и следовател Триш Фоли, онази, която бе написала бележката.

Триш е добра приятелка, помисли си Емили, но няма представа какви чувства храня към Били Трайън. Несъмнено ме покани, за да ми спести притесненията по случая „Олдрич“. Решила е, че е по-добре да изляза тази вечер. Но аз определено предпочитам да съм вкъщи с Бес, въздъхна тя.

Днес не беше виждала Тед Уесли, но знаеше, че е в кабинета си. Леко се изненада, че не се отби да я види. Обикновено наминаваше, когато се водеше важно дело.

Били Трайън, все още притеснен от нетактичния коментар на Дона, се опита да смени темата:

— Хайде, Ем, престани да се притесняваш. С такъв образцов гражданин като основния си свидетел ще получиш обвинителна присъда — пошегува се той. — Показанията му как е написал писмо

на Олдрич, че се отказва от уговорката, но задържа „невъзвръщаемия аванс“, бяха бижу. Тази формулировка ми хрумна на мен и той я използва. Добре разсмя залата.

— На теб ти е хрумнало?! — смяя се Емили.

— Разбираш какво имам предвид. На първия разпит той каза, че в писмото си до Олдрич го предупредил, че няма да върне парите. Пошегувах се защо да не го нарече невъзвръщаем аванс. Затова така се изрази, докато даваше показания.

— Здравейте, всички — чу се гласът на Тед Уесли. Придърпа стол и седна. Не го бяха забелязали да се приближава, но очевидно бе дочул последната реплика на Били. — Да оставим тази тема — предложи той грубо. — Няма защо да си създаваме проблеми.

Честит рожден ден, Били, помисли си Емили саркастично. Внимателно се вгледа в лицето на прокурора. Нещо го тормози, прецени тя. Дали е гледал „Съдилища“ снощи? Гледал го е, обзала гам се, и едва ли е останал доволен от резултата: половината зрители са на мнение, че неговата служба преследва невинен човек. Не е най-добрият имидж за следващия главен прокурор на Съединените щати.

Поздрава си Тед отправи към цялата маса и тя не получи обичайното по-дружелюбно внимание. Трябваше да го очаква. Тед се държеше добре, когато всичко е наред. Правеше го не само с нея, а с почти всички. Ако Олдрич бъдеше признат за виновен, щеше да последва доста добро отношение: сърдечни усмивки и слънчеви дни.

Триш се опита да възстанови празничното настроение, провалено от коментара на Дона.

— Е, Били, какво би искал най-много за рождения си ден? — попита тя жизнерадостно.

— Какво бих искал? Чакай да видя. — Трайън очевидно също се опитваше да отдалечи разговора от темата за Истън. — Да продължа да правя каквото мога, за да залавям лошите, да спечеля от лотарията, за да си купя хубав апартамент на Парк Авеню, и да гостувам на братовчед си, новия главен прокурор, във Вашингтон. — Погледна към Тед и се усмихна. — Искам да видя какво е да вдигна крака върху твоето бюро.

Тед Уесли обаче явно не бе в настроение за шеги.

— Както те предупредих, мога да остана само няколко минути — рече той. — Приятно изкарване на вечерта. — Изправи се рязко и си

тръгна.

Така и не честити рождения ден на братовчед си, отбеляза Емили. Сервитьорът раздаде менюта. Поръчаха и напрежението започна да се стопява за всички, освен за рожденияк, който все още беше силно смутен от думите на гаджето си и от хладината на братовчед си. Като вятырничава особа, Дона не забелязваше нищо и очевидно се забавляваше.

Храната беше изключително вкусна. С напредването на вечерта Били сякаш преодоля гнева си. Шегуваше се, че Дона, която пиеше само сода, ще му бъде личен шофьор, и изпи четири големи чаши вино.

За десерт получиха торта и кафе. Вече се канеха да си вървят, когато Триш тържествено съобщи, че главният прокурор е поръчал да пишат сметката на негово име.

— Такъв е братовчед ми — ухили се Били. — Най-добрият ми приятел от детинство.

А ти всячески го злепоставяш, помисли си Емили. Дано в бъдеще е по-далеч от него. Не можеше да забрави неприятната изненада от наученото тази вечер. Първо — явно Били не се разбираше с партньора си Джак Розен, един чудесен и етичен следовател. Второ — беше въоръжил Истън с реплика, която той използва при показанията си.

И последно — за рождения ден си пожела „да продължи да прави каквото може, за да залавя лошите“.

„Каквото може“, повтори наум Емили.

Това пък какво означаваше?

46.

В единайсет и петнайсет в четвъртък сутринта секретарката на съдия Стивънс уведоми Емили по телефона, че съдебните заседатели са изпратили бележка на съдията.

— Стигнали ли са до решение? — попита тя нетърпеливо.

— Не. Съдия Стивънс иска ти и адвокатите на защитата да сте в кабинета му след пет минути.

— Добре, идвам.

Емили звънна веднага в кабинета на Тед Уесли да му съобщи, че нещо е станало.

Тед лично вдигна телефона.

— Взели ли са решение?

— Не — отвърна Емили. — Може да искат повторно изчитане на част от протокола или не успяват да стигнат до единодушно решение. В такъв случай Мур непременно ще настоява процесът да бъде обявен за невалиден.

Преди тя да довърши мисълта си, Уесли я прекъсна гневно:

— В никакъв случай няма да приемаш! Заседавали са едва два дни, а процесът тече седмици наред.

Емили се постара да прикрие раздразнението си.

— Ще отхвърля подобно искане, естествено. Ще настоявам да им обяснят, че имат право да продължат обсъжданията си. Според мен и съдия Стивънс едва ли ще приеме да приключат така бързо.

— Добре. Чудесно. Да не прибързваме. Ще се видим в залата.

Няколко минути по-късно Емили и двамата Мур седяха в кабинета на съдия Стивънс. Съдията държеше бележката и им я прочете: „Ваша чест, бихме искали отново да чуем показанията на Джими Истън и Грег Олдрич. Благодарим.“ Бележката беше подписана от съдебен заседател номер едно.

— Свързах се със стенографката и тя е готова да се яви при тях след петнайсет минути — увери ги съдия Стивънс. — И двамата

даваха показания дълго, затова изчитането, предполагам, ще продължи до края на деня.

Емили и баща и син Мур се съгласиха. Благодариха на съдията и отидоха в съдебната зала. Тед Уесли седеше на прокурорската маса.

— Ще изслушат отново показанията на Истън и Олдрич — информира го Емили. — Ще трае до края на деня.

Той я погледна облекчено.

— Това е много по-добре, отколкото да не са стигнали до единодушно решение. След като изслушването ще продължи до края на деня, а после съдията ще ги пусне да си вървят, очевидно днес няма да се стигне до решение. Аз изчезвам — обяви той.

Седнали на скамейките, съдебните заседатели слушаха внимателно. Започнаха с показанията на Истън. Емили трепна, когато стенографката прочете фриволните му отговори за невъзвръщаемия аванс. Зачуди се колко от тях всъщност са думи на Били Трайън.

Стенографката свърши с показанията на Истън в един и четвърт. Съдия Стивънс обяви четирийсет и пет минути обедна почивка. Приズова ги да са в съдебната зала в два часа, за да чутят отново показанията на Грег Олдрич.

Вместо Да отиде в кафенето, където рискуваше да се сблъска пак с него, дъщеря му и Алис Милс, Емили помоли един стажант да ѝ донесе супа. В кабинета си опита да се успокои с факта, че стенографката чете показанията с неутрален глас и професионален маниер.

Така те звучаха по-различно, отколкото с насмешливия тон на Истън. Надяваше се сега съдебните заседатели да схванат колко смисъл и логика има в думите му... Почука с пръсти по бюрото.

В два без десет влезе в асансьора, за да се върне в съдебната зала. Представяше си какво изпитание ще бъде за нея да изслуша отново тягостния разпит на Олдрич. И съобрази, че ако показанията на Истън печелят от това, че прозвучаха неутрално в устата на стенографката, същото може да се случи и с показанията на Олдрич — нямаше да звучат така колебливо и неуверено.

Всички заеха местата си и изчитането на протокола продължи точно в два часа. Напълно съсредоточени, съдебните заседатели сякаш попиваха всяка дума. От време на време някой от тях поглеждаше към

Грег Олдрич или към Алис Милс, която през последните няколко дни седеше до Кати и често я прегръщаше през раменете.

Дава на съдебните заседатели да разберат, че е променила отношението си, досети се Емили. А и през последните дни със сигурност я бяха виждали да стои до Грег и адвокатите Мур в кулоарите. Как ли ще въздейства това на онези, които още се колебаят какво решение да вземат?

Резултатът — решение или липса на единодушно мнение — сигурно ще научим по някое време утре, прецени Емили. От опит знаеше, че след няколкодневно обсъждане и продължително повторно изчитане на показанията на най-важните свидетели, съдебните заседатели доста бързо съобщават дали са стигнали до единодушно решение.

Стенографката приключи в четири и пет.

— Дами и господа, закривам заседанието до утре в девет — обяви съдия Стивънс.

Емили се обърна, за да излезе, но видя, че Алис Милс я гледа вторачено.

Изпита неловкото чувство, че я е наблюдавала от известно време, и остана като вкаменена. Майката на Натали протегна ръце и нежно ги постави върху раменете на Грег — жест, който й се стори странно познат.

Преглъщайки сълзите си, Емили бързо излезе от съдебната зала. Беше я завладяла необяснима тъга при вида на съсираните от мъка Алис, Грег и Кати.

47.

— Кога мислиш, че ще решат? — попита Грег Олдрич адвоката си в девет без десет в петък сутринта, докато сядаха на познатите до болка места в съдебната зала.

— По някое време днес — отвърна Ричард Мур.

Кол Мур кимна за потвърждение.

Точно в девет се появи съдия Стивънс. Извика съдебните заседатели, за да ги провери по списък, после ги отпрати да продължат обсъжданията.

В това време Грег се обърна към Ричард Мур:

— Снощи допитването в сайта на Майк показа, че четирийсет и седем процента от зрителите са на моя страна. Гледа ли предаването?

— Не, Грег.

— Едва ли някога ще се озовеш в моето положение, но ако се случи Майк да го отразява, съветвам те да го гледаш. Ще откриеш, че си като двама души едновременно. От една страна, онези те хвърлят на лъзовете, а от друга — седиш на трибуната, наблюдавайки арената, и се питаш дали гладиаторът ще се справи. Доста интересно положение.

Не говоря смислено, сепна се Грег. Явно съм преуморен. Направо е налудничаво, че спах така добре нощес, но сутринта пък се събудих с ужасното чувство, че днес ще чуя присъдата си. Уж през цялото време мечтаех всичко да свърши, а сега се моля да не стигнат до единодушно решение. Ако ме обявят за виновен, процесът по обжалването ще продължи години, да не говорим за убедеността на Ричард, че няма да спечеля.

Осъден за убийство.

Искам си живота обратно. Искам да ставам сутрин и да отивам на работа. Искам да откарвам Кати на училище и да я гледам как играе на игрището. Искам да ходя на голф. Миналото лято почти не играх, а и рядко успях да се съсредоточа.

Съдията се готвеше да напусне залата. Грег хвърли поглед към прокурорската маса. Емили Уольс все още седеше там. Днес беше

облечена в тъмнозелено сако, черен пуловер и черна пола. Беше кръстосала крака под масата и както обикновено, носеше обувки на висок ток. Потропването на токчетата ѝ сутринта, когато влезе в съдебната зала, му напомни за токчетата на Натали, които чуваше в утихналия апартамент при връщането ѝ около единайсет, след представление...

Ако не я взимах от театъра, винаги я чаках вкъщи, сети се Грег. Стъпките ѝ по дървения под в антрето ме разбуждаха, ако бях задряпал.

После си наливахме по питие, а аз ѝ пригответях нещо за хапване, ако беше гладна. Приятно ми беше да го правя, макар че тя се притесняваше, че ме държи буден не било честно.

Натали, защо наблягаше на неважните дреболии? Защо заради дяволската си неувереност не приемаше факта, че те обичам и обожавам да правя разни неща за теб?

Грег хвърли отново поглед към прокурорската маса: един от следователите, които го разпитваха веднага след като Натали почина и седем месеца след това, около ареста на Истън, се приближаваше към Емили Уольс.

Трайън, сети се Грег. А как беше малкото му име? Да, вярно — Били. Докато даваше показания по време на процеса, беше очевидно, че се смята за Джеймс Бонд. Грег забеляза как Трайън фамилиарно обгърна раменете на Емили. Очевидно не ѝ хареса, защото трепна и свъси вежди.

Сигурно ѝ пожелава успех, реши Грег. Защо не? Ако ме признаят за виновен, това ще е победа и за двамата. Още един трофей. Положително ще отидат да го отпразнуват заедно.

Явно ще е днес, мина му през ума.

Убеден съм, че ще е днес.

Ричард и Кол взеха дипломатическите си куфарчета. Сега отиваме там, където вече е вторият ни дом, помисли си Грег.

В кафенето на съда.

В единайсет и половина, докато седяха в претъпканото кафене, телефонът на Ричард Мур започна да звъни. Грег и Кати играеха вист. Алис Милс се правеше, че чете списание. Кол и Ричард обсъждаха други свои случаи.

Ричард отговори, заслуша се и ги подкани:

— Да вървим. Взели са решение.

Телефонът иззвъня, докато Емили напразно се опитваше да се съсредоточи върху друго дело. Бутна папката настрани, обади се на Тед Уесли и чаткайки с токчетата по мраморния под, изхвърча в коридора. Реши да се качи пеша на третия етаж, вместо да чака асансьора.

Мълвата, че е взето решение, вече се бе разнесла. Хората се тълпяха в съдебната зала да си намерят място. Емили стигна до вратата и в този момент Грег Олдрич се появи насреща ѝ. Двамата за малко да се сблъскат, но отстъпиха едновременно. Изгледаха се изпитателно и Олдрич ѝ направи знак да влезе първа.

Тед Уесли я изненада, като се настани до нея. Щом има единодушно решение, той е почти убеден, че ще бъде в наша полза, помисли си тя. Затова сега се появява на първа линия. Дори е отделил време да си смени вратовръзката и сакото. Съвсем готов за пред камерите.

Съдия Стивънс обяви официално известното на всички:

— Преди петнайсет минути съдебните заседатели ме уведомиха, че са стигнали до решение. — Обърна се към пристава: — Въведете ги.

Докато те влизаха в залата, всички ги наблюдаваха напрегнато — искаха да прочетат по израженията им какво решение са взели.

Съдия Стивънс се обърна към съдебен заседател номер едно, Стюарт Харви.

— Господин Харви, станете, моля. Съдебните заседатели стигнаха ли до решение по този случай?

— Да, Ваша чест, стигнахме.

— Единодушно ли е?

— Да, Ваша чест.

В съдебната зала цареше пълна тишина.

Съдия Стивънс погледна Грег.

— Моля обвиняемият да стане.

С безизразно лице Грег Олдрич и адвокатите Мур се изправиха.

— По първото обвинение — нахлуване в дома на Натали Рейнс, виновен ли е, или не? — попита съдия Стивънс.

— Виновен, Ваша чест.

Всички в съдебната зала ахнаха. Щом е виновен за нахлуването в дома ѝ, значи е виновен и по другите обвинения, помисли си Емили.

Сега ще е или всичко, или нищо.

— Какво е вашето решение по второто обвинение — убийството? Виновен или невинен?

— Виновен, Ваша чест.

— Не... Не...

Кати скочи от мястото си до Алис Милс, преди някой да успее да я спре, прескачи преградата и прегърна баща си.

Съдия Стивънс я погледна, даде ѝ знак да се върне на мястото си, изчака да му се подчини и отново се обърна към председателя на съдебните заседатели:

— По третото обвинение — притежаване на огнестрелно оръжие и използването му по незаконен начин, виновен ли е, или не?

— Виновен, Ваша чест.

Емили видя как Грег Олдрич се обърна, за да утеши ридаещата си дъщеря. Даже през надигналата се в залата гълчка, го чу да казва:

— Кати, всичко е наред. Това е само първият рунд. Повярвай ми.

Съдия Стивънс се обърна към Кати твърдо, но все пак състрадателно:

— Госпожице Олдрич, ще ви помоля да се овладеете, докато свърши процедурата.

Кати запуши уста с длани и зарови лице в рамото на Алис.

— Господин Мур, искате ли да чуете потвърждение от всеки от съдебните заседатели? — попита съдия Стивънс.

— Да, Ваша чест.

— Дами и господа, вашият председател съобщи, че смятате подсъдимия за виновен по всички обвинения — обобщи съдията. — Когато чуете името си, моля, кажете как сте гласували: „виновен“ или „невинен“?

— Виновен.

— Виновен.

— Виновен.

— Виновен... Виновен... Виновен...

По страните на две от жените се стичаха сълзи, докато отговаряха.

Грег Олдрич, със смъртно бледо лице, клатеше глава невярващо, докато и последният съдебен заседател не обяви, че го намира за виновен.

Сега вече съдия Стивънс потвърди, че решението е единодушно. Нареди приставът да придружи председателя на съдебните заседатели до залата, където бяха разисквали, да вземе веществените доказателства и да ги върне на адвокатите и прокуратурата.

След минута двамата се върнаха в залата. Емили погледна доказателствата на прокуратурата. Ричард Мур стори същото с доказателствата на защитата. Двамата потвърдиха, че всички документи са налице.

Съдия Стивънс се обърна за последен път към съдебните заседатели.

— Дами и господа, с произнасянето на решението вашата роля в този процес се изчерпи. От името на съда и всички участвали в процеса искам да ви благодаря. Бяхте изрядни. Уведомявам ви, че според съдебните правила никой, свързан с този процес, няма право да ви разпитва за хода на обсъжданията ви или за вашата роля при взимането на окончателното решение. Още веднъж — благодаря. Свободни сте.

Съдебните заседатели започнаха да се надигат от местата си. В това време Алис Милс скочи и извика:

— Аз не ви благодаря. Не схванахте правилно нещата. Никой от вас! Дъщеря ми беше пристреляна и оставена да умре на пода, но убиецът ѝ не е в тази зала. Грег, моят зет, е невинен. Не го е направил той. — Разгневена, Алис посочи с пръст Емили. — Твой свидетел е лъжец и ти добре го знаеш. Видях го изписано по лицето ти вчера. Не отричай. Съзнаваш, че това е пародия, и в сърцето си се срамуваш, че си участвала в нея. Емили, за Бога!

Съдията тропна с чукчето.

— Госпожо Милс, напълно разбирам колко сте огорчена и разстроена и ви съчувствам, но настоявам да запазите мълчание, докато съдебните заседатели напускат залата.

Съдебните заседатели излязоха видимо потресени от чутото.

Оставаше да се внесе още един иск. Емили се изправи.

— Ваша чест, господин Олдрич е признат за виновен по три обвинения: незаконно нахлузване, използване на огнестрелно оръжие и убийство. Предстои му доживотен затвор и според прокуратурата съществува риск да се укрие. Определено разполага с финансовите

средства за това. Прокуратурата настоява да бъде отменено пускането му под гаранция.

Ричард Мур, силно пребледнял, възрази. Съзнаваше колко безполезни са доводите му, но настоя да разрешат на Грег Олдрич да се прибере вкъщи до определяне на присъдата, за да уреди делата си и да направи необходимото за детето си, което е без майка.

— Съгласен съм с прокуратурата, че съществува сериозен риск да се укрие — обяви съдия Стивънс. — Трябвало е господин Олдрич да допусне вероятността да бъде признат за виновен и своевременно да направи необходимата подготовка. Размерът на присъдата ще бъде обявен на пети декември в девет сутринта. Пускането под парична гаранция се отменя. Господин Олдрич ще бъде задържан.

Смъртноблед, Грег Олдрич се подчини безропотно на полицая и сложи ръце зад гърба си. Изражението му не се промени, когато му поставиха белезниците.

Докато го отвеждаха към килията, два образа се запечатаха в съзнанието му: изключително разстроеното лице на Емили Уольс и самодоволната усмивка на прокурор Тед Уесли.

48.

Емили не се включи в тържественото отпразнуване на победата в „Соларис“ в петък вечерта. Извини се с крайното си изтощение и се ограничи да покани Тед Уесли с жена му на вечеря, преди да заминат за Вашингтон. Наистина се чувстваше изтощена, но дори и да не беше, не можеше да си представи, че ще празнува присъда, която бе съсириала не само Грег Олдрич, но и невръстната му дъщеря, и майката на Натали.

„Съзnavаш, че това е пародия, и в сърцето си се срамуваш, че си участвала в нея.“ Обвинението, което Алис Милс изкрещя сякаш в агония, не спираше да се върти в главата на Емили. Симпатията ѝ към Алис се примесваше с гняв. Посветих седем месеца от живота си на този случай, помисли си тя, докато излизаше от съда. За щастие всички представители на медиите си бяха тръгнали и никой не я пресрещна, когато отиваше към колата.

Исках единствено справедливост за едно изключително надарено човешко същество, което доставяше огромна наслада на толкова много хора. С какво е заслужила Натали да бъде застреляна така, питаше се тя.

„В сърцето си се срамуваш...“

Какво знае Алис Милс за сърцето ми?! Всъщност — какво знам и аз самата? То дори не е мое. Моето беше извадено на хирургическата маса и изхвърлено.

Прегълтнатите сълзи, предизвикани от обвинението на Алис Милс, бликнаха, щом влезе в колата. Мислено я застигнаха и думите на един репортер: „Ще се прочуеш, Емили. Всички ще пишат за теб. До тази сутрин не знаех за сърдечната ти трансплантиация. Няколко души го споменаха. И още нещо: нямах представа, че съпругът ти е загинал в Ирак. Моите съболезнования.“

Всичко това ще се появи в медиите, проблесна като мълния в съзнанието на Емили. Господи, не ми пуга, че ще се разчуе за сърдечната трансплантиация, каза си тя, но бих дала всичко на света да

можех да се прибера сега вкъщи при Марк. Бих се справила с всичко, ако той беше до мен...

Отваряйки входната врата на дома си, тя чу бесен лай от задната веранда. Това ѝ подейства като сърдечен поздрав и мигом повдигна настроението ѝ. Побърза да отиде при Бес, благодарна за безрезервната любов, с която неизменно я даряваше.

49.

В петък вечерта, девет часа след като обявиха решението на съдебните заседатели, започна предаването „Съдилища“. За начало Майкъл Гордън пусна драматичните кадри: как произнасят „виновен“, изблика на Кати Олдрич, вълнението на Алис Милс.

— Тази вечер предаването ще бъде страхотно — обеща той. — Ще чуете не само нашите висококвалифицирани гости, но и съдебните заседатели, участвали и неучаствали в обсъжданията, и накрая свидетеля, който е открил простреляната Натали Рейнс.

Гостите — пенсионираният съдия Бърнард Рейли, бившият прокурор Питър Ноуелс и криминалният психолог Джорджета Касота — изразиха изненадата си, че се е стигнало до единодушно решение. Касота призна, че като се имат предвид всички проблеми с Джими Истън, не е вярвала такова да бъде постигнато.

Дороти Уинтърс, разочарованата отстранена съдебна заседателка, не изчака да я поканят и взе думата.

— Бясна съм! — обяви тя. — Това никога нямаше да се случи, ако участвах в обсъжданията. Никой с нищо нямаше да ме накара да променя мнението си. Съдията остави прокурорката да вади душата на господин Олдрич, когато горкият човече се мъчеше да обясни защо е ходил до Кейп Код. Ако питате мен, той е бил прекалено добър с Натали. Не смятам, че тя се е държала добре с него. Всичко е било заради кариерата ѝ, но въпреки това той е бил привързан към нея и винаги се е опитвал да бъде грижовен.

Съдебен заседател номер три — Норман Клинджър, строителен инженер на четирийсет и пет — поклати глава.

— Проследихме случая от всички възможни ъгли — обяви той безстрастно. — Дали господин Олдрич е бил прекалено добър към Натали, не е важно. Джими Истън е негодник, но всичко казано от него беше потвърдено.

Сузи Уолш остана очарована от предложението да участва в предаването. Изхвърча да си направи прическа и дори плати да я

гримираат в козметичен салон. Едва когато пристигна в студиото, разбра, че там имат фризьор и гримъор. Защо ли не си спестих парите, помисли си тя тъжно, особено след като промениха прическата и чувствително намалиха грима.

Майкъл Гордън ѝ зададе въпрос:

— Госпожо Уолш, вие сте последният човек, видял Натали Рейнс жива. Какво си помислихте, когато чухте решението на съдебните заседатели?

— Отначало го смятах за виновен — честно призна тя. — Но после си дадох сметка, че нещо ме глажди през цялото време. Беше още жива, когато я открих. Не си отвори очите, но стенеше. Струва ми се разбра, че звъня за помощ. Ако е знаела кой я е застрелял, имам предвид, ако това е бил съпругът ѝ, защо не прошепна името му? Според мен съзнаваше, че умира. Нима не би искала да заловят човека, който ѝ причини това?

— Естествено — намеси се Дороти Уинтърс.

— Госпожо Уолш, всичко това е било взето предвид при обсъждането на съдебните заседатели, нали разбирате? — обърна ѝ внимание Клинджър. — Самата вие казвате, че Натали Рейнс е умирала и не си е отворила очите. Стенанията не означават способност да комуникира.

— Знаеше, че съм там. Убедена съм — настоя Сузи. — Но не съм убедена дали хората стенат, когато са в безсъзнание.

— Не казвам, че е била в безсъзнание. Но е била сериозно ранена и — повтарям — според нас не е била в състояние да комуникира.

— Били са разделени повече от година. Възможно е да се е появил друг мъж в картинаката, за когото никой не е знаел — упорстваше Дороти Уинтърс. — Не забравяйте: намекнала е на Грег Олдрич, че е имала някого. И Олдрич отишъл в Кейп Код да провери. Може да е бил и някой побъркан почитател. Телефонът ѝ не е вписан в указателя, но няма нищо по-лесно да се открие адресът ѝ и скица на къщата ѝ в Интернет. Опитайте.

— Зашитникът не спомена възможността да е имало друг мъж — обади се Доналд Стърн, вторият отстранен от обсъжданията съдебен заседател. — Ако е имало такъв, дори да не е бил в Кейп Код, не значи, че не е бил запознат с разположението на къщата в Ню Джърси. Честно казано, първоначално бях склонен да смяtam, че Олдрич е

виновен, но ако бях участвал в обсъжданията с госпожа Уинтърс и бях чул доводите ѝ, вероятно щях да променя мнението си. Като я слушам сега, смяtam, че тя нямаше да промени становището си.

След тази размяна на мнения Майкъл Гордън изкоментира превратността на съдбата, след като съдебният служител изтегли картончето с името на Дороти Уинтърс и така я извади от състава на активните съдебни заседатели.

— Грег Олдрич е в затвора тази вечер — продължи той. — Вероятно ще остане там до края на живота си. Ако Дороти Уинтърс участваше в заседанията, нямаше да се стигне до единодушно решение и сега той щеше да вечеря с дъщеря си вкъщи.

— Жivotът е пълен с превратности, които влекат след себе си страшни последствия — съгласи се съдия Рейли. — Случайността изключи съдебни заседатели като госпожа Уинтърс и господин Стърн от обсъжданията, а това определено повлия на изхода на делото в този случай.

Когато предаването свърши, Майк намери в кабинета си бележка, подпряна на телефона. На нея пишеше: „Майк, звънна някаква жена. Не си остави името. Не се изписа и телефонният й номер. Питаше дали има награда за информация за кого е работил Джими Истън, когато е бил в апартамента на Олдрич. Би ли разбрал, за да го споменеш в предаването си следващата седмица?“

50.

С нарастващо чувство на тревога Зак прекара по-голямата част от съботата в търсене на автомобил. Нямаше никакво намерение да ходи в автокъща, където ще го накарат да попълни безброй документи. Предпочиташе рекламите за употребявани коли и директните телефонни номера на собствениците.

Предната вечер гледа новините по телевизията, а сутринта чете вестниците. Всички гъмжаха от снимки и коментари за присъдата на Олдрич. Притесняваше се, че толкова много споменават Емили. Съзнаваше какво може да последва. Някой репортер ще реши да пише по-подробно за нея и докато е отвън, ще го снима, без да забележи. Рискуваше да попадне в националните новини и някой да го разпознае.

Трябваше да е готов да се омита.

Последната обява, на която попадна, предлагаше кола по вкуса му: тъмнокафяв ван, осемгодишен, но в прилично състояние. Превозно средство, което не привлича внимание. Никой не би го погледнал втори път. Точно както и мен, помисли си Зак с горчивина.

Собственикът — Хенри Линк — живееше в Рошел Парк, градче наблизо. Okaza се възрастен бъбрив мъж.

— Беше на съпругата ми Едит — обясни той. — От шест месеца е в старчески дом. Все се надявах да се върне вкъщи, но няма да се случи. Доста добре ни служеше колата. — Пушеше лула. Малката кухня вонеше на застоял тютюн. — Не че ходехме далеч — наблегна той. — Затова не са навъртени много километри. Най-много до Хъдсън при хубаво време, и си намирахме място за пикник край реката. Жена ми правеше най-страхотните пържено пиле и картофена салата на света. Освен това...

От петнайсет минути Зак седеше срещу него на малката маса и слушаше безкрайни подробности от семейния живот на Хенри и Едит. Понеже нямаше повече време за губене, стана рязко и каза:

— Господин Линк, в обявата искате четири хиляди долара за вана такъв, какъвто е. Ще ви дам три хиляди в брой веднага. Ще се

погрижа за прехвърлянето на регистрационните номера и за другите документи. Вие няма да имате грижа за нищо.

— Добре — прие Хенри, усетил, че както обикновено, е загубил слушателя си. — Звучи честно, след като ще платите в брой. Благодаря, че ще оправите документацията. Мразя да се занимавам с бумащина и да вися по опашки. Кога искате да го вземете? В края на краишата не може да карате две коли едновременно. С приятел ли ще дойдете?

Нямам такъв, помисли си Зак, а дори и да имах, нямаше да му кажа за покупката.

— Оставете го на алеята и ми дайте ключовете. Ще намеря кой да ме докара по-късно довечера и ще го взема. Дори няма да се наложи да ви звъня на вратата.

— Звучи чудесно — зарадва се Хенри Линк. — Ще разполагам с време да извадя нещата на Едит от автомобила. Например висулката с образа на свети Кристофър, окачена на огледалото. Освен ако не желаете да я задържите. Тя твърдеше, че я пази. — В следващия миг свъси вежди и се поколеба. — Не, съжалявам. Би ме убила, ако ви я дам.

51.

На сутринта след делото, Емили стана от леглото и отиде право под душа. Докато си сушеше косата, направи план за деня.

Ще пробвам да си уговоря час за подстригване и маникюр, реши тя. Толкова бях заета, че косата ми влизаша буквально в очите. После ще ида до „Нордстром“ да си купя чорапи и гримове. Ще огледам и костюмите. Два-три нови ще ми дойдат добре.

Преди да си направи кафе, излезе на алеята да прибере вестника. Знаеше какво да очаква, затова се върна при масата в кухнята и го разтвори. Снимката на сломения Грег Олдрич след произнасянето на решението заемаше половината първа страница. Трепна, като видя понадолу разстроената Алис Миле с насочен към нея пръст.

Прочете отгоре-отгоре статията и хвърли вестника. Както и предполагаше, страшно бяха раздули историята за забележката на Алис за сърцето й, като я бяха свързали с нейната трансплантиация.

Отвратена, тя взе решение да не мисли за това и докато пиеше кафе с препечена филийка, си запази час във фризьорския салон. Някой се беше отказал от обедния си час и й го предложиха.

— Веднъж да имам късмет, Бес — обяви тя. — Толкова ми е пораснала косата, че започвам да приличам на теб.

Четири часа по-късно Емили паркира и се отправи към „Нордстром“. Късметът не ми изневерява, помисли си тя, докато подаваше кредитната си карта на продавачката.

— Заповядайте — усмихна й се жената жизнерадостно, сгъвайки трите костюма, преди да ги сложи в голямата торба.

— Благодаря много за помощта — отвърна Емили приветливо.
— Ще ги нося с удоволствие.

Вече беше купила чорапи оставаше й само да се отбие на щандовете с козметика. Докато вървеше натам, усети потупване по рамото и се обръна.

— Емили, много се радвам да те видя. Запознахме се у семейство Уесли миналата седмица. Марион Роудс.

Психиатърката. Емили се сети за майка си, която винаги я предупреждаваше да не смята, че хора, които е срещнала само веднъж, няма да запомнят името ѝ или къде са се срещнали. Майката на Марион явно я бе предупреждавала същото.

Облечена в пулover и панталон, Марион и днес изглеждаше елегантно. Усмивката и тонът ѝ бяха сърдечни. Емили искрено се зарадва на тази среща.

— Тежка седмица изкара, Емили. Четох за процеса във вестниците. Тед ми каза колко се гордее с теб. Честито за решението. Сигурно си изключително доволна.

Емили почувства, че очите ѝ се навлажняват.

— Случайно да си видяла вестниците тази сутрин и снимката на майката на Натали Рейнс, насочила пръст към мен, докато ми заявяваше как дълбоко в сърцето си знам, че Грег Олдрич е невинен?

Знаеше, че Марион, като близка приятелка на семейство Уесли, е осведомена за сърдечната ѝ трансплантиация.

— Да, Емили. Четох вестника. Едва ли е лесно, когато се случи нещо такова.

От страх да не я подведе гласът, Емили само кимна. Марион я гледаше изпитателно, след малко отвори чантата си и извади визитка.

— Ще ми се да ми се обадиш — каза тя. — Ако поговорим няколко пъти, бих могла да ти помогна.

Емили охотно взе картичката и се усмихна.

— На вечерята Тед каза, че си му помогнала, когато с Нанси преживявали труден момент преди доста време. Не се срамувам да кажа, че сега съм почти смазана. Ще ти се обадя следващата седмица.

52.

Дългите години, през които се укриваше, научиха Зак на предпазливост. След срещата с Хенри Линк се прибра вкъщи, вечеря рано и замисли как да се върне, за да прибере вана. Не биваше да вика такси, защото щяха да запишат поръчката.

Извървя половин километър до Феър Лон и се качи на автобус. Оттам извървя още половин километър до дома на Линк в Рошел Парк. Молеше се Хенри да не го забележи, за да не излезе и отново да му надуе главата.

Когато отвори вратата и запали вана, старецът не се виждаше никъде. На шосе №17 пое на юг и се отправи към отклонението, което щеше да го отведе на летището в Нюарк. Там щеше да остави вана на паркинга. Планираше да вземе такси до Феър Лон и продължи към вкъщи пеша.

Върна се в своя квартал към девет без петнайсет. Погледна къщата на Маделин Кърк. Имаше същото изложение като неговата. Затова прецени, че в момента свети в стаята до кухнята на любопитната бабичка. Вероятно гледа телевизия и чака да започне „Издирване на беглеца“ в девет.

Дали имат нещо ново за мен? Дали обръщат внимание на обажданията и на случайна информация от зрители?

Зак зави по алеята си, но изведнъж се закова на място.

Ако Кърк е гледала миналата седмица, значи все още не се е обадила с информация, защото ченгетата вече щяха да са по петите му. Но ако е гледала и не е сигурна дали да позвъни, може да се реши, ако тази вечер види нещо ново за него. Човек никога не знае...

Трябваше да е сигурен. Но първо е добре да си вземе ръкавици от вкъщи, за да не оставя пръстови отпечатъци. Влезе бързо, взе стегнати кожени ръкавици от дрешника до входната врата и ги нахлузи.

Навън вече се спускаше мрак, което го улесни да мине незабелязано през живия плет между неговата къща и тази на Кърк.

Приведе се и надникна през прозореца.

Крехката Маделин Кърк седеше по нощница в кресло, метнала завивка през коленете си. На дървената масичка до нея забеляза телефон, молив и малък бележник.

Зак виждаше добре екрана, а звукът беше толкова силен, че той чуваше почти всяка дума. Наближаваше девет. Говорителка обяви, че следва предаването „Издирване на беглеца“.

Зак не се съмняваше в безпогрешността на инстинктите си. Не биваше да чака повече, за да види дали тя ще си запише телефоните. Остане ли отвън и тя набере, рискуваше да не успее да я спре навреме.

Някъде трябва да има открехнат прозорец или отключена врата, помисли си той. Докато обикаляше около къщата, не забеляза жици — значи нямаше аларма. На задната страна на къщата намери каквото търсеше: леко открехнат прозорец на партера. Погледна вътре и видя, че е на малка баня. Имам късмет, зарадва се той. А и вратата е затворена няма да ме види, когато се вмъкна нито ще ме чуе. Щом е пуснала толкова силно звука на телевизора, сигурно е глуха.

Сряза мрежата с джобното си ножче. Вдигна прозореца достатъчно, за да влезе, повдигна се на пръсти, хвана се за перваза и се прехвърли.

С безшумни стъпки мина по коридора и влезе в стаята. Столът на Маделин Кърк беше обърнат с гръб към него.

„Издирване на беглеца“ беше започнало и водещият, Боб Уорнър, даваше нова информация за Зак.

— От миналата седмица насам получихме множество обаждания. Досега нямаме нови следи, но не се отказваме. — Компютърните изображения, включително и онова, което много приличаше на него сега, минаха по екрана. — Вижте го отново — подканваше Боб Уорнън. — И не забравяйте: този тип обича да сади жълти хризантеми около дома си. Ето отново номера, на който да ни се обадите.

Докато номерът се изписваше на екрана, Зак чу как Маделин Кърк възклика:

— Права бях! Права бях!

Тя се присегна да вземе молива и бележника и в това време Зак я потупа по рамото.

— Знаеш ли, бабо, наистина си права. Жалко за теб.

Маделин Кърк нададе ужасен писък, когато Зак я стисна за врата.

53.

Майкъл Гордън възнамеряваше да отиде във Върмонт през уикенда, за да поработи върху книгата си, но реши да остане в Манхатън заради Кати. Освен това съзнаваше, че няма да може да се съсредоточи върху прочути престъпления от ХХ век, когато само едно престъпление — убийството на Натали — обсебваше съзнанието му.

Телефонното обаждане до кабинета му.

Въпросът за награда.

За вярване ли беше? Наистина ли някой ще съумее да докаже, че Джими Истън е бил в апартамента на Грег по друг повод?

Допускаше, че обаждането е фалшиво, но, от друга страна, Грег и адвокатите му смятаха, че ако Истън е влизал в апартамента, то е било, за да поправи или достави нещо.

Ами наградата, питаше се Майк, докато изпълняваше поредното упражнение в „Атлетичен клуб“ на Сентрал Парк Саут. Спомена ли думата „награда“ в ефир, ще последват стотици обаждания, а това само ще породи неоснователна надежда у Грег, Кати и Алис...

Прехвърли се на пътеката за тичане, но не преставаше да разсъждava. Направо се изуми от вестникарските публикации за сърдечната трансплантация на Емили Уольс. Хората от неговия екип подробно проучиха биографията ѝ, в случай че приеме да гостува в „Съдилища“, но този факт не беше отбелаязан. Научиха само, че съпругът ѝ, капитан в армията, е загинал преди три години в Ирак.

Знаеше, че след решението на съда Ричард Мур потегли към Ню Йорк, за да поговори отново с Кати и Алис. Можеше да се досети какво ще им каже: че ще последва обжалване ще наблегне на това, че половината зрители на „Съдилища“ са на страната на Грег. Проблемът обаче беше, че в момента Мур не разполагаше със сериозни доводи за обжалване.

Но ако обаждането е истинско? Ако някой разполага с доказателства, че Джими Истън е влизал в апартамента преди смъртта на Натали, Ричард щеше да получи основания да поиска нов процес...

Каква награда да предложа? Пет хиляди? Десет хиляди? Двайсет и пет хиляди?

Такива мисли се въртят в главата му на път към съблекалнята.

Майк излезе от клуба и отиде да обядва в ресторант до него. Седна на маса до прозореца с изглед към Сентрал Парк. Дърветата бяха обагрени в червеникаво, оранжево и златисто. Файтоните бяха заети. Такива есенни дни — слънчеви, но с лек ветрец — примамваха хората на разходка в парка, на пързалката или пък да потичат.

Ако не се стигне до нов процес или до успешно обжалване, Грег никога няма да мине по тези алеи, никога няма да се срещне с мен в клуба, даде си сметка Майк. Най-вероятно на следващото събиране на ръководството щяха да го изключат от клуба. Но това бе най-малкият от всичките му проблеми, разбира се.

Майк си поръча хамбургер и чаша вино. Изведнъж чудовищността на онова, което бе сполетяло приятеля му, проникна до последното кътче на съзнанието му. Знаех, че ще го обявят за виновен, но когато видях да му слагат белезниците, все едно тон тухли се стовари върху мен, призна той. Сега, като гледам как тези хора се наслаждават на Сентрал Парк, започвам донякъде да разбирам какво е да загубиш напълно свободата си.

Ще предложа наградата лично от себе си, реши той. Ще я обява в уебстраницата. Ще бъде достатъчно голяма, та който разполага с някаква информация, да не се притеснява, че ще злепостави човек, който е наел Истън и му е платил на ръка.

Двайсет и пет хиляди долара ще съблазнят всекиго. Убеден, че е взел правилно решение, Майк се захвани с хамбургера, който сервиторът постави пред него.

В събота вечерта, непосредствено преди да излезе да вечеря с приятели, Майк звънна в апартамента на Грег. Вдигна Алис Милс.

— Когато се прибрахме вчера, Кати беше ужасно разстроена. Ричард Мур се обади на познат лекар в съседната сграда. Предписа й успокоително. Днес спа до обяд, събуди се и започна да плаче. Но покъсно минаха нейни приятелки и това ѝ помогна. Отиде с тях на кино.

— Утре ще ви заведа на обяд — обеща Майк. — Знаеш ли кога пускат на свиждане в затвора?

— Ричард ще ни каже кога можем да посетим Грег. Кати твърдо е решила да види баща си, преди да се върне на училище след два дни. Ще ѝ бъде полезно да влезе отново в някакъв ритъм.

— А ти как се справяш, Алис?

— Физически не съм зле за човек, който гони седемдесет и една. Емоционално няма какво да ти обяснявам. Видя ли сутрешните вестници?

— Да.

Майк се досети какво ще последва.

— Не се гордея с избухването си в съда — продължи Алис. — Но не можах да се въздържа. И определено не биваше да правя намек за сърцето на Емили Уолъс.

— И аз не знаех, че е преживяла трансплантиация — увери я Майк. — От онова, което подразбрах след това, малцина са били наясно. Първоначално са сменили аортната ѝ клапа, а трансплантиацията е последвала толкова скоро след това, че повечето ѝ приятели са останали в неведение за втората операция. А и тя очевидно не е разгласявала факта.

— Ще ми се да не бях споменавала сърцето ѝ, когато избухнах. Но това не променя дълбокото ми убеждение, че Емили Уолъс е наясно, че Грег е невинен.

— Трудно е да се предположи, като знаем как му се нахвърли на свидетелската скамейка.

— Опитваше се да убеди себе си, не съдебните заседатели, Майк.

— Алис, откровено казано, малко се увличаш.

— Знам, че ти звучи странно. Ричард спомена, че ще обжалва. На Кати това ѝ подейства добре, но не са ли само приказки?

Майкъл Гордън реши да не ѝ казва за телефонното обаждане на потенциален нов свидетел, докато не се видят за обяд на следващия ден.

— Алис, предвид сегашните обстоятелства, не намирам основания за обжалване. Но ще обявим награда за всяка информация, която би довела до нов процес. Ще ти разкажа всичко. Да спрем дотук.

— Добре. Приятна вечер, Майк.

Щом затвори телефона, той отново се замисли. Колко убедена бе Алис, че Емили Уолъс вярва в невинността на Грег.

Поклати глава, пусна телефона в джоба си и се отправи към вратата.

В същото време, сама в апартамента на Парк Авеню, Алис Милс отиде в стаята за гости, която сега беше нейна и където беше оставала понякога, когато Грег и Натали бяха женени. От едно чекмедже извади снимката на Емили Уолъс, която изряза от сутрешния вестник.

Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи и тя с треперещ пръст докосна гърдите на Емили, където биеше сърцето, спасило живота ѝ.

54.

Случайната среща с Марион Роудс в събота следобед повдигна настроението на Емили. Затворена по природа, тя не обичаше да споделя проблемите си. Но Марион я предразположи веднага — и миналата седмица, и днес, — затова чакаше с нетърпение разговора с нея.

Отвърна ведро, когато телефонът звънна още щом се прибра.

Обаждаше се баща й от Флорида. Беше й написал имейл с поздравления за победата. Канеше се да му се обади снощи, но бе прекалено разстроена не искаше да го тревожи.

Сутринта, след като прочете вестника, отново отложи обаждането.

— Ем, толкова се радвам за теб и за решението. Голям успех постигна. Защо не се обади на стареца си снощи? Сигурно си празнувала.

— Татко, извинявай. Смятах да ти звънна, но когато се прибрах, нямах сили. Веднага си легнах. Щях да ти звънна днес, докато върших това-онова, но си забравих мобилния. Току-що влизам. Как е Джоан?

— Чудесно. Но и двамата се разстроихме от статиите във вестниците. Четохме ги в Интернет. Никога не си искала да коментиращ трансплантирането. А и майката на убитата не се е държала честно с теб.

— Да, и аз се разстроих малко, татко. — Опита се да звучи бодро тя. — Но сега съм добре и истински ми е жал за тази жена.

— Надявам се, че сега ще си починеш малко и ще се позабавляваш. Винаги можеш да дойдеш при нас. Джоан ще ти сготви нещо вкусно.

— Обезательно ще дойда за Деня на благодарността, татко, но не ти пожелавам да видиш бюрото ми в момента. Истински ад. Имам доста да наваксвам.

— Разбирам. Ем...

Знам какво ще последва, помисли си тя.

— Ем, винаги ме е било страх да попитам, защото съзнавам, че Марк ти липсва, но минаха вече три години. Има ли някой, от когото да се интересуваш?

— Няма лошо да попиташи, татко. Отговорът е „не“. Но не твърдя, че няма да се случи. Откакто ми повериха това дело преди седем месеца, почти нямам време дори да изведа Бес на разходка. — Емили се изненада от желанието си да добави още нещо, но то излезе някак спонтанно от устата ѝ: — Вярно, минаха три години, татко, и съзнавам, че животът продължава. Не само Марк ми липсва. Вече ми липсва и това да споделям живота си с някого. Искам отново да го правя.

— Радвам се да го чуя, Емили. Напълно те разбирам. Когато майка ти почина, не ми минаваше и мисълта да погледна друга жена. Но след време ти става страшно самотно и когато Джоан се появи, знаех, че не греша.

— Всичко е наред, татко. Джоан е истински ангел. И за мен е утеша, че така добре се грижи за теб.

— Определено го прави, скъпа. Добре, ще се чуем след два-три дни.

Емили затвори и прослуша седемте съобщения, записани на секретаря. Едното беше от брат ѝ Джак. Другите — от приятели: поздравяваха я за изхода на процеса. Имаше и покани за вечеря. Двама доста загрижено изразяваха шока си, че онова, което са мислили за сравнително лека операция, всъщност е трансплантиация.

Реши да се обади на Джак и на приятелката, която я канеше тази вечер. Другите щяха да почакат до утре. Попадна на гласовата поща на Джак и остави съобщение после звънна на Карън Логън, нейна състудентка, омъжена и с две деца.

— Карън, наистина искам да се отпусна тази вечер, но да се уговорим за следващата събота, ако си свободна.

— Емили, тази вечер щях да ти предложа спагети у дома. Всъщност и аз исках да те попитам за следващата събота. — В тона ѝ се долавяше надежда и очакване. — Искаме да излезем на хубав ресторант и да доведем човек, който желае да се запознае с теб. Ортопедичен хирург, на трийсет и седем и ако щеш вярвай, никога не е бил женен. Великолепен е, свестен и доста привлекателен.

Емили знаеше, че Карън ще остане приятно изненадана от отговора й:

— Звучи чудесно. Съгласна съм.

Стана почти шест. Изведе Бес за десетина минути, нахрани я и реши да отскочи до видеоклуба, за да вземе два филма. Тази вечер нямам никакво настроение да гледам „Издирване на беглеца“, реши тя. Все едно още съм на работа. И май ще си купя храна за вкъщи, помисли си с усмивка.

Така и не успя да изгледа втория филм. В десет вече не можеше да си държи очите отворени и отиде да си легне. Филмът, който гледа, беше приличен, но не върхът. А и тя постоянно задремваше. Събуди се сама в осем и половина в неделя, изненадана и доволна, че Бес я остави да се наспи.

Беше дванайсети октомври — нещо като годишнина. На този ден преди седем години се запозна с Марк на купон на открито преди мач на „Джайънтс“. Отиде там с тогавашното си гадже, който бе поканил свои състуденти. Един от тях се оказа Марк.

Беше необичайно студено за сезона, припомни си Емили, докато ставаше от леглото и обличаше робата. Не се бях облякла достатъчно топло. Гаджето ми така се увлече в играта, че не забеляза посинелите ми устни. Марк си свали сакото и ми предложи да го наметна. Понечих да откажа, но той настоя:

— Разбери ме правилно. Аз съм от Северна Дакота. За мен такова време е меко.

Едва по-късно разбрах, че по-голямата част от живота си е живял в Калифорния. Баща му, възпитаник на „Уест Пойнт“, беше направил кариера в армията. Подобно на него, Марк беше инженер и когато се преместил в Манхатън след завършването, постъпил при военните. Сега родителите му живееха в Аризона и редовно поддържаха връзка с нея.

Бяхме женени три години, а него вече го няма от три години, помисли си тя, докато слизаше долу за обичайните ритуали: да пусне Бес навън и да включи кафе-машината. Да не би част от проблема ми да е в това, че искам да изпитвам великолепното чувство с нетърпение

да очакваш да видиш някого в края на деня, да си с човек, който те обича и когото ти обичаш, запита се тя. Да, точно така.

Неделя сутрин. Отдавна не съм ходила на църква, сети се тя. Преместиха се в апартамент в Лий Форт, когато се ожениха. Марк се записа в църковния хор. Беше солист имаше прекрасен глас. Това е една от причините да ходя толкова рядко, призна тя. Когато ходехме заедно, той винаги беше горе, пред олтара.

Усети, че е на път да се разплаче.

В никакъв случай, съмри се сама никакви сълзи.

Час по-късно присъстваше на службата в десет и половина в „Света Катерина“. Беше ѝ малко по-леко, защото солистът сега бе млада жена. Познатите молитви лесно се отронваха от устните на Емили.

По време на службата се молеше не само за Марк, но и на него. „Толкова съм благодарна, че бяхме заедно. Явно и двамата сме благословени.“

На път за вкъщи се отби в супермаркета и направи доста покупки. Гладис, жената, която идваше веднъж седмично да чисти, беше оставила дълъг списък: „Емили, свършила съм почти всички препарати“.

Има още нещо, което отлагам, но ще свърша днес, реши Емили, докато плащаше. Поиска няколко кашона от един от продавачите. Ще опаковам дрехите на Марк и ще ги раздам. Не е редно да стоят неупотребявани, когато ще бъдат полезни за някого.

Когато се премести от Форт Лий в къщата в Глен Рок, не искаше да се раздели с нищо негово, затова окачи всичките му костюми в дрешника на гостната. Сети се колко пъти през първата година заравяше лице в някое от саката и се опитваше даолови аромата на одеколона му.

Вкъщи сложи джинси и пулover и отнесе кашоните в гостната. Докато прибираще дрехите, се стараеше да не мисли за случаите, когато Марк ги беше обличал.

Изпразни дрешника и чекмеджетата, но се сети за още нещо, което не търпеше отлагане. Отиде в спалнята си, отвори най-долното чекмедже и събра елегантните нощници, получени като сватбен подарък. Сложи ги в последния кашон и за да не гледа опакованите дрехи, затвори вратата на гостната и слезе долу.

Винаги готова за разходка, Бес радостно заподскача, когато Емили взе каишката от куката на задната веранда. Преди да излязат, хвърли бърз поглед, за да се увери, че Зак не се навърта в задния си двор. Нямаше и следа от него. Въпреки това побърза да прекоси улицата. Мина покрай къщата на Маделин Кърк, саможивата старица, която само от време на време зърваше как проверява пощенската си кутия или мете алеята. Сигурно е страшно самотна, помисли си Емили. Никога не съмвиждала коли пред къщата ѝ, което значи, че не ѝ идват гости.

От друга страна, за двете години, откакто живея тук, същото може да се каже и за мен, каза си тя печално.

— Явно е време за промяна — обяви тя на Бес, докато продължаваха надолу по прятата. — Не искам да завърша като тази окаяна душа.

Разхождаха се почти час. Емили почувства как умът ѝ се избистря. Какво като хората знаят, че съм преживяла сърдечна трансплантация? Не се срамувам. Освен това беше преди две години и половина и едва ли ще гледат на мен в очакване всеки миг да се строполя.

А колкото до забележката на Алис Милс, дето в сърцето си съм знаела, че Грег Олдрич е невинен, проблемът е друг: той ми изглежда симпатичен и ми е жал за дъщеря му. Още веднъж ще прегледам делото и ще го прибера. Няма абсолютно никакви основания за обжалване.

Вечерта, докато гледаше втория фильм и ядеше агнешки котлети със салата във всекидневната, усети, че се мъчи да се сети какво ѝ направи впечатление, докато опаковаше нощниците, които щеше да раздаде.

55.

От прозореца Зак проследи как Емили прекоси улицата с Бес в неделя следобед. Правилно прецени нежеланието ѝ да мине край дома му, за да не го срещне. Ще видиш ти, закани ѝ се мислено той само почакай.

Удовлетворението, което изпита, докато душеше Маделин Кърк, сега бе измествено от ясното съзнание, че времето му изтича. Тя го беше разпознала. Вероятно бе запомнила информацията, че е садил жълти хризантеми и около предишните си къщи. Но дори да не бяха цветята, някой от службата му или от съседите можеше да е видял компютърното изображение, а то доста приличаше на него.

Освен това до ден-два някой щеше да забележи неприбрания от верандата вестник на Кърк или пълната пощенска кутия. Обмисляше дали да не си осигури още време, като вземе вестника и писмата по тъмно, но прецени, че е рискът е голям. Някой можеше да го забележи.

Или нейни роднини, очакващи смъртта ѝ, за да наследят къщата, ще се разтревожат, че не вдига телефона. Дори да живееха на другия край на страната, нищо не пречи да се обадят в полицията и да помолят да направят проверка. Щом ченгетата се появят, тутакси ще забележат изрязаната мрежа. Нямаше как да го направи да изглежда така, сякаш си е отишла по своя воля.

След като я уби, уви тялото ѝ с големи найлонови градински чували и го завърза с канап. Отнесе вързопа в кухнята, взе ключовете на колата и остави трупа в багажника. Претърси къщата и намери изненадващо добри бижута и осемстотин долара, скрити в хладилника. Засмя се на идеята ѝ да завие диамантите и парите в алуминиево фолио.

После, като се увери, че никой не се разхожда отвън и не се задава кола, прекоси улицата и се върна в своята къща. Преди да си легне, опакова дрехите, радиото и телевизора и ги сложи в колата. Инстинктът продължаваше да му подсказва, че разполага с много

малко време. До ден-два някой щеше да потърси старата и щяха да открият трупа, като оглеждат колата.

Където и да се местеше, винаги намираше работа и заделяше част от парите. Дори след покупката на вана разполагаше с близо осемнайсет хиляди долара достатъчно, за да преживее, докато отново се установи. Чрез Интернет и като използва фалшиво име за пореден път, той запази мотелско бунгало близо до планината Камелбак в Пенсилвания. Беше само на няколко часа път лесно щеше да се върне тук след две седмици, когато полицията няма да дежури по двайсет и четири часа.

Доволен от плановете си, Зак спа добре. В неделя сутринта с наслада наблюдава Емили в кухнята ѝ и тържествуваше заради неведението ѝ за това, което я очаква. Тя излезе в десет и петнайсет. Дали не тръгва пак за работа, запита се той, но прецени, че е облечена прекалено официално. Вероятно отиваше на църква. Това е добре, помисли си Зак. Няма представа, колко добре е да се помоли за себе си.

Съзнаваше необходимостта да се махне веднага.

Утре сутрин ще се обадя на шефа да го предупредя, че състоянието на майка ми се е влошило и се налага да отида във Флорида, реши той. Ще кажа колко ми е било приятно да работя там и как всички ще ми липсват. Не е зле да звънна и на агенцията, от която взех къщата под наем ще им обясня същото и ще ги предупредя, че оставям ключа под изтрявалката. Няма да им направи впечатление. Платил съм до края на месеца и ще са доволни, че напускам по-рано. Ще имат време да я пригответ за следващия наемател.

Ще изчезна, но скоро ще се върна насам, за да се погрижа за Емили. Независимо дали някой ме е разпознал и се е обадил в „Издирване на беглеца“ веднага щом открият тялото на Кърк и разберат, че съм изчезнал, бързо ще сглобят картината. Шарлот и семейството ѝ, Уилма и Лу...

Всички вестници днес пишеха за Емили Уольс. Не знаех, че са ѝ правили сърдечна трансплантиация. Щях да ѝ съчувствам, ако ми го беше доверила. Но тя не го направи. Наистина е жалко, че новото ѝ сърце ще спре да бие така скоро.

Зак огледа внимателно всички стаи, за да се убеди, че е взел каквото му трябва. Излезе от къщата и затвори вратата след себе си.

Влизайки в колата, хвърли поглед към новозасадените цветя. За седмица бяха пораснали и разцъфнали. Разсмя се. Ако разполагах с още малко време, помисли си той, щях да изкореня тези и да засадя отново жълти хризантеми!

Щеше да е като шега за детективите аматьори тук.

56.

В понеделник сутринта Люк Бърн, общественият защитник на Джими Истън, отиде в окръжния затвор на Бергън, за да разговаря с клиента си. След като в петък бе произнесено решението за Олдрич, съдия Стивънс постанови присъдата на Истън да бъде прочетена в един и половина в понеделник.

— Джими, искам да преговорим какво ще кажеш днес в съда — обясни Бърн.

Истън го изгледа навъсено.

— Ако не се споразумееш добре в моя полза, ще се оплача на съдията от теб — тросна се той.

Бърн го погледна учудено.

— Да се споразумея?! Шегуваш ли се? Хванали са те, докато бягаш от къщата с откраднатите бижута. Как да те оправдая?

— Не говоря за оправдаване. Говоря за дългата присъда, която искат да ми лепнат. Четири години са прекалено много. Искам да говориш с прокурорката и да й кажеш, че съм съгласен на пет години условна присъда заради времето, което прекарах тук.

— О, убеден съм, че Уолъс ще приеме на драго сърце — саркастично отбеляза Бърн. — Джими, прие да те осъдят на четири години. Иначе щеше да получиш десет, защото си рецидивист. Нямаме мегдан да се пазарим. Четири години е окончателната присъда.

— Няма да лежа четири години! Трябвах им, за да хванат натясно Олдрич. Ако ти беше по-кадърен, щях да получа условна присъда. Днес щях да съм навън.

— Ако искаш да пледирам пред съдията за условна присъда, ще го направя. Но ти гарантирам, че никога няма да приеме без съгласието на прокуратурата. А ти гарантирам също, че Уолъс няма да се съгласи. Ще лежиш четири години.

— Не ме интересува какво гарантираш — изсумтя Истън. — Ти само кажи на Емили Уолъс, че ако не получва каквото желая, няма вече

да ѝ се кланят като на велик прокурор. Не и щом чуят какво още имам да им кажа.

Люк Бърн не желаеше да обсъжда това повече. Стана и направи знак на пазача, че е готов да си върви.

Измина пеша няколкото преки до прокуратурата и влезе направо в кабинета на Емили.

— Имаш ли свободна минута? — попита той.

Тя вдигна поглед и се усмихна. Люк беше един от най-добрите обществени защитници в съда. Висок поне метър осемдесет и пет, с оранжева като морков коса и говорчив нрав, той даваше най-доброто от себе си за клиентите си и винаги се държеше професионално и етично с прокурорите.

— Влизай, Люк. Как си?

Докато го поздравяваше, тя закри с ръка името на человека, чието дело изучаваше.

— Честно казано, Емили, бих могъл и да съм по-добре. Току-що видях основния ти свидетел в затвора. В доста лошо настроение е, меко казано. Обвинява ме, че съм го провалил с уговорката за четиригодишна присъда. Дължен съм да ти предам желанието му: настоява за условна присъда и да излезе от затвора днес.

— Ти шегуваш ли се? — смяяна, Емили повиши тон.

— Ще ми се да е шега. А има и още. Заплаши, че ако не получи каквото иска, имал какво още да каже, а то щяло да ти навреди по никакъв начин. Не ми съобщи повече подробности.

Люк Бърн видя, че Емили е шокирана и разстроена.

— Люк, оценявам откровеността ти. Да си говори каквото ще, но ще си излечи четирите години. А после няма да го видя повече.

— Да можех и аз да кажа същото — усмихна се Люк. — До скоро.

В един и половина Джими Истън, с белезници и оранжев затворнически гащеризон, беше въведен в съдебната зала. След като адвокатите се представиха, съдия Стивънс даде думата на Люк Бърн.

— Ваша чест, показанията на Джими Истън се оказаха най-съществените и доведоха до осъдителна присъда по делото за бруталното убийство на Натали Рейнс. Съдебните заседатели приеха показанията му за достоверни. Прокуратурата даде съгласие максималното му наказание да е четири години затвор. Той вече

излежа осем месеца в затвора и му е трудно. Мнозина от другите затворници го избягват и изолират, защото е сътрудничил на прокуратурата и той се страхува да не пострада заради това. — Бърн направи пауза, преди да продължи: — Ваша чест, господин Истън настоява за условна присъда. Приема да е под наблюдение и е съгласен да положи обществено полезен труд. Благодаря ви.

— Господин Истън, имате право да говорите от ваше име — обясни съдия Стивънс.

Зачервен, Джими Истън си пое дълбоко дъх.

— Ваша чест, подведен съм. Адвокатът ми не направи нищо за мен. Ако беше посочил бълфирането им и се беше борил за мен, щях да получа условна присъда. Бях нужен на прокуратурата за това дело. Направих каквото се очакваше от мен, а сега се готвят да ме захвърлят като боклук.

Съдия Стивънс кимна и се обърна към Емили:

— Госпожо Уолъс, имате думата.

— Ваша чест, твърдението на господин Истън, че е подведен, е абсурдно. Първоначално преговаряхме за шест години, а после ги намалихме на четири. Според мен господин Истън, който има богато криминално досие, трябва да излежи присъда в затвора. Неговият защитник не можеше да направи нищо повече, за да ни убеди да приемем условна присъда. Никога няма да го допусна.

Съдия Стивънс се обърна към Джими Истън:

— Господин Истън, вашето дело ми бе поверено от самото начало. Доказателствата срещу вас за обира са твърде сериозни. Защитникът ви енергично преговаряше с прокуратурата. Получихте и се съгласихте на присъда, много по-малка, от тази, която бихте получили при други обстоятелства. Щатът наистина имаше значителна изгода от вашите показания, а сега вие ще получите значителна награда за вашето сътрудничество. Но аз самият при никакви обстоятелства не бих се съгласил, че заслужавате само условна присъда. Ще си излежите четирите години в затвора. Имате право да обжалвате, ако сте недоволен от присъдата.

Когато полицаят хвана Джими за ръката, за да го отведе, той се разкрещя:

— Недоволен?! Недоволен?! Ще ви покажа какво е да си недоволен. Само почакайте. Скоро ще чуете за мен. И никак няма да ви

xapeca!

57.

В понеделник сутрин Фил Бракън, бригадир в склада на „Пайн Електроникс“ на шосе № 46, със съжаление чу от Зак Ланинг, че се налага да напусне работа преждевременно, защото майка му умира.

— Зак, много съжалявам и за тревогите ти, и защото беше такъв добър работник. Ако решиш да се върнеш, си добре дошъл при нас.

Самата истина е, помисли си Фил, докато затваряше телефона. Зак никога не се скатаваше, не кръшкаше, за да пуши цигари, винаги подреждаше стоката на мястото ѝ, а не на която лавица му падне, като някои от слабоумниците, дошли да работят тук, докато си намерят нещо по-добро.

От друга страна, нещо у Зак ме притесняваше, призна Фил пред себе си. Изглежда прекалено умен за тази работа. Постоянно изпитвах такова чувство. И никога след края на смяната не се отбиваше с другите за по бира. Зак беше споменал, че е разведен и без деца, значи няма семейство, при което да бърза да се прибере.

Бети Тепър, разведена четирийсетгодишна жена, работеше в счетоводството. Когато разбра, че Зак е необвързан, тя го покани на няколко купона, но той все намираше оправдание, за да не отиде. Сякаш не искаше да завърже приятелства.

Какво ще правя, запита се Фил. А и както върви икономиката, има десетки мъже, които ще се радват да получат постоянна работа и добри премии.

Пък и Зак Ланинг наистина е особен, помисли си той отново. Никога не ме гледаше в очите, когато му говорех. Сякаш постоянно се оглеждаше дали някой не се приближава.

Ралф Къзънс, един от по-новите работници, се отби при него, след като свърши смяната му.

— Фил, може ли за секунда?

— Разбира се. Какво има?

Дано и той не ми каже, че напуска, помисли си Фил. Ралф, двайсет и три годишен чернокож, работеше в дневната смяна, а вечер

посещаваше колеж. Беше интелигентен и на него можеше да се разчита.

— Фил, нещо ме тормози. Говоря за онзи тип, Ланинг.

— Ако е за Ланинг, успокой се. Напусна тази сутрин.

— Напусна? — повтори Къзънс развълнувано.

Изненадан от реакцията му, Фил обясни:

— Планираше да напусне в края на месеца. Не знаеше ли? Щеше да се мести във Флорида, за да се грижи за майка си. Но сега тя умира и той замина при нея.

— Знаех, че трябва да се доверя на предчувствието си. Дано не е прекалено късно.

— Какво предчувствие?

— Онази вечер гледах „Издирване на беглеца“ и си помислих колко много прилича на Ланинг компютърният портрет, който са съставили на серийния убиец.

— Стига, Ралф. Той е толкова сериен убиец, колкото ти или аз.

— Фил, през май, когато наблизаваше денят на майката, аз го попитах за неговата. Каза, че въобще не я е познавал. Отраснал в различни сиропиталища. Излъгал те е. Обзалагам се, че е напуснал, защото се опасява да не би някой, който е гледал предаването, да го разпознае.

— Според мен си въобразяваш, но ако си прав, защо не им се обади веднага? Постоянно предлагат награди за информация.

— Не звъннах, защото не бях сигурен и не исках да изглеждам глупак. А и исках да говоря с теб. Ако полицията дойде да го разпитва и се окаже грешка, ще те глобят, понеже информацията е излязла оттук. Но сега вече ще им се обадя. В събота вечер записах номера.

Докато Ралф Къзънс набираше номера по мобилния си, Бети Тепър влезе при Фил.

— Какво чувам? Вярно ли, че Зак Ланинг е напуснал?

— Тази сутрин — трося се Фил.

Опитваше се да осмисли факта, че в продължение на две години е бил редом до сериен убиец. Същевременно се подразни, защото Бети така и не се научи да чука, преди да нахълта при него.

Тя не скри разочарованието си:

— Мислех, че съм го склонила и той най-после ще излезе с мен. Не беше нещо особено на външен вид, но винаги ми се е струвал

мистериозен и вълнуващ.

— Може да си права, Бети. Може и да си права — отвърна Фил, докато Ралф Къзънс набираше номера на „Издирване на беглеца“.

Когато се свърза, той започна с думите:

— Сигурно мнозина ви се обаждат, но съм убеден, че колегата ми тук е Чарли Мюр, серийният убиец...

58.

В понеделник сутрин в Йонкърс Рини Слинг спореше със съпруга си Руди нищо необичайно. Именно тя звънна в „Съдилища“ в петък вечер. По-късно, когато му каза какво е направила, той вдигна връва до Бога.

— Сал ми е приятел! — фучеше той. — Не помниш ли каква услуга ни направи? Премести ни тук, даде ни отстъпка и ни изчака два месеца да му платим! Колко хора биха го сторили? Така ли се отблагодаряваш на Сал?

Рини разпалено му обърна внимание, че Сал постоянно наема хора на работа, като им плаща извън ведомостта. Някои от тях сигурно щеше да се сети за Джими.

— Всеки от тях може да даде същата информация и ако има награда, ще я прибере. Защо да не я вземем ние?

Руди отпи от бирата.

— Казах ти защо и ще го повторя. Сал ми е приятел. Няма аз да го вкарвам в беля. Няма да позволя и ти да го направиш!

През уикенда напрежението помежду им нарасна. В неделя вечер Рини отвори уеб сайта на „Съдилища“ и научи, че Майкъл Гордън възнамерява да обяви награда от двайсет и пет хиляди долара по време на предаването в понеделник вечер. Това бе цената на информация, доказваща, че преди Натали да бъде убита, Джими Истън е влизал в апартамента на Грег Олдрич в негово отсъствие.

— Двайсет и пет хиляди долара! — изкрешя Рини. — Отвори си очите и се огледай! Всичко тук се разпада!

Докога мога да живея така? Срам ме е да каня гости. Помисли си колко добре ще се устроим с тези пари. А и ще стигнат за пътуването, което ми обещаваш от не знам кога!

— Рини, ако съобщим, че Джими Истън е работил при Сал, ще поискат да видят счетоводните му книги. Съмнявам се, че той помни колко време е работил за него. Само един човек е назначен на пълно работно време. На другите плаща на ръка, когато му трябва

допълнителна помощ. Сал никога нищо не е доставял в апартамента на Олдрич. лично ме увери миналата седмица.

— А ти какво очакваше да ти каже? Че мечтае данъчните да му направят проверка?

В неделя си легнаха бесни един на друг. В понеделник сутринта съпротивата на Руди започна да се топи.

— Снощи не спах добре, Рини — призна той.

— Не останах с такова впечатление — сряза го тя. — Не престана да хъркаш цяла нощ. Нищо чудно — след всичката бира, която изпи.

Закусваха в обособената трапезария в малката кухня. С последната препечена филийка Руди обърса остатъка от пържените яйца.

— Опитвам се да ти кажа, че си права — заяви той. — Всеки, който е работил за Сал и се е сблъсквал с Истън там, бързо-бързо ще набере „Съдилища“, за да даде информация. Ако Сал така и така ще го загази, защо да изпускаме възможността да вземем парите? Ако се окаже, че Истън никога не е доставял нищо в апартамента на Олдрич, от „Съдилища“ няма да ни платят и няма да купим нови мебели.

Рини веднага изтича до телефона.

— Записала съм номера.

Грабна листчето и започна да набира.

59.

Тъй като бе осъден за убийство, Грег Олдрич бе смятан за особено опасен затворник, затова го сложиха сам в тясна килия. Сполетелият го ужас не проникна веднага до съзнанието му.

При пристигането му в затвора го снимаха и му взеха отпечатъци. Замениха панталоните и сакото му от „Пол Стюарт“ с бледозелен гащеризон, с какъвто обличаха всички затворници там. Взеха часовника и портфейла му и ги поставиха в плик.

Разрешиха му да задържи очилата за четене.

Медицинска сестра го разпита за психически или физически заболявания и дали взима редовно някакви лекарства.

В два часа следобед в петък го отведоха в килията му. Надзирателят знаеше, че не е обядвал, затова му донесе сандвич с пастърма и сода.

— Благодаря — промърмори Олдрич.

В понеделник сутрин Грег се събуди със съзнанието, че не помни нищо от мига, в който получи сандвича в петък. Всичко му беше като в мъгла. Огледа жалката обстановка. Как можа да му се случи това? Къде съм? Натали, Натали, защо допусна това да ме сполети? Знаеш, че не съм те убил. Знаеш, че те разбирах по-добре от всеки друг.

Знаеш, че исках единствено да си щастлива.

Изправи се, протегна се и веднага си даде сметка, че едва ли отново ще тича в Сентрал Парк или където и да е другаде. Седна на нара и се запита как ще преживее това. Зарови лице в длани си. В продължение на няколко минути целият се тресеше от силни ридания. Накрая, останал без сили, легна отново на нара.

Трябва да се стегна, помисли си той. Ако има някаква надежда да се измъкна, трябва да докажа, че Истън е лъжец. Не мога да повярвам, че не той е тук сега.

След решението Ричард Мур дойде да разговаря с него в затворническата килия в съда. Опита се да го успокои, че веднага след произнасяне на присъдата ще подаде иск за обжалване.

— А ще бъда ли под един и същи покрив с онази отрепка? — попита Грег.

Ричард обясни, че съдия Стивънс е разпоредил „да нямат никакъв контакт“ следователно той няма да се сблъска с Истън в предварителния арест при никакви обстоятелства.

— Не че ще остане дълго там — увери го Ричард. — Съдията ще произнесе присъдата му в понеделник. След няколко седмици ще е в щатски затвор.

Това е добре, помисли си Грег. След всичко, което ми причини, нищо чудно да го убия.

Чу ключът на вратата да се превърта.

— Закуската ти, Олдрич — обяви пазачът.

В два и половина следобед Ричард Мур, придружен от съдебен полицай, се появи на вратата на килията. Грег се изненада, защото не очакваше да го види този ден. Незабавно схвана, че нещо се е случило.

Ричард веднага пристъпи към въпроса:

— Грег, идвам направо от заседанието, на което обявиха присъдата на Истън. След задължителното изказване на защитника му, няколко думи от Емили Уолъс и неговото абсолютно фалшиво изявление, че ще се поправи, реших, че всичко е чисто рутинно. Определено не се оказа така.

Грег го слушаше, стараейки се да не събужда у себе си и сянка от надежда. Ричард продължи:

— Емили Уолъс несъмнено остана силно потресена. Истън заплашваше колко още имал да каже. Знам какво се въртеше в ума ѝ. Тя си дава сметка, че Истън е невъзможно жалък. Присъстващите репортериоловиха същото. Всичко това ще се появи във вестниците утре. Ако Уолъс не е възнамеряvalа да се захване с по-нататъшно разследване, то отразяването в пресата ще я принуди.

После, като видя страданието в очите на Грег, реши да му каже за наградата, обявена в уеб сайта от Майкъл Гордън. Както и за телефонното обаждане, подтикнало го към тази стъпка.

Щом Ричард Мур излезе от килията, Грег Олдрич вече вярваше, че не след дълго и той ще излезе оттам.

60.

На Тед Уесли никак не му беше приятно да стане свидетел на изблика на Джими Истън. Когато научи, че Емили е знаела за това, направо изригна:

— Какво става тук? Не му ли даде ясно да разбере, че ще лежи в затвора? И защо не ме уведоми, преди да влезе в съдебната зала?

— Тед — подхвани Емили тихо, — съвършено ясно му дадох да разбере, че за условна присъда и дума не може да става. Самата аз научих за искането му преди малко и не намирам нищо необичайно, обвиняем да пожелае по-изгодно споразумение в последната минута.

— Тонът ѝ стана по-решителен: — Ще ти кажа и друго. Възнамерявам отново да прегледам делото така, както ми беше връчено. Ще повторя всичко стъпка по стъпка. Когато започнахме, съзnavах, че Истън не струва, но той се оказа много по-лош. Той е от най-противните типове. Потвърдят ли се показанията му от свидетелската скамейка, значи само ни опъва нервите, защото не иска да лежи в затвора. От друга страна, ако е лъгал, тогава невинен човек гnie в килията и убиецът на Натали Рейнс е на свобода.

— Емили, убиецът на Натали Рейнс е в килия на две преки оттук и се казва Грег Олдрич. Понеже не си дала на Истън ясно да разбере, че ще го приберат на топло, сега той ще се разприказва пред медиите какво друго знае.

Тед Уесли вдигна телефона — знак, че срещата им е приключила.

Емили се върна в кабинета си. Папката, която изучава почти цяла сутрин, съдържаше първоначалния доклад на полицията в Олд Тапън, където Джими Истън бе арестуван за обира. Беше кратък. Обирът бил извършен в девет и половина вечерта на двайсети февруари миналата година. На разпита в полицейския участък Истън заявил, че разполага с информация за убийството на Рейнс.

И именно тогава Джак Розен и Били Трайън хукнали натам да го разпитат. Наистина, прокуратурата имаше полза Истън да се разприказва. Срам и позор беше, че след две години случаят още не бе

разрешен. Ако Истън въобще четеше вестници, щеше да знае, че Олдрич е единственият заподозрян. Бяха се срещнали случайно в бар. Дали не е сглобил остатъка от историята, и то с помощта на Били Трайън?

Джак никога не би помогнал на Истън да изфабрикува показания, но Трайън... Джак каза, че е присъствал още на първия разпит в полицейския участък, но призна, че е пристигнал след Били.

Не ми пука дали Тед Уесли ще ме уволни, докато все още разполага с тази възможност, помисли си Емили. Ще преразгледам случая. После произнесе на глас онова, което толкова време се опитваше да отрече:

— Грег Олдрич е невинен. Направих всичко по силите си да го обвинят, а съзnavах, че е невинен.

Думите на Алис Милс отново прозвучаха в ушите й: „Съзnavаш, че това е пародия, и в сърцето си се срамуваш, че си участвала в нея“.

Наистина се срамувам, призна Емили.

Срамувам се.

Остана смаяна колко убедена е в думите си.

61.

Бел Гарсия не можеше да преживее факта, че Грег е осъден. Не мигна нито в петък, нито в събота. Миналата година гледа документален филм за затворите и мисълта, че Грег стои в подобна килия, я мъчеше.

— Дори майката на Натали му вярва. Защо глупавите съдебни заседатели приеха думите на онзи отвратителен крадец? Ако аз бях сред тях, сега Грег щеше да си е у дома, с детето си — повтаряше тя непрекъснато на Сал.

В събота вечерта той най-накрая избухна:

— Бел, стига вече! Писна ми да слушам. Престани. Чу ли? Стига вече!

После излезе и отиде на дълга разходка.

От друга страна, осемдесетгодишната майка на Бел — Нона „Нони“ Амаросо — нямаше търпение да чуе всичко. В неделя сутринта корабът, с който беше на круиз, акостира в Ред Хук, Бруклин. Бел я посрещна и на път за вкъщи говориха само за делото. Пред апартамента ѝ, близо до техния, Бел предложи:

— Мамо, знам, че си уморена, но ела на вечеря при нас. Много ни липсваше. Само че няма да говорим за процеса. Както ти казах, Сал настръхва, щом чуе за него. — Като видя разочарованietо на майка си, Бел бързо добави: — Всичко съм измислила. Сал има голяма транспортна поръчка за утре. Ще става рано и затова ще си легне рано. Ще ти звънна, когато заспи. Вероятно около десет. Да си облечеш робата и да се настаниш удобно, защото имам много да ти разказвам.

Не добави, че ще ѝ поиска съвет за голямо решение, което ѝ предстои да вземе.

— Нямам търпение — призна майка ѝ. — Умирам да чуя всички подробности.

Нони пристигна за вечеря с цяла торба снимки от пътешествието. Понеже ѝ беше забранено да говори за процеса, тя им описа подробно всеки ден от круиза.

„Олга и Герти веднага хванаха морска болест и се наложи да си сложат онези пластири, дето се лепят зад ухото. И аз имах, но въобще не го използвах...“

„Храната беше божествена. Всички постоянно преяждахме... Денонощно ни сервираха по нещо...“

„Лекциите бяха много интересни. Най-приятно ми беше, когато разказваха за китовете, делфините и какво ли още не...“

Сал обикновено понасяше търпеливо безкрайните разкази на тъща си, но сега дори не се преструваше, че слуша. Бел се стараеше да изглежда увлечена и дори искрено се възхити на поставената вече в рамка снимка: майка ѝ, сияеща, в прекрасен нов костюм, позира до капитана.

— Искаш да кажеш, че този нещастник се снима с всички пътници? — невярващо попита Сал, включвайки се за секунда в разговора. Мислеше си, че сигурно има дни, в които на капитана му иде да скочи във водата.

— Да. Разбира се, когато са двойка или семейство, позират заедно. Но с момичетата искахме индивидуални снимки, за да оставим нещо на близките си, когато си отидем — обясни Нони.

Колко разумно, помисли си Сал. Никое от „момичетата“ не беше под седемдесет и пет.

След като приключиха с десерта и втората чаша чай, той предложи:

— Нони, сигурно си уморена от пътуването. Аз пък трябва да ставам много рано утре. Ако не възразяваш, ще те изпратя до вас сега.

Бел и майка ѝ си размениха съзаклятнически погледи.

— Чудесна идея, Сал — съгласи се веднага Нони. — Добре е да си починеш, а и за мен е време. Ще ми е приятно отново да заспя в леглото си.

Час по-късно, малко преди десет, вратата на спалнята се отвори. Сал вече спеше дълбоко. Бел се настани в любимия си стол във всекидневната, притегли отоманката под краката си и набра номера на майка си.

През следващия час и половина проведоха задълбочен разговор, повтарящи всички улики и показания. Колкото повече говореха и колкото по-често Бел чуваше майка си да повтаря, че Грег е осъден несправедливо, толкова по-силни терзания я обземаха. Макар Сал да

отрича, почти съм сигурна, че Джими Истън работеше за него, мислеше си тя. Най-накрая реши да сподели с Нони съмненията си.

— Искаш да кажеш, че Джими Истън е работил за Сал?! — възкликна тя. — Сал доставял ли е нещо в апартамента на Грег?

— Едно време той правеше доставки от антикварен магазин, който фалира. Сигурно защото малцина купуват стариини предмети. Аз самата не си падам по тях. Но доставките обикновено бяха за луксозните апартаменти в Ист Сайд — нареждаше Бел разтревожена.

— Затова Сал се разстройва, когато говоря за процеса. Страхува се — въздъхна тя. — През годините е наемал какви ли не хора, когато му трябва допълнителна помощ. Винаги им плаща в брой. Не иска да се занимава с цялата допълнителна бумащина, ако ги вписва във ведомостта.

— Да не говорим за медицинските осигуровки — допълни Нони.
— Ами те са цяло състояние. Знаеш как е: богатите стават по-богати, а нас само ни прецакват. Нали помниш колко дълго спестявах за това пътуването с момичетата. — Нони се закашля в продължение на няколко секунди. — Извинявай, алергията ми се обади. На кораба мириеше малко на плесен и това я провокира. Както и да е. Бел, не искам Сал да си има неприятности с данъчните, но ако Джими Истън е работил за него и е направил доставка в онзи апартамент, това обяснява откъде знае толкова подробности.

— Точно това ме измъчва — призна Бел, готова да се разплачне.

— Скъпа, не оставяш човек да лежи в затвора, ако можеш с една дума да промениш положението. Пък и ако благодарение на теб Грег излезе, обзлагам се, че ще напише чек за укритите данъци на Сал още на следващия ден. Кажи това на Сал. Кажи му, че трябва да постъпи, както е редно, а ако не иска — ти го направи.

— Напълно си права, мамо — съгласи се Бел. — Радвам се, че споделих тревогите си с теб.

— Да не забравиш да кажеш на Сал, че може да ми се довери. Умът ми е на място и мога да му помогам.

Бел съзнаваше, че точно това никога няма да се случи.

В понеделник Сал излезе рано сутринта. Бел взе количката за пране и незабавно слезе в мазето, където разполагаха с малко

помещение. Именно там той държеше кашоните с документацията на транспортната му фирма от двайсет години насам. Макар да ненавиждаше да се занимава с бумащина, все пак беше отбелязал кой кашон от коя година е.

Натали Рейнс е мъртва от две години и половина, пресметна Бел. Ще започна оттам и ще се връщам назад. Натовари кашоните за двете години преди убийството в количката и с асансьора ги качи горе.

Във всекидневната започна да преглежда първия. След четирийсет и пет минути намери каквото търсеше. Сред книжата откри разписка за доставка на лампа с мраморен постамент в апартамента на „Г. Олдрич“ на адреса, споменат няколко пъти по телевизията. Разписката беше от трети март, тринайсет дни преди смъртта на Натали.

Стиснала малката хартийка в ръка, Бел се отпусна във фотьойла. Отлично помнеше всички важни дати, свързани с делото. Истън твърдеше, че на трети март се е срещнал с Грег в апартамента и е получил аванс за убийството на Натали.

Потрепери, като видя четливия подпис на лицето, приело доставката: Хариет Крупински — икономката на семейство Олдрич, пенсионирала се няколко месеца по-късно и починала около година след убийството на Натали.

Бел беше убедена с цялата си душа, че Джими Истън е занесъл лампата. Как е възможно Сал да го знае и да диша спокойно, запита се тя тъжно. Особено като се има предвид какво преживяват горкият човек и невръстната му дъщеря.

Продължи да търси и скоро откри неопровергимо доказателство, че Истън е работил за Сал. Намери го в опърпан телефонен тефтер с няколко десетки имена. Сред тях тя разпозна имената на хора, работили от време на време за Сал. Под буквата „И“ не откри нищо, но на „Д“ най-отгоре на страницата прочете „Джими Истън“ и телефонен номер.

Силно разочарована от Сал и доста разтревожена за него, Бел прибра документацията обратно в кашона, но задържа разписката и телефонния тефтер. Сложи кашоните в количката за пране и ги върна в мазето. Прецени, че ще е по-добре Сал да се обади с информацията, затова отново се отпусна във фотьойла и звънна на майка си.

— Мамо — подхвана тя с разтреперан глас, — Сал ме е изльгал. Прегледах документацията му. Джими Истън е работил за него. Има разписка за доставка в апартамента на Олдрич тринайсет дни преди Натали да умре.

— Боже, Бел, затова Сал изглежда така съсипан. Какво ще предприемеш?

— Веднага щом се прибере, ще му кажа, че знам, и ще се обадим на Майкъл Гордън. И още нещо, мамо. Сал положително ще изпита облекчение. Той е добър човек, но явно е много изплашен. А и аз също, мамо. Дали има опасност да тикнат Сал в затвора?

62.

В понеделник, след четири следобед, Том Шварц, изпълнителният продуцент на „Издирване на беглеца“, звънна в прокуратурата на окръг Бергън. Свърза се със секретарката на прокурора и съобщи, че е наложително да говори с него за сериен убиец, който вероятно живее в окolia Бергън.

След десет секунди Тед Уесли беше на телефона.

— Господин Шварц, какви са тези приказки за сериен убиец?

— Имаме основание да вярваме, че наскоро получена информация ще доведе до разкриването на сериен убиец. Запознат ли сте с нашето предаване?

— Да, но напоследък не съм го гледал.

— Ако проявите търпение, ще ви осветля накратко.

Шварц набързо описа историята на убиеца, последно подвизавал се под името Чарли Мюр. После каза за съобщението, че той и Зак Ланинг са едно и също лице. Тед Уесли вече си представяше колко положителни отзиви в пресата ще получи, ако поверената му служба успее да залови този издирван престъпник.

— И този тип живее в Глен Рок? Знаете ли адреса му? — попита той Шварц.

— Да, но сутринта Ланинг е звъннал на шефа си, за да му съобщи, че напуска. Заминал за Флорида. Така че вече може да е изчезнал.

— Ще изпратя веднага хората си там. Пак ще се чуем...

Уесли затвори и натисна интеркома.

— Изпрати ми Били Трайън незабавно. И ме свържи с прокурора в Де Майн.

— Добре.

Докато чакаше, Тед потропваше нервно с очилата си по бюрото. Глен Рок беше тихо, луксозно предградие. Там живееше Емили, както и мнозина други от службата. Пресегна се и взе от лавицата зад себе си

указателя с имената на служителите. Информаторът съобщи, че Закъри Ланинг живее на Колониал Роуд номер 624.

Очите на Уесли се разшириха, когато прочете адреса на Емили: живееше на Колониал Роуд номер 622. Боже, ако това е същият тип, значи тя е живяла до убиец, помисли си той.

Точно в този момент прокурорът на Де Майн звънна, а Били Трайън се втурна в кабинета му.

Двайсет минути по-късно Трайън, Джак Розен и дежурните коли от полицейския участък в Глен Рок вече бяха пред къщата на Зак Ланинг. Никой не отвори. Един от полицайте намери телефона на брокера, дал под наем къщата на Зак, и поискав разрешение да влязат.

— Можете да влезете, разбира се — отвърна брокерът. — Ланинг ми се обади сутринта и каза, че ще окачи ключовете на куката в гаража. Вече не е наемател. Защо го търсите?

— Не мога да ви доверя тази информация в момента, сър — отвърна младият полицай. — Благодаря.

Взеха ключовете от гаража и с извадено оръжие влязоха предпазливо вътре. Разпръснаха се и обиколиха всички стаи, дрешници и килери. Не откриха никого.

Били Трайън и Джак Розен обходиха повторно всички стаи: търсеха нещо, което да им подскаже къде е отишъл Ланинг, но не намериха.

— Криминалистите да свалят отпечатъци — нареди Трайън. — Трябва да се уверим, че сме попаднали на нашия човек.

— Стига да успеем да вземем отпечатъци — отбеляза Розен. — Този тип изглежда доста прибран. Не се вижда и прашинка. Погледни как са подредени чашите в шкафа.

— Може да е завършил „Уест Пойнт“ — саркастично подметна Трайън. — Джак, изпрати момчетата от Глен Рок да обиколят квартала. Може някой да знае нещо. Колата му да се обяви за издирване.

Трайън се огледа. Малко устройство на перваза на прозореца в кухнята привлече вниманието му. В следващия момент се смая, защото чу кучешки лай. Идваше от устройството, което действаше като интерком.

Погледна през прозореца. Тед Уесли бе казал, че Емили живее в съседство. В момента тя бързаше от паркираната си на алеята кола към къщата. Затова лае кучето, прецени той.

Тя отвори вратата и влезе вътре. В следващия миг той я чу да говори на домашния си любimeц.

— Джак — извика Били, — ела да видиш това. Този тип Ланинг е поставил микрофон в дома на Емили и я е подслушвал.

— Хайде, Бес — говореше Емили, — ще те пусна за малко. Нещо става в съседната къща при онзи откачен, който те разхождаше.

— Господи! — възклика Джак, докато слушаше Емили. Надигна щорите. — Виж, Били, имал е пряка видимост към кухнята й. Знаеш ли какво си мисля? Като гледам къщата, този тип е свръх организиран. Не е забравил да вземе устройството със себе си. Оставил го е, та полицията да го открие и Емили да разбере за съществуването му.

Чуха как вратата на верандата се отваря и Емили извика на кучето да се прибира.

Полицай от Глен Рок влезе в кухнята.

— Деветдесет и девет процента сме сигурни, че Ланинг е нашият тип — обяви той, като се стараеше да прикрие вълнението в гласа си.

— Гледах предаването онази вечер. Една от споменатите улики беше, че Чарли Мюр обожавал да засажда жълти хризантеми. Току-що открихме три градински чувала, пълни с такива. Сигурно и той е гледал предаването и се е уплашил.

През прозореца видях как Емили пресича алеята. Дойде при тях в кухнята.

— Тед Уесли ми звънна и каза, че проверявате този тип. Разказа ми някои подробности. Току-що говорехте за хризантеми в гаража. Зак ги засади преди около седмица, в събота, но ги изкорени двайсет и четири часа по-късно и засади нови цветя. Стори ми се доста странно, но пък, от друга страна, той самият беше странен.

— Емили — подхвана Джак предпазливо, — вече сме доста сигурни, че Зак Ланинг е серийният убиец Чарли Мюр. Трябва обаче да ти кажем още нещо и ти доста ще се разстроиш.

Емили замръзна.

— Не може да е по-лошо, от това, което вече чух — промълви тя.
— През юни предложи да разхожда Бес вместо мен следобед. През деня я държах на остьклена веранда отзад и му дадох ключ само за тази част от къщата, но не и за вратата към кухнята. Една вечер се прибрах късно и го заварих в другата част на верандата. Това ме

изплаши и незабавно се отказах от услугите му. Измислих извинение, но той определено не ми повярва и се разстрои. — Очите ѝ се разшириха, а лицето ѝ пребледня. — Сега съм убедена, че е бил в къщата ми миналата седмица. Една вечер забелязах, че от най-долното чекмедже на скрина в спалнята ми стърчи част от нощница. Уверена съм, че не съм я оставила така. — Спря и се замисли. После продължи: — Боже, знам какво ме тормозеше вчера, докато отделях нощниците, за да ги раздам! Една липсваше! Джак, кажи ми какво се канеше да ми съобщиш.

Той посочи към прозореца.

— Емили, поставил е подслушвателно устройство в дома ти. Преди малко те чухме как говориш на кучето.

Като разбра колко арогантно Зак е нахлул в интимния ѝ живот, ѝ прилоша. Стомахът ѝ се сви, а коленете ѝ се разтрепериха.

В този миг нахълта полицай от Глен Рок.

— Имало е обир от другата страна на улицата. Мрежата на един от задните прозорци е срязана, а старата дама, която живее там, не отваря. Ще влезем.

Трайън, Розен и Емили хукнаха бързо след полицая. Разбиха вратата и след минути стана ясно, че Маделин Кърк не е в къщата.

— Проверете в гаража — нареди Трайън. — Видях ключ за там в панерчето в кухнята.

Следвайки полицайите по петите, Емили забеляза, че завивката за крака на Маделин Кърк е хвърлена на пода. Ахна, когато видя бележника до стола. На най-горния лист пишеше „Издирване на беглеца“. До него лежеше химикалка. Вече убедена, че нещо лошо е сполетяло съседката ѝ, тя последва полицайите в гаража. Претърсваха колата на старицата.

— Отворете багажника — нареди Били Трайън.

Капакът се вдигна и ги заля воня на гниеща плът.

Трайън внимателно развърза канапа, който опасваше найлоновите чували. Внимателно повдигна един, за да надникне. Върху лицето на мъртвата възрастна жена беше изписан ужас.

— Боже Господи! — простена Емили. — Горката старица. Този Зак е истинско чудовище.

— Емили — погледна я Джак предпазливо, — имаш късмет, че ти не свърши така.

63.

В понеделник следобед, след като изслуша произнасянето на присъдата на Джими Истън, Майк Гордън отиде веднага в кабинета си. Бяха заснели как Истън заплашва прокуратурата и намеква, че знае още много неща. Предаването довечера ще бъде страхотно, мислеше си Майк. Дали Истън бълфираше и стреляше на посоки, защото не получи условна присъда? Или наистина е на път да съобщи сензация? Гостите в предаването щяха да имат над какво да разсъждават.

Секретарката му Лиз го последва в кабинета и докладва, че откакто е обявена награда от двайсет и пет хиляди долара, в уебстраницата са регистрирани петдесет и едно включвания.

— Двайсет и едно бяха от психари, Майк — уточни тя, застанала пред бюрото. — Две — от хора, които сякаш гледаха в кристално кълбо. Говореха за тъмен мъж в тъмни дрехи. Видели го да проследява Натали Рейнс сутринта, когато се върнала вкъщи в понеделник. — Лиз се усмихна неволно. — Нататък направо няма да повярваш. Виждали го как я причаква с пистолет в ръка. Там видението изчезвало. Явно, като получат наградата, ще придобият способността да видят лицето му и да го опишат подробно.

Майк сви рамене.

— Очаквах да получим всевъзможни наудничави обаждания.

Лиз продължи:

— Десетина души твърдят, че Джими Истън ги е измамил или ограбил. Никой от тях не искаше да повярва, че съдебни заседатели са обявили Грег Олдрич за виновен въз основа на неговите показания. Някои съжаляват, че не са присъствали при произнасянето на присъдата, за да кажат на съдията, че Истън е патологичен лъжец.

— Радвам се да го чуя, но не ни помага особено. Какво стана с жената, която звънна в петък да пита има ли награда? Обаждала ли се е?

— Запазих най-хубавото за накрая — усмихна се Лиз. — Тази сутрин се обади отново. Твърди, че разполага с неопровержими

доказателства къде е работил Джими и защо е бил в апартамента на Олдрич. Питаше дали може да прехвърлим наградата в защитен влог, за да не я отмъкне някой друг.

— Остави ли име и номер, на който да се свържем с нея?

— Не, не пожела. Иска да разговаря лично с теб. Не се доверява на друг, да не би да ѝ открадне информацията. Освен това се интересуваше дали Грег Олдрич ще излезе от затвора въз основа на нейната информация и ще я поканиш ли за гост в предаването си заедно с него. Казах ѝ, че ще си тук около това време и да звънне отново.

— Ако някой ни даде неоспорими доказателства, разбира се, че ще е гост на предаването. Моля се само да не е поредната откачалка.

Разтревожен, Майк се сети как по време на обядта предния ден разказа на Алис и Кати за първото обаждане. Те много се развълнуваха.

— Е, толкова дотук — обяви Лиз ведро. — Ще видим какво ще излезе.

— Задръж всички разговори известно време, в случай че жената отново звънне. Веднага ме свържи, ако се обади.

Лиз едва стигна до бюрото си и телефонът иззвъня. През отворената врата Майк я чу да обяснява:

— Да, току-що влезе и ще говори с вас. Изчакайте секунда, моля.

Майк се пресегна към слушалката в очакване обаждането да бъде прехвърлено.

— Майк Гордън — представи се той. — Разбрах, че разполагате с информация относно случая „Олдрич“.

— Казвам се Рини Слинг, господин Гордън. Чест е да разговарям с вас. Много харесвам предаването ви. Никога не съм мислила, че ще съм участник в един от случаите, но...

— В какъв смисъл сте участник, госпожо Слинг? — прекъсна я Майк.

— Разполагам с важна информация къде е работил Джими Истън по времето, когато Натали Рейнс е убита. Но искам уверение, че никой няма да измъкне наградата под носа ми.

— Госпожо Слинг, лично ви гарантирам и съм готов дори да се подпиша под това, че ако сте първият човек, дал ни тази важна информация, и тя доведе до нов процес или отмяна на обвиненията,

вие ще получите наградата. Предварително трябва да ви уведомя, че ако информацията ви се дублира с друга, която ще доведе до същия резултат, ще се наложи да си поделите наградата.

— А ако моята информация е много по-важна? Тогава какво ще стане? О, момент, моля. Съпругът ми иска да ми каже нещо.

Майк чу приглушени гласове, но не различи думите.

— Съпругът ми, Руди, каза да ви се доверим, че ще постъпите честно.

— Въпросът ви е справедлив — призна Майк. — Ще разпределим наградата пропорционално на стойността на получената информация.

— Звучи добре — съгласи се тя. — С Руди ще дойдем, когато ви е удобно.

— Какво ще кажете за девет часа утре сутринта?

— При вас сме.

— И, моля, донесете всякакви писмени материали или документи, които ще подкрепят думите ви.

— Непременно — увери го Рини ентузиазирано.

Вече не се опасяваше, че ще я измамят с наградата.

— До скоро тогава — сбогува се Майк. — Отново ще ви свържа със секретарката си, за да ви даде адреса и да ви обясни как да стигнете.

64.

Джими Истън току-що се бе върнал в затвора на окръг Бергън, след като получи присъдата си.

Капитан Пол Крафт, дежурният офицер, го чакаше.

— Джими, имам новини за теб. Ще ни напускаш. Транспортираме те в затвора в Нюарк след минути.

— Защо? — учуди се Джими.

От предишния си богат опит знаеше, че след обявяване на присъдата, административното прехвърляне в друг затвор отнема поне няколко дни.

— Джими, наясно си, че тук имаш проблеми с хората заради сътрудничеството ти с прокуратурата.

— Същото се опита да каже и адвокатът ми в съдебната зала — сряза го Джими. — Нямам и миг покой. През цялото време ме тормозят, защото съм помогнал на прокуратурата. Сякаш останалите не биха направили същото, за да намалят престоя си зад решетките!

— Има и още, Джими — продължи Крафт. — През последния половин час получихме две анонимни обаждания. Смятаме, че са от един и същи човек. Предупреди оттук нататък да си държи устата затворена, или... — Като видя разтревоженото му изражение, продължи: — Джими, всеки може да е. Най-вероятно е някой луд. Думите ти, докато обявяваха присъдата ти, вече са в Интернет, съобщиха ги и по радиото. Заради проблемите, които имаш тук, а и след тези обаждания решихме веднага да те прехвърлим. В интерес на твоята безопасност е. — Крафт виждаше, че Истън е изплашен не на шега. — Джими, кажи ми честно. Ще си направиш голяма услуга. Знаеш кой се е обадил, нали?

— Не, нямам представа — заекна Джими. — Някой луд, предполагам.

Крафт не му повярва, но реши да не го притиска. Вместо това каза:

— Ще проверим от кой номер е постъпило обаждането и ще се постараам да идентифицираме лицето — увери го той. — Не се беспокой.

— Да не се беспокоя?! Лесно ти е да го кажеш. Гарантирам ти, че обажданията са били от предплатен мобилен телефон. Всичко знам за тях. Самият аз съм ги използвал десетки пъти. Провеждаш важен разговор, после хвърляш апаратата. Опитай и ти някой път.

— Добре, Джими. Хайде сега да си събереш нещата. Вече съобщихме в затвора, че ще те прехвърляме. Ще се погрижат за теб.

Час по-късно, окован с белезници и свит в дъното на затворническата камионетка, Джими гледаше навъсено през решетестия прозорец. Намираха се на отклонението в Нюарк, близо до летището. Видя самолет да излита към небето. Какво ли не бих дал да съм в него, накъдето и да се е отправил, помисли си той.

Сети се за една песен на Джон Денвър: „Замиnavам с реактивен самолет“...

Де да можех.

Никога не бих се върнал тук.

Ще започна отначало някъде другаде.

Докато чакаше да се уредят формалностите в областния затвор, Джими започна да крои следващия си план.

Адвокатът на Олдрич се държа доста гадно с мен по време на процеса, но се обзала гам, че ще се зарадва да ме чуе утре, помисли си той.

Когато му кажа това-онова, няма да има нищо против, че съм провел разговора за негова сметка.

65.

Рано в понеделник сутринта Зак Ланинг напусна къщата в Глен Рок и подкара направо към летище „Нюарк“. Намери място на паркинга за дълъг престой само на няколко метра от вана, който купи от Хенри Линк. Докато прехвърляше багажа си от едната кола в другата, се молеше да се слива с другите пътници на летището, които разнасяха куфари и сакове из терминалите.

Поизплаши се, когато прехвърляше телевизора, защото точно тогава край него мина човек от охраната. За късмет той не му обърна никакво внимание. Зак премести всичко и заключи колата. Чувстваше нервите си опънати до скъсване. Охранителят можеше да се запита защо му е на пътник телевизор и да реши, че е разбил паркирана кола.

Ами ако се върне да провери, тревожеше се Зак.

Отдалечи се обаче от паркинга без никакви проблеми. Върна се на аутобана и подкара към Камелбак. В 7:45 отби в място за отпив и звънна на шефа си и на брокера, за да им съобщи, че няма да се връща.

Трафикът по аутобана беше натоварен и той пристигна в мотела едва към единайсет. Отиде на рецепцията да се регистрира.

Докато изчакваше служителят да приключи разговора си, се огледа и усети, че се успокоява. Точно такова място търсеше. Малко поизоставено, далеч от главните пътища нямаше начин да е препълнено. Ски сезонът още не беше започнал. Всеки, отседнал тук, сега търсеше тишина и спокойствие, за да се впусне в есенни разходки.

Служителят, муден мъж към седемдесетте, държеше ключа от неговото бунгало.

— Запазих ви едно от най-хубавите — увери го той дружелюбно.
— Сезонът не е започнал и не сме много натоварени. Само след шест седмици тук ще гъмжи от народ. Идват много скиори, особено през почивните дни.

— Чудесно — промърмори Зак.

Взе ключа и понечи да се оттегли. Не искаше човекът да го запомни.

Мъжът насреща му присви очи.

— Идвали сте и друг път, нали? Изглеждате ми познат. — Изхили се. — Пък и донякъде приличате на онзи, дето убил жените си. Разказваха за него в „Издирване на беглеца“ миналата седмица. Шегувах се със зет си. Той прилича на убиеца повече от вас.

Сега мъжът се изсмя напористо и Зак се насили да се засмее заедно с него.

— Имам само една съпруга и още е жива и здрава. Ако забавя издръжката дори с един ден, адвокатът ѝ ми звъни.

— И вие ли? — смяя се служителят. — И аз плащам издръжка. Много гадна работа. Онзи тип от „Издирване на беглеца“ убил последната си жена, защото ѝ приписали къщата при развода. Стигнал е до крайност, но все пак му съчувствам.

— И аз — промърмори Зак, крайно нетърпелив да си тръгне. — Благодаря.

— За сведение — провикна се мъжът след него, — започват да сервират обяд в бара в дванайсет. Храната е доста сносна.

Бунгалото на Зак се оказа едно от най-близките до рецепцията. Състоеше се от голяма стая с двойно легло, шкаф, диван, фотьойл и нощно шкафче. Плосък телевизор висеше окачен над камина, която гореше с истински дърва. Имаше малък бокс с машина за кафе на една от полиците.

Зак съзнаваше, че не е безопасно да се задържа дълго тук. Запита се дали някой е забелязал вече отсъствието на Маделин Кърк. Ами Хенри Линк? Прие историята, че аз ще се погрижа за регистрирането на вана и ще му изпратя документите до няколко дни, каза си той. Но ако гледа предаването в събота? Може да открие прилика с Чарли Мюр.

Затвори очи. Щом открият тялото на Кърк, ще последва нова вълна от публикации и аз отново ще бъда водещата тема в „Издирване на беглеца“, предупреди се мислено той.

Изведнъж се почувства безкрайно уморен. Реши да подремне. Когато се събуди, се изненада, че наближава шест. Паникъосан, грабна дистанционното от нощното шкафче до леглото и включи телевизора, за да види новините.

Питаше се дали ще съобщят нещо за него или Кърк по новините в Пенсилвания. Възможно е, прецени той. Камелбак е само на два часа

път от окръг Бергън.

Новините започнаха. Говорителят подхвани:

— Получихме зловещо съобщение за убийството на възрастна жена в Глен Рок, Ню Джърси. Според полицията извършил е съсед, който живеел отсреща. Смята се, че той е извършил поне още седем убийства и е престъпникът, за когото разказаха в предаването „Издирване на беглеца“ миналата седмица. По сигнал от негов колега полицията влязла в дома му и открила, че наскоро е избягал. При огледа на квартала установили нахлуwanе в дома на осемдесет и две годишната вдовица Маделин Кърк. Загрижени за безопасността ѝ, те разбили вратата и скоро след това открили трупа ѝ в багажника на собствената ѝ кола.

Знаех си, помисли си Зак. Някой от склада е гледал предаването и ме е разпознал. Онзи на рецепцията също забеляза приликата ми с издирвания. Ами ако гледа новините тази вечер? Няма начин да не съобщят и нови данни, а утре вестниците ще отразяват цялата история надълго и широко...

Зак усети как устата му пресъхва, когато говорителят обяви, че след рекламиите ще покаже фотоработите от „Издирване на беглеца“.

Не бива да оставам тук, помисли си той. Ако онзи на рецепцията гледа това, няма да мисли за зет си. Преди да се измъкна, трябва да се уверя, че е безопасно да карам вана. Дали и Хенри Линк не е свързал две и две и не се е обадил на полицията?

Зак взе един от многото мобилни телефони с предплатени разговори, с които се бе снабдил, и набра „Справки“, за да получи номера на Хенри Линк. Беше изхвърлил обявата с номера. За щастие го имаха. Той го набра и започна да хапе нервно устни, докато чакаше Хенри да вдигне.

Пред него се бе представил за Дъг Браун. Погрижи се да е с тъмни очила и бейзболна шапка, докато преговаряха.

Най-после се свърза.

— Ало?

Разпозна дрезгавия глас на Хенри.

— Ало, Хенри? Обажда се Дъг Браун. Само да ти кажа, че попълнил документите сутринта. През следващите няколко дни ще получиш копията. Ванът е чудесен.

Тонът на Хенри Линк не беше дружелюбен:

— Зет ми доста ми се накара, дето съм оставил ти да се оправяш с документите. Ако станело произшествие, преди всичко да е уредено, мен щели да глобят. А и регистрационните номера! Аз съм трябвало да ги предам. Питаше се и защо си ми платил в брой.

Зак усети как нервите му се опъват. Имаше чувството, че го впримчват в мрежа.

— Хенри, нямах никакви проблеми с пътните власти сутринта. Предадох регистрационните номера и ги прехвърлиха на мое име. Кажи на зет си, че просто исках да ти спестя главоболията. Направих го с удоволствие. Наистина ми е жал за теб, че съпругата ти е в старчески дом. — Зак прокара език по устните си, за да ги навлажни. — Хенри, нарочно ти платих в брой, за да нямаш грижи. Знаеш ли колко хора не приемат чекове? Кажи на зет си, че ако толкова се тревожи, е трябвало да е до теб, когато си продавал вана.

— Дъг, наистина извинявай — промърмори Хенри разстроен. — Ти си добър човек. Откакто Едит е в старчески дом, дъщеря ми и зет ми смятат, че не мога да се грижа за себе си. Това е проблемът. Споразумяхме се честно и почтено и ти беше изключително мил да уредиш формалностите. Ето че и сега се обаждаш. Хората напоследък не са такива. Ще кажа това-онова на зет си.

— Драго ми беше да ти помогна, Хенри. Ще ти звънна след два-три дни, да се уверя дали си получил всичко необходимо.

Вероятно ще е безопасно да карам вана още ден-два, пресметна Зак, докато затваряше капачето на мобилния телефон. Документите няма да пристигнат и зетят ще се размърда. Изключено е да не се обади и в полицията.

Късметът ми, изглежда, свършва. Но преди да ме заловят — ако ме заловят — ще се върна да се погрижа за Емили.

66.

Бел Гарсия бе изключително нещастна от перспективата да се спречка със Сал, когато той се прибере. Няколкото сериозни спора през трийсет и пет годишния им брак се дължаха на нейната прекомерна упоритост. Но съзнаваше, че този път не е така.

Мисълта да вкара Сал в беда я ужасяваше.

Някъде към пет часа го чу да отворя входната врата. Сал влезе с изтощен вид. Толкова много работи, помисли си Бел.

— Здрави, скъпа — поздрави той.

Целуна я по бузата и отиде до хладилника да си вземе бира.

Върна се във всекидневната, отвори бирата и се настани в любимия си фойър, оплаквайки се колко е изморен.

— След вечеря ще погледам малко телевизия и си лягам.

— Сал — подхвана Бел предпазливо, — денят ти е бил тежък, виждам, но трябва да ти кажа, че сутринта предприех нещо. Толкова се вълнувах дали Джими Истън е работил за теб, че реших да прегледам кутиите с архивите ти долу, в мазето.

— И какво, Бел? — попита той примирено. — Намери ли нещо?

— Сещаш се какво намерих, Сал. Открих телефонно тефтерче с името на Истън и разписка за доставка в апартамента на Олдрич точно преди смъртта на Натали Рейнс. — Бел се смущаваше, защото той я слушаше, но не я гледаше в очите. — Сал, ето ги. Погледни ги. Знаеш, че Джими Истън е работил при теб и е правил доставки. Кажи ми истината. — Посочи с пръст разписката. — Той ли направи тази доставка?

Сал закри лицето си с длани.

— Да, Бел — отвърна той с разтреперан глас. — Беше с мен. Бяхме в апартамента. Иmal е възможност да отвори онова чекмедже.

Бел погледна напуканите закоравели ръце на съпруга си.

— Сал — нежно пророни тя, — знам какво те терзае. Разбирам защо се страхуваш. Но ти е ясно, че трябва да проговорим. Няма да имаме мира, докато не го сторим.

Стана, отиде до него и го прегърна. После посегна към телефона. Беше записала номера, обявен в „Съдилища“. Когато я свързаха, се представи:

— Казвам се Бел Гарсия. Съпругът ми е Сал Гарсия. Има фирма за пренасяне. Разполагам с доказателство, че на трети март, преди две години и половина, в деня, когато Джими Истън твърди, че се е срещнал с Грег Олдрич в апартамента му, всъщност е доставял там антикварна лампа с мъжа ми.

Сътрудничката я помоли да изчака, но преди това помоли:

— Госпожо Гарсия, ще ми дадете ли номера си, в случай че връзката се разпадне?

— Разбира се.

Бел бързо го издиктува.

Мина по-малко от минута и се чу познат глас.

— Госпожо Гарсия, аз съм Майкъл Гордън. Току-що ме информираха, че разполагате с важна информация относно случая на Грег Олдрич.

— Да. — Бел повтори казаното и добави: — Мъжът ми е плащал на Джими Истън извън ведомостта. Затова се страхуваше да се обади.

Вълна от надежда обзе Майк. Наложи се да изчака няколко секунди, преди да може да проговори:

— Госпожо Гарсия, къде живеете?

— На Дванайсета улица, между Втора и Трета.

— Бихте ли взели такси със съпруга си, за да дойдете в кабинета ми?

Бел погледна Сал умолително и повтори предложението на Майк. Той кимна, че е съгласен.

— Ще пристигнем при първа възможност — обеща тя на Майк.

— Съпругът ми ще иска да си вземе душ и да се преоблече преди това. Цял ден беше навън. Преместваше някакви хора от Лонг Айънд в Кънектикът.

— Разбира се. Сега е пет и половина. Дали ще успеете да пристигнете до седем?

— О, да. Сал успява да се изкъпе и облече за десет минути.

А и аз ще трябва да се преоблека, помисли си Бел. Какво да сложа? Ще звънна на мама да я питам. Сега, след като се обади,

изпитваше облекчение, по-голямо от тревогата за евентуални неприятности на Сал с данъчните.

— Госпожо Гарсия, пазете добре разписката. Помнете, че ако даде желания резултат, ви се полага награда от двайсет и пет хиляди долара.

— О, Боже! — възклика Бел. — Не знаех за никаква награда.

67.

В шест вечерта в понеделник Емили, понесла Бес на ръце, се отправи към колата си. Оградиха нейната къща, както и къщите на непосредствените ѝ съседи, с жълта лента, за да се запази неприкосновеността на три местопрестъпления — дома на Маделин Кърк, нейния и наетата от Зак къща. Големият камион с надпис „Медицинска експертиза“ стоеше паркиран на ъгъла. Полицейски коли имаше по цялата улица.

Ужасена от смъртта на съседката си и от факта, че Зак Ланинг не само я е шпионирал, но е влизал и излизал от дома ѝ, Емили сподели с Джак Розен, че иска да се махне. Изпращайки я до колата, той я успокояваше:

— Ще се погрижа за всичко.

Тя напълно осъзнаваше, че къщата ѝ трябва да бъде обработена за пръстови отпечатъци, за допълнителни подслушвателни устройства и всякакви улики, които Зак Ланинг може да е оставил след себе си.

— Опитай да се успокоиш — съветваше я Розен. — Най-добре е да се махнеш оттук за няколко часа. Когато се върнеш, ще ти кажа какво сме открили. Обещавам да не скрия нищо. — Усмихна се. — И обещавам да не оставим къщата ти разхвърляна.

— Благодаря, Джак. Настоявам веднага да ми съобщиш дали е поставил камери или други устройства наоколо. Не ме щади. — Опита да се усмихне, но не успя. — Ще се видим по-късно.

Отиде право в съда. Носеше два сака в ръка и държеше кaiшката на Бес, която възбудено подскачаше до нея. Качи се в асансьора. Малцина бяха останали в службата по това време.

Докато минаваше по вътрешния коридор към кабинета си, двама млади детективи, чули за последните разкрития, погалиха кучето и изразиха възмущението си от онова, което Ланинг бе сторил на нея и на старата дама. После попитаха дали могат да й помогнат с нещо.

Емили им благодари.

— Добре съм. Ще остана вкъщи през следващите два-три дни. Искам да подменя всички ключалки и вече няма нужда да ме убеждават, че трябва да осъвременя алармената система. Тук ще остана само няколко минути. Имам куп досиета, чието преглеждане бях изоставила, докато се занимавах със случая „Олдрич“. Докато съм вкъщи, ще поработя по тях.

— Поне да ти помогнем да ги отнесеш до колата.

— Би било чудесно. Ще ви кажа, когато съм готова.

Емили влезе в кабинета и затвори вратата. Наистина доста дела чакаха вниманието ѝ, но щяха да почакат още. Смяташе да занесе цялото дело „Олдрич“ в дома си. Затова взе саковете. Не искаше никой да види какво съдържат папките. Възнамеряваше да прегледа делото от самото начало и да разгледа под лупа всяка дума в стотиците страници документация, за да види дали не е пропуснала нещо.

Отне ѝ около трийсет минути да събере документите и да ги сложи в саковете. Една от по-дебелите папки, които особено я интересуваха, съдържаше копия от докладите на нюйоркската полиция за убийството на съквартирантката на Натали Рейнс в Сентрал Парк преди почти двайсет години.

Толкова отдавна се е случило. Възможно е да не съм обърнала достатъчно внимание на тази папка, помисли си тя, докато наблюдаваше как колегите ѝ поставят саковете в колата.

На път за вкъщи Емили се запита дали ще успее да заспи в дома си довечера и дори дали изобщо ще успее да заспи. Чувстваше се ужасно унизена от нахлуването в личното ѝ пространство, но мисълта, че психопатът Зак Ланинг все още е на свобода, беше смразяваща.

И все пак копнееше да е в собствения си дом.

Сви по алеята и Джак излезе да я посрещне.

— Емили, свършихме вече вътре. Първо ще ти съобщя добрата новина. Няма камери или подслушвателни устройства, освен онова в кухнята, за което вече знаеш. Лошата новина е, че отпечатъците на Ланинг са навсякъде и съвпадат с тези на Чарли Мюр. Открихме негови отпечатъци дори в отделението за инструменти в мазето.

— Слава Богу, че не е имало камери — въздъхна с облекчение Емили. — Не знам дали щях да се справя с това. Но и останалото е доста лошо. Не искам да си представя, че е бил в мазето и е пипал

инструментите на баща ми. Когато бях малка, татко все оправяше нещо. Много се гордееше със сръчността си.

— Емили, трябва да поговорим за нещо. И двамата знаем, че Ланинг е някъде навън и е маниак, обсебен от мисълта за теб. Ако възнамеряваш да стоиш тук, ще поставим полицейски пост отвън, който ще дежури двайсет и четири часа седем дни в седмицата.

— Джак, доста мислих за това през последните два часа и се колебая какво да предприема. Все пак май предпочитам да остана тук. Но ще е добре да има полицейски пост. — Усмихна се леко. — Моля те, обърни внимание на полицайте да наблюдават зорко задната част на къщата. Ланинг обичаше да влиза през верандата там.

— Разбира се, Емили. Полицията в Глен Рок ще се погрижи дежурният постоянно да обикаля къщата.

— Благодаря, Джак. Сега наистина се чувствам по-добре. Ще се наложи да запозная Бес с всеки дежурен офицер, за да не лае непрекъснато.

Виждайки саковете на задната седалка на колата ѝ, Джак попита дали да ги отнесе вътре.

Колкото и да му се доверяваше, на този етап тя не искаше да му казва какво съдържат.

— Добре би било. Тежички са. Донесох досиета, по които ще работя вкъщи. Няма да идвам в службата няколко дни. Искам да съм тук, когато сменят ключалките и осъвременяват жалката ми алармена система, с която Ланинг така лесно се е справил.

68.

Следовател Били Трайън се върна в съда в осем и половина вечерта в понеделник, за да донесе част от уликите, намерени в къщата на Маделин Кърк. Цял ден бе кръстосвал между трите къщи, за да наблюдава сбирането на уликите. Повечето време прекара в дома и гаража на Кърк.

След като разговаря с Емили в кухнята на Ланинг, нямаше желание да се среща отново с нея. Когато тя излезе около шест, той попита Джак Розен къде е отишла. Имала нужда да се махне за известно време, обясни му Джак.

Били не се съмняваше, че е отишла в кабинета си. От братовчед си Тед знаеше, че след избухването на Истън в съдебната зала Емили се е заканила да прегледа отново цялото дело.

Тед разпалено заяви на Били, че е бил на косъм да ѝ забрани да го прави, но се притесnil да не подаде оплакване срещу него за неспазване на етиката.

— Направи ли го, уверявам те, че няма да съм следващият главен прокурор — изропта той.

От наблюдателния си пост в къщата на Кърк Били изчакваше да види кога ще се прибере Емили. Върна се към седем и половина видя я да разговаря с Джак Розен на алеята. Не му харесваше, че двамата се разбират така добре. После видя как Джак отнесе два тежки сака в къщата ѝ.

Щом той излезе, Били го извика и доста безцеремонно попита:

— Какво имаше в саковете?

— Емили ще си остане вкъщи няколко дни и си е донесла дела да работи. Теб какво те засяга?

— Не ми харесва нищо, което прави — тросна се Трайън. — Както и да е — изчезвам оттук. Ще оставя уликите в службата и се прибирам.

Докато шофираше към вкъщи от съда, Били Трайън беше бесен. Ще се опита да отмени решението и да ме натопи, каза си той. Няма да

го допусна.

Тя няма да ме унищожи!
Няма да унищожи и Тед!

69.

След като разговаря с Бел Гарсия, Майкъл Гордън светкавично набира номера на Ричард Мур.

— Здрави, Майк — поздрави Ричард унило. — Зърнах те днес в съда, но нямах възможност да говоря с теб. Веднага след като обявиха присъдата на Истън, хукнах към затвора да разкажа на Грег. Щеше да му подейства добре да чуе нещо окуражително и ми се стори, че за пръв път, откакто чу решението, у него се породи нещо като надежда.

— Съвсем скоро нещата може да се подобрят още повече — отбеляза Майк развълнувано. — Затова ти се обаждам. Току-що говорих по телефона с жена, която ми даде информация за Истън. Ако се окаже истина, ще разбие на пух и прах сегашния процес.

Разказа накратко разговора си с Бел Гарсия и Ричард реагира точно както очакваше.

— Майк, ако на жената може да се вярва и наистина разполага с разписката и телефонния тефтер, ще успея да измъкна Грег под гаранция, докато правим по-нататъшни разследвания. — Започваше да звуци все по-бодро. — И ако всичко е истина, не допускам да се стигне до нов процес. Емили Уолъс едва ли ще се захване с такова нещо отново. Най-вероятно ще поиска от съдия Стивънс да анулира решението и да отхвърли предявените обвинения.

— И аз така мисля — призна Майк. — Хората ще пристигнат тук след малко. Съвсем скоро ще знаем къде сме. Ако разполагат с разписката, довечера ще ги включва в „Съдилища“ и бих искал и ти да се явиш с тях.

— Майк, с удоволствие, но съм с доста смесени чувства към тези хора. Не знам дали ще успея да се държа цивилизирано с тях. Разбира се, страшно ще се радвам за Грег, ако направим пробив, но съм бесен на този тип, че е укрил информацията само за да си спести малко данъци. Безобразие е най-меката дума, която ми идва на ум.

— Ричард, напълно разбирам как се чувствуаш. Трябваше да се обадят по-рано и е нормално да го изтъкнеш довечера. Но ако се

включиш в предаването и ги нападнеш, няма да помогнеш на Грег. А и не би искал да подплашиш и някой друг, който се е страхувал да се обади досега.

— Разбирам, Майк. Няма да ги нападам. Може дори да ги целуна, но продължавам да мисля, че е безобразие.

— Още по-голямо безобразие е, ако Джими Истън е бил подучен от някого да даде такива показания — напомни му Майк.

— Емили Уольс никога не би го направила — възрази Мур.

— Не казвам, че го е сторила лично. Но погледни на нещата така: когато всичко това се разчуе, няма ли да обвинят Истън в лъжесвидетелстване?

— Определено.

— Ричард, повярвай ми. Ако някой от прокуратурата или полицай го е въоръжил с информация, за да подкрепи показанията му, Истън непременно ще го издаде. После ще се закълне, че са го заплашили с максимална присъда за обира, ако не приеме да излъже на свидетелската скамейка.

— Нямам търпение да се стигне дотам — увери го Мур.

— Ще ти звънна, след като говоря със семейство Гарсия. Господи, моля се да държат истински доказателства по случая.

В седем без десет Бел и Сал пристигнаха в офиса на Майкъл. През следващия половин час, в присъствието на младши продуцент като свидетел, той изслуша разказа им.

— Беше изключително тежка лампа с мраморен постамент — обясняваше Сал нервно. — Доставихме я от малък антикварен магазин на Осемдесет и шеста улица. Джими Истън работеше при мен във въпросния ден. Заедно отнесохме лампата горе. Икономката ни каза да я поставим във всекидневната. Телефонът звънна. Тя ни помоли да изчакаме минута и отиде в кухнята, за да отговори. Оставил Джими в стаята да изчака разписката. Бързах да сляза, за да не ме глобят за неправилно паркиране. Не знам колко дълго е бил там сам. Миналата седмица ми се обади приятелят ми Руди Слинг.

Руди Слинг, помисли си Майкъл. Съпругата му Рини ни звънна — можела да ни даде информация къде е работил Джими.

— Руди ми напомни, че когато го местех в Йонкърс, Истън е работил за мен. Съпругата на Руди — Рини — го заловила да претърска чекмеджетата на шкафа. Затова предполагам, че докато е бил сам в стаята, е отворил скърцащото чекмедже: търсил е да открадне нещо. През това време аз съм бил при камиона долу, а икономката — на телефона в кухнята.

Сал преглътна притеснено и посегна към водата, която Лиз му беше донесла.

Рини Слинг и съпругът ѝ ще дойдат утре сутрин, помисли си Майк. Ще потвърдят тази история. Всичко си идва на мястото. Докато осмисляше тази така добре дошла информация, му мина нелепата мисъл, че с Грег ще могат отново да играят хандбал в „Атлетичен клуб“.

Сал изпи цялата чаша и въздъхна.

— Е, това е всичко, Майк. Сега знаеш колкото и аз за доставката. Донесох разписки и за други доставки от антикваря, за да видиш, че тази не е фалшифа.

Майк разгледа разписката с подписа на икономката и телефонното тефтерче, където беше вписано името на Джими Истън. После разгледа десетината други разписки, донесени от Сал.

Всичко е тук, помисли си той. Всичко. Като едва потискаше вълнението си, им съобщи, че иска да участват в „Съдилища“ същата вечер.

— Ще бъде чудесно — прие Бел. — Сал, добре стана, че те накарах да сложиш костюм и вратовръзка, а мама ме посъветва какво да облека.

Сал енергично поклати глава.

— Не. В никакъв случай. Бел, нави ме да дойда тук и го направих, но няма да участвам в предаването, за да ме видят всички и да ме намразят. Забрави. Няма да го направя.

— Напротив, Сал — отвърна Бел решително. — Не си по-различен от мнозина други, които биха се страхували да не си навлекат беля, като кажат истината. Всъщност ще им послужиш за пример. Допусна огромна грешка, но сега я поправяш. Аз също направих голяма грешка. От седмица съм сигурна, че Джими Истън е работил при теб, и трябваше по-рано да прегледам кашоните. Сега Грег Олдрич щеше да е оправдан, ако бяхме постъпили, както е редно. Повечето

хора ще проявят разбиране. Аз ще участвам в предаването, независимо дали ти ще се съгласиш, или не.

— Господин Гарсия, надявам се да премислите — намеси се Майк. — Били сте във всекидневната на Олдрич с Истън в деня, за който той твърдеше, че се е срещнал с Грег Олдрич там, за да планират убийството на съпругата му. Важно е хората да го чуят лично от вас.

Сал се вгледа в разтревоженото, но решително изражение на Бел и забеляза, че едва сдържа сълзите си. Беше изплашена до смърт. Седяха един до друг на дивана в кабинета на Майк. Прегърна я през раменете.

— Ако ти ще издържиш на всички нападки, които ще се изсипят, и аз ще издържа — промълви той нежно. — Няма да те оставя да го преживееш сама.

— Чудесно — скочи Майк и стисна ръката му. — Сигурен съм, че не сте вечеряли. Ще помоля секретарката си да ви отведе в конферентната зала и да поръча да ви донесат храна.

Щом излязоха от кабинета му, той звънна на Ричард Мур.

— Ела тук възможно най-бързо — подкани го той ентузиазирано. — Ричард, тези хора говорят истината. Разписката за доставката е подписана от икономката на Грег. Онази, която почина. Не ме е срам да призная, че съм на път да се разплача.

— И аз, Майк. И аз. — Гласът на Ричард Мур трепереше. — Знаеш ли? Току-що отново повярвах, че чудеса стават. Тръгвам след няколко минути. Не би трябвало да ми отнеме повече от час, за да стигна до града. Ще съм при теб далеч преди девет. Но първо ще пратя Кол в затвора да разкаже на Грег какво става и ще звънна на Алис и Кати.

— Ще ми се да съм при тях, когато чуят — сподели Майк, сещайки се за ужасния момент в съдебната зала, когато думата „виновен“ беше повторена дванайсет пъти.

— И смятам, че е важно да се обадя на още един човек — продължи Ричард. — На Емили Уольс. Знаеш ли, Майк? Не очаквам да се изненада.

70.

Зак изключи телевизора, след като репортажът за него свърши. Видя фоторабота, който поразително приличаше на него, и се ужаси. Осъзна колко е опасно да остава тук и минута повече. Беше забелязал, че мъжът на рецепцията разполага с малък телевизор и очевидно не е претрупан с работа. Ако е бил на рецепцията в шест часа, няма начин да не е гледал новините. Или вече си е у дома, пак пред телевизора. Където и да е, ако види отново фотопортрета, дори неговият флегматичен мозък ще заработи.

Ванът стоеше паркиран близо до рецепцията. За щастие мъжът не го попита за номера на колата, когато го регистрираше. Ако полицията стигне дотук и заразпитва, някой можеше да им каже цвета на вана и годината на производство, но надали и регистрационния номер.

Трескаво обмисляйки възможностите си, Зак реши да спусне щорите, да остави някоя лампа да свети и да изчезне. Поне до утре това щеше да създаде впечатлението, че още е тук.

Беше бесен, че мъжът го видя. В противен случай щеше да остане в бунгалото поне няколко седмици. Най-добре бе да се прехвърли в Северна Каролина, да намери къде да отседне и след няколко месеца, когато дирята не е толкова гореща, да се върне в Глен Рок, за да се погрижи за Емили.

Но нещо отново му подсказа, че късметът му се изчерпва. Където и да отидеше, рискуваше полицейска кола със запалени светлини и пусната сирена да се появи зад него и да го принуди да отбие от пътя.

Припомни си как при развода с Шарлот тя убеди съдията да ѝ припише неговата къща. Сети се за Еми и Уилма и колко добре се държа с тях, но и двете го изоставиха.

Емили вече трябваше да е наясно, че я е шпионирал и е претърсал къщата ѝ. Надяваше се да се досети защо е оставил подслушвателната уредба в кухнята на къщата си: неговото послание до нея, че ще се върне.

Представяше си какво става там сега. Емили е поискала дежурен полицай, в случай че той отново се появи. Но кой е казал, че няма да се видят на друго място?

Не бе извадил нищо от вана. Реши да кара на север през Ню Джърси, за да стигне до Ню Йорк и да намери мотел по затънтените места на път за Олбани. Хрумна му нещо, което го зарадва.

Миналата седмица бе взел елегантната нощница на Емили. Очевидно не беше носена. Няма да е зле да я облече поне веднъж, помисли си той.

Щеше да ѝ я сложи, когато я убие.

71.

Емили спусна щорите в кухнята и сложи вода, за да свари спагети. Енергийна храна, каза си тя. Точно това ми трябва. Бог да благослови Гладис, че не ме оставя да умря от глад. Жената, която й чистеше, понякога носеше домашно приготвен сос за спагети или пилешка супа и ги слагаше във фризера. Сега сосът се размразяваше в микровълновата печка.

Междувременно Емили направи салата и сложи купата върху поднос, за да я отнесе във всекидневната. Точно тази вечер няма да започна да преглеждам отново делото „Олдрич“, реши тя. Нервите ѝ бяха прекалено изопнати.

Сети се, че предния ден мина покрай къщата на Маделин Кърк и си помисли, че не иска да остане сама като нея. В това време старицата вече е била в найлонов чувал, напъхан в багажника на колата ѝ.

Приятният есенен ден завършваше със студена вечер. По пижама и роба, Емили усили отоплението, но и не успява да се стопли. Как се изразяваше Нана, запита се тя. А, сетих се: „Костите ми са измръзнали“. След толкова много години разбирам какво е искала да каже.

Бес спеше върху възглавница на пода в кухнята. Докато вадеше изпечения италиански хляб от фурната и си наливаше чаша вино, Емили постоянно поглеждаше към кучето, за да се увери, че е още там. Ако този тип Зак реши да се върне, Бес ще ме предупреди, помисли си тя. Ще се скъса да лае. А и отвън стои полицай. Личен телохранител, помисли си тя само това ми липсваше.

После се запита дали пък Бес няма да се зарадва да види Зак. Ами ако реши, че е дошъл да я разходи?

Той се грижеше за нея и докато бях на гости при татко, а после при Джак. Услужливият ми съсед. Емили потрепери, като се сети как се върна вкъщи и завари Зак седнал на тъмната веранда с Бес в скута. Имала съм късмет, че не ме е убил тогава, помисли си тя.

Апетитният аромат на соса изпълни кухнята, а спагетите бяха готови. Емили ги изсипа в гевгир, прехвърли част от тях в купичка, извади соса от микровълновата и щедро ги заля.

Отнесе подноса във всекидневната, постави го на масичката пред любимия си фотьойл и седна. Бес се събуди, притича във всекидневната и легна до нея. Ще намеря нещо за гледане, докато започне „Съдилища“, реши Емили. Гостите сигурно ще коментират избухването на Джими Истън в съдебната зала. После новините без съмнение ще изobilстват с материали за Зак Ланинг.

Джими Истън и Зак Ланинг. Чудесна комбинация, която ще ми достави огромно зрителско удоволствие, засмя се вътрешно тя, докато навиваше спагети на вилицата. Днес Майкъл Гордън беше в съдебната зала, сети се след малко. Сигурно ще покаже репортаж с изблика на Истън. Е, аз направих каквото трябваше. Колко ли от показанията на Истън са му внушени?

От мястото си виждаше саковете с папките по случая „Олдрич“. Реши, че рано сутринта ще започне работа по тях.

Телефонът звънна. Емили се изкуши да остави секретаря да приеме съобщение, но предположи, че може да е баща ѝ. Чул е за Маделин Кърк и се тревожи за мен.

Оказа се Ричард Мур.

— Емили, чух за серийния убиец и за убийството на съседката ти. А Кол току-що ми каза, че този тип е следил и теб. Много съжалявам. Сигурно си страшно притеснена.

— И така може да се каже, Ричард. Да, притеснена съм, но пред къщата денонощно има полицай.

— Надявам се. Емили, гледай „Съдилища“ довечера.

— Точно това възнамерявам да направя. Обзалагам се, че ще се занимават с моя свидетел Джими Истън.

— Права си, но ще чуеш и неща, които не бяха споменати в съдебната зала. Майк е поканил в студиото гост, който разполага с доказателства, че в деня, когато Джими уж е бил в апартамента на Грег, за да получи парите, всъщност е правил доставка там.

За миг Емили загуби дар слово. После тихо промълви:

— В такъв случай искам този човек да е в кабинета ми още утре сутринта. Трябва да видя доказателствата и ако са законни, Грег Олдрич ще бъде пуснат под гаранция. После продължаваме нататък.

— Точно това очаквах да чуя, Емили.

След малко повече от час, докато вечерята ѝ стоеше почти недокосната, Емили гледаше „Съдилища“, прегърнала Бес. Щом предаването свърши, отиде при саковете и извади първата папка.

Не легна цяла нощ.

72.

В седем сутринта във вторник обитателите на щатския затвор се наредиха да получат закуската. Джими Истън не спа добре. Някои от съкилийниците му вече го бяха обявили за „доносник“.

— Ще продадеш и майка си, Джими — извика един.

— Сигурно вече го е направил — подметна друг.

Веднага щом ми разрешат да използвам телефон, ще се обадя на Мур, реши Джими. Ще му разкажа всичко. Е, ще ме обвинят в лъжесвидетелстване, ще искат да се разправят с мен, но пък моите показания още са им нужни. Мур ще се застъпи за мен. Тогава онези от прокуратурата ще вдигнат ръце и гадовете тук ще ме оставят на мира.

Изяде закуската насила. Овесена каша, препечени филии, сок и кафе. Не завърза разговор с никого на масата. Или те не желаеха да говорят с него? Няма значение.

Върна се в килията. Почувства, че му става зле. Легна на нара, но парещото усещане в стомаха се засили. Затвори очи и сви колене към гърдите си, за да се пребори с въглените, изгарящи вътрешностите му.

— Надзирател — извика той немощно. — Надзирател...

Джими Истън разбра, че е отровен.

Последната му мисъл бе, че затворническата му присъда все пак е била съкратена.

73.

В девет сутринта във вторник в кабинета на прокурор Тед Уесли се състоя среща. Ричард и Кол Мур бяха довели Сал и Бел Гарсия да повторят разказа си. Ричард представи разписката и телефония тефтер на Уесли и Емили.

— Скоро ще разполагаме с клетвените декларации на семейство, което живее в Йонкърс — Руди и Рини Слинг — увери ги Ричард. — Когато Джими Истън е помагал за пренасянето им там преди три години, госпожа Слинг го заловила да ровичка из чекмеджетата на шкаф, с явното намерение да краде.

Хората в снощното предаване на „Съдилища“ бяха така мили, мислеше си Бел, но остана шокирана от желанието на Рини да получи пари срещу информацията ѝ за Джими Истън. И това ми било приятели, помисли си тя. Като се сетя, че Сал им пренесе багажа от апартамента по ниска тарифа, защото нямаха пари да му платят. Майк ми обясни, разсъждаваше тя, че Рини ще получи част от наградата, понеже съобщила, че Джими Истън е искал да открадне и от тях. Това доказвало „обичайния му почерк“.

Емили се оказа още по-привлекателна на живо, отколкото по телевизията. И като си помисли човек какво и е минало през главата: вдовица на герой от войната, сърдечна трансплантация, живот в съседство със сериен убиец, който я е шпионирал. Явно е много силна. Дано получи кратък отдих. Работила е усилено, за да осъди Грег, но не е виновна. Такава ѝ е работата. И се държи така мило с нас. Някой друг би бил бесен, ако трудът му е отишъл напразно.

Е, има и един бесен, прецени тя. Прокурорът. Никак не ѝ харесваше. Когато пристигнаха, почти не им обърна внимание. Човек да си помисли, че ние сме престъпниците, рече си Бел. Щели да го назначават за прокурор на цялата страна. В момента той гледаше свирепо Емили, която искаше разрешението му да подаде молба до съдията за пускането на Грег Олдрич под гаранция.

С огромно удоволствие бих се запознала с Грег, мислеше си Бел. Но сигурно ще ни е бесен, макар че накрая все пак проговорихме. Дали да му напиша писмо и да му се извиня? Или да му изпратя картичка с готово мило послание?

Прокурор Уесли каза:

— Приемам да се направят постъпки за пускане под гаранция. Но, Ричард, дори Джими Истън да е лъгал по какъв повод е бил в апартамента, не означава, че Грег Олдрич не го е уговорял да убие Натали Рейнс.

Това са глупости, помисли си Бел. Видя колко се ядоса Ричард Мур, защото лицето му почервена. Съумя все пак да се овладее, преди да заяви:

— Допускаш ли някой здравомислещ човек да приеме версията, че Джими Истън е доставил лампа в апартамента на Олдрич в три часа и час по-късно се е върнал да получи аванс срещу уговорката да убие съпругата му?

— Дори да е така — тросна се Тед Уесли, — преди Истън да се появи, Грег Олдрич беше единственият заподозрян в този случай — не го забравяй. Аз съм готов да се обзаложа, че той е убиецът!

Явно няма да признае, че е допуснал грешка, помисли си Бел. Емили Уолъс стана. Беше много елегантна. Червеното сако съвършено подхождаше на тъмната ѝ коса. И този пуловер по врата. Дали имаше голям белег от сърдечната операция?

Емили се обърна към Бел и Сал:

— Проявихте огромна смелост да проговорите. Много се радвам, че го направихте. — После каза на Ричард: — Сигурно съдия Стивънс е в съда. Да отидем да поговорим с него. Ще звънна в затвора и ще разпоредя да докарат господин Олдрич. После ще внесем иск за пускане под гаранция. — И с променен тон се обърна към прокурора: — Както знаеш, взимам няколко дни отпуска. Ще бъда вкъщи, ако искаш да говориш с мен. Винаги можеш да ме потърсиш на мобилния.

Прокурорът се направи, че не я е чул.

Господи, за нищо на света не бих работила при него, помисли си Бел.

74.

В десет и половина сутринта съдия Стивънс разпореди Грег Олдрич да бъде пуснат под гаранция.

Четирийсет и пет минути по-късно, след като звънна на Алис и Кати, Грег пиеше кафе с Ричард Мур в заведение близо до съда.

— Колко дълго прекарах вчера, Ричард? Около деветдесет часа? Дори не помня как мина уикенда, но все пак това бяха най-дългите деветдесет часа в живота ми.

— Разбирам те, но вече няма да се озовеш вчера. Бъди сигурен.

— Наистина ли? — попита Грег уморено. — Точно това ме притеснява: сега отново съм главният заподозрян за смъртта на Натали. Завинаги ще остана такъв. Ами ако някой друг се появи с друга налудничава история? Не забравяй, че още не съм в състояние да обясня какво съм правил през онези два часа, когато Натали умря. Няма свидетел, който да ме е видял в парка. Ами ако някой от Ню Джърси започне да твърди, че ме е видял в квартала или около къщата й? Какво ще стане тогава? Нов процес ли ще последва?

Разтревожен, Ричард Мур се вторачи в него и попита:

— Грег, да не намекваш, че си ходил с колата до Ню Джърси през въпросното утро?

— Не, разбира се. Само подчертавам колко съм уязвим. Няма начин да не съм срецинал някой познат, докато съм тичал, но бях болен от притеснение за Натали. Според мен това обяснява защо съм толкова объркан.

— Грег, напразно се тормозиш дали някой няма да се появи изневиделица и да обяви, че те е видял около къщата на Натали онази сутрин.

Ричард Мур звучеше неубедително дори за себе си. Не е много вероятно, но не е и изключено, помисли си той.

— Ричард, изслушай ме. В показанията пред съда заявих, че през прозореца на къщата в Кейп Код съм видял Натали ужасно разстроена. Беше се свила на дивана. На път за вкъщи отчаяно се притеснявах за

нея, независимо от готовността ми да се разведем. Тази драма ме източи до смърт. На път за Кейп Код си спомних колко хубави моменти имахме с Катлийн. Исках отново такива взаимоотношения.

— И защо не го каза в съда? — попита Ричард.

— А как щеше да прозвучи? Вчера в килията разполагах с доста време за размисъл. Да предположим, че Натали се е страхувала от някого. Никой никога не е виждал мъжа, с когото твърдеше, че излиза. Възможно е дори той да не съществува. Може да го е казала само за да спра да ѝ се обаждам? Или наистина се е виждала с някого и той я е причакал, когато се е върнала?

— Грег, накъде биеш?

— Ще ти кажа. Не съм червив с пари и при цялото ми уважение, ти никак не си евтин. Но частния детектив Бен Смит понякога работи за теб, нали?

— Да.

— Ще му платя, или на друг, когото ще наемеш, за да започне разследването отначало. Достатъчно дълго бях заподозрян. Няма да се почувствам свободен, докато не бъде открит убиецът на Натали!

Ричард Мур допи кафето си и направи знак за сметката.

— Грег, всичко, което каза, е абсолютно вярно. Бен направи проучвания дали Натали излиза с някого и не откри нищо. Но ето, семейство Гарсия се появиха едва сега с животоспасяваща информация. Там, навън, може да има и още някой, който знае нещо. Започваме да го търсим още днес.

Грег му протегна ръка.

— Ричард, радвам се, че се съгласи с мен. В противен случай това щеше да е последното кафе, което пием заедно. Сега искам да се прибера, да целуна дъщеря си и Алис и да взема най-дългия душ в живота си. Имам чувството, че миризмата на килията се е просмукала в порите ми.

75.

Би било нормално да се чувствам уморена, а не е така, мислеше си Емили, докато караше към Манхатън. Едва ли има връзка между смъртта на Натали и убийството на съквартирантката ѝ Джами Ивънс в Сентрал Парк преди близо двайсет години. Според полицията Джами е жертва на престъпник, нападал жени в парка по онова време.

Но единствено тя е била убита!

Алис Милс никога не е свързвала двете убийства и най-вероятно е права. Натали така и не се срещнала с мъжа, с когото Джами е излизала. Само веднъж го е видяла на снимка, без дори да е сигурна дали въпросната снимка е била още в портфейла на Джами, когато са я убили.

Преди две години и половина, в началото на разследването на убийството на Натали, Били Трайън бе ходил в прокуратурата на Манхатън, за да се запознае със случая Ивънс и да разбере дали съществува някаква, макар и бегла връзка, между двета случая. Тогава донесе копия от основните доклади в Ню Джърси. Сред документите имаше и полицейски портрет на евентуалния заподозрян. Беше нарисуван по описание на Натали, въз основа на снимката, която бе видяла в портфейла на Джами.

На скицата се виждаше бял мъж, на около трийсет и пет, с дълга руса коса. Беше привлекателен и приличаше на учен, с гъстите си вежди и очилата на кръглите си кафяви очи.

Прокуратурата се намираше в долната част на Манхатън, на площад „Хоган“ №1. Емили паркира в гараж наблизо и продължи пеша по претъпканите улици. Звънна предварително на началника на детективите, а той определи ветерана детектив Стийв Мърфи да изведи делото „Джами Ивънс“ и да ѝ помогне, когато пристигне.

Във фоайето дежурният звънна на Мърфи, който потвърди срещата. Той я чакаше, когато тя слезе от асансьора на деветия етаж. Беше приятен петдесетинагодишен мъж с късо подстригана коса. Посрещна я с усмивка.

— Нямате ли си достатъчно престъпления в Ню Джърси, та идвате тук да се занимавате с нашите неразрешени случаи от двайсет години? — попита той добросърдечно.

Емили мигом го хареса.

— Имаме си предостатъчно престъпления — увери го тя. — Чувствайте се свободни да дойдете да ни ги разрешите, когато пожелаете.

— Извадих досието „Ивънс“ и го оставил в една от залите.

— Чудесно.

— Прегледах го — сподели Мърфи, докато вървяха по коридора.

— Преценили сме го като завършил трагично обир. Тя вероятно се е съпротивлявала. Три други жени са били нападнати в парка горе-долу по същото време, но единствено Ивънс е убита.

— И аз така разбрах — потвърди Емили.

— Ето тук е. Обстановката не е най-приветливата.

— И при нас не е, уверявам те.

Емили последва Мърфи в малко помещение, където имаше очукано бюро, два разклатени стола и кантонерка.

— Папката е на бюрото. Не бързай. Ще ти ксерокопираме всичко, което поискаш. Аз трябва да звънна тук-там.

— Добре. Обещавам да не се бавя.

Емили не знаеше какво точно търси. Е, дано го разпознае, когато го види.

Прегледа набързо купчината доклади, придружаващи досието. Вече бе чела копията им в Ню Джърси. Джами Ивънс, нападната рано сутринта и удушена, е била извлечена от пътеката за тичане и скрита зад гъсти храсти. Часовникът, медальонът и пръстенът ѝ липсваха от портфейла ѝ, намерен в тревата до нея, са били взети парите и кредитните карти, които никога след това не бяха използвани.

След убийството на съквартирантката ѝ Натали Рейнс описала в полицията как изглежда мъжът от снимката, която зърнала само веднъж в портфейла на Джами. Джами ѝ доверила, че мъжът, с когото се вижда тайно, е женен, но обещал да се разведе. Натали я предупредила, че го смята за измамник.

Полицията отвела Натали в прокуратурата, за да направят портрет по нейното описание, защото тя твърдяла, че тайнственото гадже е причинило смъртта на Джами.

Дотук — нищо, прецени Емили. Това ми е вече познато. После посегна към портрета, направен в полицията. И тук устата ѝ пресъхна. Скицата в папката, донесена от Били Трайън в Ню Джърси, не беше същата като скицата в папката в Ню Йорк.

Този мъж беше привлекателен, около трийсетгодишен, със сини очи, правilen нос, решителни устни и гъста гарвановочерна коса.

Портретът много приличаше на Били Трайън като млад. Емили го зяпаше втрещена. Върху скицата беше написано: „Може да е известен с прякора Джес“.

Стийв Мърфи се върна.

— Намери ли улики, по които да работим?

Като посочи скицата, Емили се постара гласът ѝ да остане безразличен:

— Неприятно ми е да отбележа, но нещо в папките явно е объркано. В досието в Ню Джърси имаме друг портрет. Сигурно оригиналът, направен от художника, е някъде тук.

— Да. Знаеш какъв е редът: прави се скица, а от нея се вадят копия. Ще направим сверка с оригинала. Няма никакъв проблем. Но объркването по-скоро е при вас. Работех тук, когато момичето беше убито. И определено тази скица съм виждал в досието. Искаш ли да ти преснимам още нещо?

— Цялата папка, ако обичаш.

Мърфи я изгледа изпитателно и попита делово:

— Да не би да виждаш нещо, което би ни помогнало да разрешим случая?

— Не знам — отвърна Емили.

Докато чакаше копията, тя се питаше какво ли още от случая „Ивънс“ не е донесъл Били. Възможно ли е той да е тайнственото гадже на убитата? Дали се е срещал някога с Натали Рейнс?

В такъв случай бе ясно защо така охотно е съставил версия за Джими Истън. За да осъдят Грег Олдрич за убийството на Натали.

Всичко започва да придобива смисъл, помисли си Емили.

Картината не е много красива, но частите се наместват.

76.

Най-добре е да се скрие в своята къща, нали?

Тази идея озари Зак във вторник сутринта. Знаеше процедурата: полицията нахлува отвсякъде, за да го търси. Представяше си ги с извадени пистолети, изплашени, обикалят от стая в стая, а после остават разочаровани, че не са заловили престъпника.

Ако не се притесняваше, че напористият зет на Хенри Линк може да отиде в полицията заради вана, спокойно щеше да остане известно време в този очукан мотел, на петдесет мили северно от Глен Рок. Наспа се прилично през нощта и сега се чувствува в относителна безопасност. Собственикът, старец с голям диоптър на очилата, никога не би го свързал с образа от екрана на миниатюрния телевизор.

Но какво ще му помогне това, ако обявят вана за издирване? Всяко ченге в радиус от сто километра ще си отваря очите на четири за него.

Все още разполагаше с възможността да запраши направо за Северна Каролина и да се опита да се слее с мнозината, които се заселваха там. Но желанието да се върне за Емили не му даваше мира. Довечера ще спи тук, реши той, ще предплати за няколко дни и ще остави вана. Сутринта ще хване автобус за Ню Йорк, а когато се стъмни — друг, за Глен Рок.

Ще се промъкне през задните дворове в квартала и ако има късмет, ще влезе с резервния ключ в къщата, където живееше доскоро. Ако ли не, ще се спотаи в задния двор и ще изчака. Пред къщата на Емили със сигурност стоеше дежурен полицай. Известни са му тия хватки. А и тя, естествено, е подменила ключалките. Но винаги преди лягане отваря вратата за минута-две, за да излезе Бес.

Кучето, разбира се, ще се разлае, когато го види. Ще купи от онези гранулки, които то толкова обича, и ще му метне няколко. Това ще му осигури достатъчно време, за да проникне вътре със сила.

Много хубав план.

И не се съмняваше, че е в състояние да го осъществи.

77.

След срещата в кабинета на прокурора Емили си отиде право вкъщи. Налага се да съм изключително предпазлива, разсъждаваше тя, а също и напълно сигурна. Страница по страница и дума по дума ще съпоставя докладите, донесени от Били преди две години и половина, с цялото досие за убийството на Джами Ивънс, с което разполагам сега.

Скиците нямат нищо общо една с друга. Стийв Мърфи потвърди, че по време на разследването е бил направен само един портрет и това е онзи, който видях сутринта. Какви други доклади е „забравил“ да донесе Били? Какво ли още ще открия?

Завивайки към къщата, видя жълтата лента, която още опасваше дома на Маделин Кърк. Беше свалена обаче от нейната къща и тази на Зак. Нямам търпение да видя кой ще е новият наемател, помисли си тя уморено. Все ще е за предпочитане е пред досегашния.

Махна на полицая в служебната кола на ъгъла и въздъхна с облекчение. Ключарят и техниците за алармата щяха да дойдат покъсно през деня. Разполагаше с два часа спокойствие да прегледа делото „Олдрич“, преди те да се появят.

Снощното обаждане на Ричард промени всичко, помисли си тя, докато паркираше. Преди това и през ум не й минаваше, че сутринта ще бъде в кабинета на Тед Уесли, а после ще се занимава с освобождаването на Грег Олдрич под гаранция.

А когато отидох до Ню Йорк, определено не допусках, че един от моите следователи е фалшифицирал улики, помисли си тя.

Влезе в къщата и беше посрещната шумно и радостно от Бес.

— Лай колкото си искаш, Бес — каза й Емили и я взе на ръце. — Но няма да излезем на разходка. Ще те пусна в задния двор и толкова.

Отвори вратата на верандата и застана на прага, докато Бес хвърчеше из двора и ноктите ѝ драскаха по нападалите листа. Преди обяд беше слънчево, но сега небето се смрачаваше и очевидно щеше да вали.

Емили изчака пет минути, преди да се провикне:

— Искаш ли нещо за хапване, Бес?

Този номер действа безотказно, помисли си тя, защото кучето охотно се прибра в къщата. След като пусна резето, възнагради Бес с обещаната купичка храна и сложи чайника на печката.

Ако не изпия едно голямо кафе, ще заспя права, а и съм гладна, рече си тя. Снощи така и не хапнах. Обаждането на Ричард сложи край на едва започнатата вечеря.

След пазаруването в неделя хладилникът беше добре зареден. Реши да си направи сандвич с шунка и кашкавал. Приготви го, наля си кафе и седна на кухненската маса, за да обядва набързо. Втората чаша кафе я ободри напълно и избистри главата ѝ. Запита се какво да предприеме нататък.

Предвиждаше последиците, ако поисква обяснение от Били за скицата, донесена от Ню Йорк. Ще избухне и ще твърди, че не е същата, която е поставил в досието „Олдрич“, и явно някой глупак е объркал нещата. Но тогава как се е появила втора скица със същата дата преди близо двайсет години, ако Били не я е донесъл?

Ще се съгласи, че скицата, с която разполагам сега, има известна прилика с него, но също и с редица други хора. Ще напомни с унищожителен тон как е работил художникът: по описание на жена, която никога не е срещала този човек.

А Тед, така ядосан сега заради бъркотията около Джими Истън, най-вероятно ще ме обвини, че аз съм объркала скиците.

Премислих всички възможности, прецени Емили. Поради неизвестна причина Били е извадил оригиналната скица от документацията от Ню Йорк и я е подменил с нова. Това се казва подправяне на улика. Не е очаквал да отида до Ню Йорк да се запозная лично с делото, но го направих.

Каквото и да се окаже, щом приключва с този случай, ще прегледам всички дела, с които той се е занимавал и при които са постъпвали оплаквания срещу него. Това ще стане, независимо дали допада на братовчед му.

На входната врата се звънна.

Бес се разляя бясно. Емили я взе на ръце и отиде да отвори. Okaza се ключарят шейсетгодишен мъж с джинси и тениска с надпис „Джайънтс“.

— Разбрах, че желаете да проверя всичко, мадам. Вратите и прозорците.

— Точно така. Искам най-здравите ключалки, които може да mi предложите.

— Не се учудвам. Хората имат нужда от тях напоследък. Това е сигурно. Вижте какво стана със съседката ви отсреща. Горката жена. Чух, че онзи, който я е довършил, се е вмъкнал през прозорец отзад без никакъв проблем, а тя дори нямала алармена система.

— Аз ще си слагам нова днес — отвърна Емили. — Техникът ще пристигне всеки момент. Исках и двамата да се запознаете с кучето ми Бес, за да не ви беспокои, докато работите.

Ключарят погледна Бес.

— Едно време се смяташе, че за безопасността е достатъчно едно лаещо куче. — Посегна и погали животното по главата. — Здравей, Бес. Не ме е страх от теб.

Емили се върна в кухнята и сложи чиниите от обядта в съдомиялната. После, понеже не искаше да се върти около бъбристия ключар, отиде в спалнята и затвори вратата. Докато се преобличаше с панталон и пуловер, продължаваше да се чуди доколко Били Трайън е замесен в случая „Олдрич“ и в смъртта на Джами Ивънс.

Възможно ли бе той да е тайнственото гадже на Джами? Определено приличаше на мъжа, описан от Натали на полицейския художник. Развеждан е два пъти. Носеха се слухове за протестите на двете му съпруги по повод безкрайните му похождения. Джами Ивънс е била млада актриса. Клюката твърдеше, че приятелките му са все от шоубизнеса. За Бога, та миналата седмица се запознах с една от тях!

От самото начало определиха Били да се занимава с разследването на случая „Натали Рейнс“. Именно тогава стана ясно, че съквартирантката ѝ е убита преди много години. Били уреди именно той да отиде в Ню Йорк за досието.

Ако е убил Джами Ивънс, явно се е паникьосал, когато е видял скицата. Затова е решил да я подмени, преди да донесе папките в Ню Джърси.

На входната врата отново се звънна. Този път бяха техниците за алармата. След като ги запозна с Бес, Емили прецени, че е изключено този следобед да свърши някаква работа. Всичко ме боли, помисли си тя. Дали да не отида на масаж?

Не знам какво да предприема нататък. Поне ще се опитам да разбера дали Били някога е имал прякора „Джес“.

Ще свърша и още нещо, помисли си тя. Може ли Натали Рейнс да е шофирала до Кейп Код след последното представление на „Трамвай Желание“, защото е била така изплашена, както Грег Олдрич я описа в показанията си? Не само за да остави всичко зад гърба си, но и защото е бягала от някого?

Само един човек ще ми помогне да намеря отговор на този въпрос, помисли си Емили. Майката на Натали. Така и не я попитах дали се е изненадала от внезапното решение на дъщеря си да замине за Кейп Код.

Мобилният й телефон иззвъня, преди да успее да се свърже с Алис Милс. Беше Джак Розен.

— Емили, току-що ни се обадиха от Нюарк. Джими Истън е мъртъв.

— Джими Истън е мъртъв?! Джак, какво е станало?

Емили си спомни как само преди двайсет и четири часа Джими обясняваше на съдията колко го е страх да се върне в затвора, защото там ненавиждат издайниците.

— Почти са убедени, че е отровен. Аутопсията ще покаже. — След пауза Джак продължи: — Емили, знаеш колко много проблеми ще ни създаде това. Някои хора ще го възприемат като затворническа справедливост заради сътрудничеството му. Други ще решат, че някой се е погрижил за него, защото не си е държал устата затворена по случая „Олдрич“.

— И ще са прави — обади се Емили. — Мнозина обвиняеми сътрудничат, за да получат по-кратки присъди, но не ги убиват. Джак, убедена съм, че в тази работа е замесен Били Трайън.

— За Бога, Емили, внимавай. Не бива да правиш такива изявления! — шокиран и разтревожен отвърна Джак.

— Добре, смятай, че не съм го казала. Но не можеш да ми забраниш да го мисля. Дръж ме в течение за всичко, което научиш. Сигурно е редно да отида в кабинета си, но няма да го направя. Ще свърша много повече работа тук. Довиждане.

Емили затвори, а после набра 411. Знаеше, че номерът на Алис е в телефонния указател на Манхатън, но беше по-лесно да звънне на „Справки“, отколкото да слезе долу и да го извади от папката. Докато

набираше, си мислеше: „Чакай малко! Помня го! 212-555-4237!“ Мислено се похвали за паметта си и реши, че този път надмина дори себе си. От друга страна, ако се окажеше, че е сбъркала номера?

Телефонът иззвъня три пъти и се включи телефонен секретар. „Тук е Алис Милс. Ще ме откриете на 212-555-8456“. Вероятно е при Кати в апартамента на Олдрич, помисли си Емили.

Сети се за деня, когато Алис Милс дойде в кабинета ѝ беше съкрушена, но овладяна. Прегърнах я през раменете, преди да си тръгне, спомни си тя.

Толкова много исках да ѝ помогна, да я успокоя.

Даде си сметка каква ирония е да се обажда в апартамент на обвиняем, когото току-що е изправила пред съда и чието дело е още отворено. В това време механичен глас съобщи, че въздушният никого.

— Алис, обажда се Емили. Искам да говоря с теб. Грег, твърдеше, че Натали му се е сторила много изплашена. Ти никога не си го споменавала, вероятно защото не смяташ така. Току-що се запитах защо след последното представление е отишла веднага в Кейп Код. Разполагам с показанията на хората, с които е работила, но смяtam отново да се насоча в тази посока. Надявам се да открием важни неща.

Всъщност по заобиколен начин ѝ съобщи възможността Били Трайън да е имал гадже актриса от „Трамвай Желание“ и случайно да се е сблъскал с Натали при последното представление. Ами ако го е разпознала, макар и след толкова много време?

Мобилният ѝ телефон звънна. С изключително нервен тон секретарката на Тед Уесли ѝ съобщи:

— Емили, прокурорът те иска в кабинета си веднага. И да донесеш всички папки, които си взела от службата.

Четирийсет и пет минути по-късно Емили, Били Трайън и Джак Розен седяха в кабинета на Тед Уесли. Пребледнял от бяс, той ги гледаше с открыто презрение.

— Трябва да ви кажа, че никога не съм виждал по-мърлява, дезорганизирана, небрежна и безсмислена поредица от събития, от тази, която вие тримата сътворихте. Били, помогал ли си по някакъв начин на Джими Истън да измисли историята, която така убедително поднесе от свидетелската скамейка?

— Не, Тед, не съм — отвърна кратко Били. — Но чакай. За да съм точен, признавам, че когато Истън ми разказа как писал на Олдрич, че не може да изпълни уговорката им, но няма да върне петте хиляди, подметнах нещо в смисъл да гледа на тях като на невъзвръщаем аванс. Той се засмя, а после повтори фразата в съда.

— Не за това говоря! — сказа го Уесли. — Питам те дали е негова цялата история, която разказа. Той ли съобщи всички подробности?

— Напълно — увери го Били. — Тед, премисли фактите, нищо че Емили си затваря очите пред тях. Когато хванали Истън след обира, той съобщил на местните полицаи, че разполага с информация по случая „Олдрич“. Звъннаха тук и аз веднага отидох. Всичко, което разказа, се потвърди. Срещнал се е с Олдрич в бар, той му е звънял на мобилния, описа и апартамента. Знаеше дори за скърцащото чекмедже.

— Точно така, знаел е за скърцащото чекмедже — повтори Емили. — А сега господин Гарсия се появи и заяви, че е правил доставка с Истън в апартамента на Олдрич и в даден момент Истън е останал сам във всекидневната. Може да се е опитвал да открадне нещо, отворил е чекмеджето и е чул, че скърца. А какво ще кажеш за писмото, което току-що спомена? — продължи тя. — Твоя идея ли беше? Придаваше по-благонадежден вид на Джими, а и правеше показанията му по-правдоподобни.

Преди Били да успее да отговори, Уесли попита Джак Розен:

— И ти си отишъл, когато Истън е бил арестуван. Какво ще добавиш?

— Сър, почти през цялото време на първия разпит бях в полицейския участък в Олд Тапън — отвърна Джак. — Били не го е насочвал. — Погледна Емили и продължи: — Ще говоря направо. Вие с Били никога не сте се спогаждали, но наистина мисля, че си несправедлива към него сега.

— Това исках да чуя, Джак. Благодаря. Можеш да си вървиш — отсече Уесли.

Вратата се затвори след Джак, а Уесли погледна Емили.

— Очевидно Били не е помагал на Истън да съчини показанията си. Не се е нуждал от помощ — казал е истината за случилото се между него и Олдрич. А сега той е мъртъв, защото ти не прецени правилно страхът му да се върне в затвора, след като ни е сътрудничил.

Да не говорим, че Олдрич е пуснат под гаранция, и нашият случай е разбит на пух и прах. Защо не пледира за условна присъда? Така всичко това щеше да се избегне.

— Защото е рецидивист и щеше да продължи да ограбва домовете на хората — отвърна Емили твърдо. Изправи рамене и продължи: — Има и още нещо, което определено не искаш да обмислиш. Съдебните заседатели чуха, че ще лежи четири години. Ако по-късно бях пледирала за условна присъда, Мур щеше да внесе възражение и да поискам процесът да се поднови. Щеше да настоява, че съм се договорила с Джими за условна присъда, без да съобщя това на съдебните заседатели, за да го имат предвид, докато преценяват показанията му. Щеше да изтъкне още, че Истън е бил готов да каже всичко, ако е знаел, че ще бъде пуснат на свобода. Съдията непременно щеше да се вслуша в доводите му.

— Трябвало е да помислиш за това, докато си преговаряла с него преди процеса — сряза я Уесли. — Знаеше, че е непредвидим и може да се обърне срещу теб. Защо не му обеща условна присъда от самото начало? Неговите показания доста ни помогнаха. Сега компетентността на службата ни ще бъде не само поставена под въпрос, но и направо оплюта. Пресата ще ни разкъса.

Когато идваше на тази среща, Емили нямаше представа дали ще използва двете скици, но ги взе. Сега ги извади и ги постави пред Уесли.

— Може ли следовател Трайън да даде задоволително обяснение за това? Вчера открих в нюйоркското досие за убийството на Джами Ивънс тази скица. Различна е от онази, която той донесе в нашата служба. Датата е онази, но само това съвпада. — Макар Уесли и Трайън да я гледаха изпепеляващо, Емили продължи: — Очаквам Били да твърди, че е станало объркване. Но детективът в прокуратурата на Манхатън, който ми даде папката, е категоричен: имало е само една скица. Заявявам, че Били съвсем съзнателно е извадил истинската скица от делото. — Емили направи пауза, защото се колебаеше дали да продължи. Пое дълбоко дъх. — Искам също така да обърна внимание, че оригиналната скица доста прилича на Били Трайън и това навсякъв обяснява защо така отчаяно не е искал тя да попадне при нас.

Тед Уесли взе скиците и внимателно ги разгledа.

— Емили, отправените от теб обвинения са не само сериозни, но цинични и истерични. Правилно ли разбирам, че Натали Рейнс никога не се е срещала с този човек и скицата е рисувана по описание на снимка, която тя е зърнала веднъж?

— Не очакваш да ми отговориш друго — заяви Емили предизвикателно. — Моето мнение е, че човекът на тази скица прилича поразително на Били. Той я е подменил, за да укрие нещо много важно. Няма да спра, докато не разбера какво е то.

— Престани! — извика Уесли. — Писна ми да хулиш най-добрия ми следовател! Писна ми от опитите да провалиш делото „Олдрич“. Не ти ли хрумна вероятността детективът в Ню Йорк да греши? Нареждам ти да оставиш документацията в кабинета ми и никога повече да не се докосваш до нея. Върви си вкъщи и стой там, докато реша какви санкции ще ти наложа. Забранявам ти да говориш с журналисти. Обажданията да се прехвърлят директно в моя кабинет. — Уесли се изправи: — Сега си върви!

Емили се изненада, че направо не я уволни.

— Тръгвам си, Тед, но ще добавя само още нещо: поразпитай дали следовател Трайън не е използвал прякора Джес. Помисли дали и ти не си го чувал. Все пак ти е братовчед.

Известно време двамата останаха вторачени един в друг, без да разменят дума. После, пренебрегвайки напълно Били Трайън, Емили напусна кабинета на Тед.

79.

Зак реши да изчака късния следобед, за да хване автобус за Ню Йорк. Знаеше, че автогарата гъмжи от полицаи под прикритие, които търсеха в тълпите известни престъпници. Най-добре да пристигне там в часа пик.

Обядва в мизерния ресторант на мотела. Приключваше, когато влязоха шестима мъже. От шумния и оживен разговор подразбра, че се събират, за да отидат на обявената за пет часа сватба наблизо. Вероятно всички са отседнали тук, помисли си той. Добре, че се махам. Беше убеден, че двама го наблюдават, докато плаща и излиза от помещението.

Отвън видя колите — бяха паркирани от двете страни на вана. Още една грижа. Не бе изключено някой да се сети, че е виждал автомобила. Сигурно вече го издирваха.

Зак беше с кожено яке, кафяви панталони и шапка. Вероятно така щяха да го опишат на полицията.

Напускайки мотела, той носеше в малък сак парите си, фалшивите документи за самоличност, мобилните телефони с предплатени разговори, джинси, суитчър с качулка, кецове и сива перука.

Пристигна на автогарата в шест и петнайсет. Както предполагаше, там гъмжеше от хора. Отиде в мъжката тоалетна и в една от кабинките се преоблече. После се отправи към автобуса за Глен Рок. Пристигна в седем и половина. Пристегна качулката на главата си. Сивата перука лепнеше по лицето му от дъжд, но пък по улиците нямаше много хора. Чудесно.

Емили, Емили, готова или не, аз идвам.

80.

Трябва да поспя малко, помисли си Емили. Чувствам се напълно изтощена. Едва дишам. Прибързах с Били. Не разполагам с никакви доказателства. Дори и според Джак водя лична война с него.

Сега, след като Джими Истън е убит, Тед ще трябва да отговаря на много въпроси на медиите и най-вече как сме реагирали на заплахите, които Джими ни отправи в съда. Нужен му е обединен фронт, когато застане пред камерите, но определено няма да ме иска наоколо.

Стои и въпросът за репутацията на Джак. Може да е пропуснал повече от първата среща с Истън, отколкото признава, затова да го е страх да се обади. Разбирам опасенията му. Били е прекият му шеф, а прокурорът е неговият работодател.

Пристигна вкъщи ключарят се канеше да си върви.

— С новите ключалки и този ваш питбул, ще бъдете в безопасност — усмихна се той. — Но не забравяйте, че никоя ключалка не върши работа, ако не е добре заключена. И активирайте алармената система. Приятно ми беше да се запознаем. Всичко най-добро.

— Благодаря за ключалките и че се отзовахте така бързо.

„И благодаря, че си тръгвате“, добави наум тя. Почувства се гузна за последното, защото човекът просто се държеше любезно.

Беше пет и петнайсет. Докато ключарят тръгваше, техниците за алармената система се появиха от мазето.

— Всичко е нагласено засега — увери я по-възрастният. — Утре ще инсталираме камерите. Ако дойдете в кухнята, ще ви покажа как се включва и изключва. Може да блокирате отделни зони, ако искате да отворите прозорец.

Докато го следваше в кухнята, очите на Емили почти се затваряха. Изслуша го, опитвайки се да схване разликата между тази система и старата. Те си тръгнаха с обещанието да дойдат пак на другия ден, а тя пусна Бес да потича малко навън. После заключи

задната врата и провери телефонния секретар. С разочарование откри, че Алис Милс не я е търсила.

Пак се опита да се свърже с нея в дома ѝ и в апартамента на Олдрич.

— Алис, много ще съм ти благодарна, ако ми звъннеш. Сигурно не искаш да разговаряш с мен и те разбирам. Добре е да знаеш, че прокурорът ме отстрани от случая и очаквам да ме уволни. — Съзnavаше, че гласът ѝ трепери, но продължи: — Сигурна съм, че ще открием убиеца, ако знаем защо Натали е била изплашена.

Емили отиде във всекидневната, седна в любимия си фотьойл и метна завивка върху коленете си. Едва ли ще остана будна, мислеше си тя, но искал да гледам „Съдилища“. Нагласи будилника за девет, затвори очи и мигом заспа.

Не я събуди будилникът, а настойчивото звънене на мобилния ѝ телефон. Тя вдигна и промърмори дрезгаво:

— Ало?

— Емили, добре ли си? Звънях ти три пъти през последния половин час. Започнах да се притеснявам. На последното съобщение звучиш доста разстроена.

Обаждаше се Алис Милс.

От искрената загриженост в тона ѝ очите на Емили се навлажниха.

— Добре съм, Алис. С риск да ти прозвучи наудничаво — впрочем и прокурорът ме смята за смахната, — мисля, че знам кой е убил Джами Ивънс и вероятно Натали. — Чу как Алис ахна и продължи: — Трябва да има някой от театъра — колежка, гримърка или гардеробиерка, — който е чул или видял нещо онази нощ. Не ти ли се струва необичайно тя да хукне така внезапно за Кейп Код?

— Натали беше стресирана от предстоящия развод, а търсенето на нов импресарио я натоварваше, но не ми се струваше изплашена — отвърна Алис Милс. — Емили, не само заради нея трябва да бъде открит този убиец. Важно е за Грег и Кати. Гледа ли „Съдилища“ тази вечер?

— Възnamерявах, но съм заспала.

— С Грег и Кати бяхме сред гостите. Грег разказа колко е ужасно да живееш с мисълта, че си заподозрян в очите на полицията.

Същевременно, разбира се, е на седмото небе, че не е в затвора. Кати се връща на училище утре, а аз се прибирам у дома.

— В чудесното си апартаментче, на няколко преки от Линкълн Сентър — допълни Емили.

— Аз ли съм ти го казвала? — изненада се Алис.

— Вероятно.

— Емили, мога да звънна сега на един човек, който със сигурност не спи. Джанет Стийл е главен гардеробиер на новата пиеса, която се играе в „Баримор“. Тя непременно ще знае нещо. Била е с Натали на последното представление.

— Ще съм ти много благодарна, Алис.

Донякъде разсънена, Емили стана и отиде в кухнята. Късно е да ям нещо обилно, помисли си тя. Препечена филийка с чаша вино ще ми стигне.

Погледна през прозореца към съседната къща, която вече се даваше под наем. Щорите бяха спуснати наполовина. Вън валеше обилно. Каква неприятна вечер, помисли си Емили и спусна щорите. А от онази къща ме побиват тръпки.

Преди да сложи хляба в тостера, отиде във всекидневната и погледна навън, за да се увери, че полицейската кола стои паркирана до бордюра.

81.

На обичайното си място — до кухненския прозорец в къщата, която доскоро държеше под наем — Зак се наслади на гледката как Емили спуска щората. Точно както предполагаше, успя да влезе без никакво затруднение. Знаеше, че никой не го видя да притичва по алеята на съседната къща. Прескочи ниската ограда, а после влезе само след секунди.

Гранулките за Бес бяха готови.

След като Емили спусна щорите, значи се готви да си ляга, помисли си той. Ще пусне Бес навън за последен път. Алармата ѝ ще е изключена. Кучето ще се разлае, когато ме види. В първия момент това няма да стресне Емили. Бес лае и по катерички.

В следващия миг аз ще бъда вътре. Дори лаят да накара ченгето да провери какво става вътре, ще ми стигнат само няколко секунди да я убия. Ако се измъкна — добре. Ако не успея — пак добре.

Оmrъзна ми да бягам.

82.

Алис Милс звънна отново в единадесет без петнайсет.

— Емили, свързах се с Джанет Стийл, гардеробиерката. Била е с Натали последната вечер. Каза, че е била сияещо щастлива, защото спектакълът минал отлично.

— Била ли е с Натали на излизане от театъра? — попита Емили.

— Почти. Джанет си спомня, че Натали се преоблякла и била готова да си тръгне. Естествено, била много уморена. Не желаела никакви посетители в гримърната. Но продуцентът почукал на вратата. Водел известния актьор Тим Монихан с неколцина приятели. Монихан нямал търпение да се запознае с нея. Натали не се зарадвала особено, но ги пуснала. Едва тогава Джанет си тръгнала.

Монихан, помисли си Емили. Тим Монихан. Много добър приятел на Тед. Питам се колко добре познава Били.

— Алис, запознах се с Тим Монихан миналата седмица. Това е брънката, която ни липсва, кълна ти се. Едва ли разполагаш с номера му?

— Не, но не бих се изненадала, ако Грег го знае. Или поне бързо ще успее да го намери. Сигурно познава негови приятели или хора от сериала, в който участва. Изчакай. — След секунди Алис отново беше на телефона. — Емили, Грег ей сега ще намери номера на Тим Монихан. Докато го чакаме, искам да ти кажа, че се тревожа за теб. Моля те, бъди предпазлива. Моля те.

— Няма да повярваш колко ключалки и аларми ме пазят. Да не говорим за патрулната кола, паркирана пред къщата ми.

— Четох, че съседката ти била убита от онзи сериен убиец. Ужасявам се, като си помисля, че е живял на твоята улица.

— Е, него вече го няма.

За да не тревожи Алис повече, Емили се постара да звучи делово.

— Независимо от това се притеснявам. Чакай секунда, Грег иска да говори с теб.

Емили прегълтна, защото гърлото й се сви.

— Госпожо Уольс, аз съм Грег Олдрич.

— Господин Олдрич, наистина нямах никакво намерение да говоря с вас. Бих го направила единствено в присъствието на адвокатите ви или с тяхното разрешение. Звъннах, за да говоря с Алис.

— Знам — отвърна Грег. — С риск да наруша някои от правилата, исках да ви кажа, че не изпитвам лоши чувства към вас. Джими Истън беше убедителен свидетел, а вашата работа е да ме разпитате подробно, когато застана на свидетелската скамейка. Просто си изпълнявахте задълженията. И, ако ми разрешите да добавя, много добре при това.

— Благодаря ви. Много сте великодушен.

— Наистина ли смятате, че сте попаднали на улика, която би подсказала кой е убиецът на Натали?

— Да.

— Ще споделите ли тази информация с мен?

— Господин Олдрич, не е редно да казвам нищо сега, но ви обещавам, че ако надеждите ми се оправдаят, ще разговарям веднага с Ричард Мур.

— Добре. Бях длъжен да ви попитам. Номерът на Тим Монихан е 212-555-3295.

Емили го записа и го повтори.

— Обещавам, че скоро ще се чуем.

— Добре. Лека нощ, госпожо Уольс.

Емили продължи да стиска минута-две слушалката, преди да затвори. Странно, защо се чувствам така близка с тези двама души, зачуди се тя сякаш ги познавам. А и харесах Алис от първия миг.

А Грег Олдрич? Колко пъти се борех със себе си, защото не исках да погледна истината в очите? Вероятно Алис е права: от самото начало знаех със сърцето си, че е невинен.

Взетото ми назаем сърце го знаеше, помисли си тя.

Погледна номера на Тим. Вероятно е в леглото и ще се разсърди, ако го събудя. Но пък не мога да чакам.

Пое дълбоко дъх и набра номера.

Тим Монихан отговори след първото позвъняване. Емили дочу гласове и предположи, че телевизорът е включен. Е, поне не спеше. Когато тя се представи, той очевидно се изненада.

Емили пристъпи направо към въпроса.

— Тим, съзнавам колко късно звъня, но е изключително важно. Tokу-що разбрах, че си се отбил в гримърната на Натали след последното представление на „Трамвай Желание“. Как така не го спомена на вечерята миналата седмица? Говорихме за процеса.

— Емили, ако трябва да съм откровен, Тед изрично помоли да не говорим за процеса, нито да споменаваме разни подробности: че сме били на последното й представление, че после сме се отбили в гримърната да я поздравим. Тед съзнаваше колко си уморена. Искаше да прекараш приятна вечер, да се разтовариш. Ако си спомняш, говорихме за Натали, но най-общо.

Емили не вярваше на ушите си.

— Да не искаш да кажеш, че Тед Уесли е бил на последното представление на „Трамвай Желание“, а после се е отбил в гримърната на Натали?

— Да. Той, Нанси, аз, Барбара и още неколцина приятели се отбихме при нея. — Тонът на Тим Монихан се промени: — Емили, случило ли се е нещо?

Да, определено, помисли си тя.

— Тим, познаваш ли братовчеда на Тед — Били Трайън?

— Естествено. Всички познават Били.

— Той беше ли с вас в гримърната на Натали?

— Не. Нанси никак не го обича. Знаеш колко е високомерна.

— Тим, а случайно да знаеш дали Били е имал прякор Джес?

Усещаше, че Тим се усмихва, докато отговаря.

— Не Били, а Тед. Името му е Едуард Скот Джесъп Уесли. Никога не е използвал името Джесъп в професионалния си живот, но преди двайсетина години от време на време получаваше малка роля в моя сериал. За сцената използваше името Джес Уилсън.

— По това време ли е имал проблеми с Нанси? — попита Емили.

— Да. Дори се бяха разделили за няколко месеца. Беше доста разстроен от това.

Не се и съмнявам, помисли си Емили. Но не му е попречило да се вижда с Джами. Обещал ѝ е да се разведе, а когато нещата се проточили, тя е заплашила, че ще отиде при съпругата му.

Но със сигурност не той я е убил. Били е свършил мръсната работа. Обзала гам се, че в онази нощ, след последното представление,

Натали е разпознала Тед. В това няма никакво съмнение. Той го е разбрал, а тя е разбрала, че той е разбрал. Затова е била толкова изплашена.

А и той доста прилича на онзи от оригиналната скица, помисли си Емили. Тед и Били имат семейна прилика. Майките им са сестри. Просто не се сетих за него, когато видях скицата.

Затвори телефона. Мъчеше се да асимилира ужасните разкрития. Човекът, който щеше да стане главен прокурор на Съединените щати, бе отговорен за бруталните убийства на две жени през последните двайсет години.

Чу как алармата в близката къща се включи. В следващия миг някой започна да тропа по вратата ѝ. Сигурно е дежурният полицай, помисли си тя. Ще ми каже, че ще провери къде се е включила алармата и веднага ще се върне. Хукна да отвори входната врата. Били Трайън нахлу, бутна я на пода и затръшна вратата.

— Емили, наистина не си толкова умна, колкото си въобразяваш
— изсъска той, докато тя го гледаше ужасена.

83.

Сигурен, че Емили ще пусне Бес навън, и неспособен да чака повече, Зак отиде до вратата на задната веранда. Чу наблизо да се включва аларма, а после замириса на дим. Видя, че къщата на ъгъла гори. Кварталът скоро щеше да гъмжи от ченгета и пожарници.

Отвътре се чуваше френетичният лай на Бес. Нямаше много време. Полицаят отвън хукна към пожара. Зак изтича към прозореца на мазето. Знаеше, че той води към къта с инструменти. Разби го с крак и бързо набута навътре парчетата стъкло. Провря се и скочи на пода.

Усети кръв по ръцете и лицето си, но не му пукаше. Беше стигнал края на пътя. Опипвайки в тъмнината, потърси чука — знаеше къде точно виси, — грабна го и хукна нагоре по стълбите. Отначало планираше да я удуши бавно, да усети как се гърчи в ръцете му, да я слуша как го умолява.

Но вече нямаше време за това. Дежурният полицай щеше да се върне всеки момент.

Облян в кръв, Зак отвори вратата към кухнята. Във всекидневната Бес лаеше ли лаеше. Той очакваше всеки момент кучето да се втурне към него, но в следващия миг чу мъжки глас.

Възможно ли е? Обидата, че Емили е с друг мъж, когато той идва да я посети, го зашемети. С безшумни стъпки, обут в кецове, той прекоси малкото разстояние и спря. Мъжът във всекидневната държеше опрян пистолет в главата на Емили и грубо я бълсна към един фотьойл.

Емили изкрещя:

— Няма да ти се размине, Били. Знаеш го много добре. Свършено е с теб, както е свършено и с Тед.

— Грешиш, Емили. Наложи да подпаля онази къща, за да отвлека вниманието на полицията. Всички ще решат, че откаченият Зак се е върнал да те довърши.

— Откаченият наистина се върна — извика Зак, преди да стовари чука върху главата на Били Трайън.

Пистолетът изгърмя в мига, в който входната врата беше разбита. Емили се свлече на пода, от крака ѝ течеше кръв. Двама полицаи се нахвърлиха върху Зак, изтръгнаха чука от ръцете му и докато той стенеше, му сложиха белезници.

Почти загубила съзнание, Емили чу нечий писък:
— Господи, Били Трайън е мъртъв.

84.

На следващия ден Грег Олдрич и Алис Милс посетиха Емили в болницата в Хакенсак. Тя ги очакваше настанена в един фотьойл. Алис бързо прекоси стаята и я прегърна.

— Можеха да те убият! Слава Богу, че си добре.

— Стига, Алис. Редно е да разведряваш човек в болница — усмихна се Грег Олдрич. Държеше букет дългостеблени рози. — Емили, благодаря ти, че ми върна живота. Ричард Мур каза, че прокурорът е арестуван и ще бъде обвинен за убийството на Натали и Джами Ивънс.

— Точно така — отвърна Емили. — Загубих съзнание само за няколко минути, но после разказах на полицайте какво стана, а те изиграха Тед. Казали му, че Били е заловен в къщата ми и е признал, че е убил Натали и Джами заради него. Той се вцепенил от страх и това го довършило. Сринал се и признал всичко. Така че аз още имам работа, а той едва ли ще замине за Вашингтон.

— Никога няма да разбера защо се случи всичко това — поклати глава Олдрич. — Но, слава Богу, свърши. — Хвана ръката на Емили, наведе се и я целуна по бузата. — Трябва да ти кажа, че някак ми напомняш за Натали. Не съм сигурен защо, но е така.

— Тя трябва да е била чудесен човек — отвърна Емили. — Радвам се, ако ти напомням за нея.

— Съгласна ли си с мен, Алис? — попита Грег нежно.

— Разбирам за какво говориш — отвърна Алис и огледа усмихната Емили, преди да я прегърне отново. — Сега ще те оставим да си почиваш. Ще ти се обадя утре да проверя как се чувствуаш.

Мили Боже, мислеше си Алис, естествено, че прилича на Натали! Сърцето на дъщеря ми бие в нейните гърди!

Спомни си как, поболяла се от скръб, даде съгласие на лекаря да вземат сърцето на Натали за трансплантиация на млада вдовица на военен герой била негова пациентка и едва ли щяла да живее дълго, ако не получи ново сърце.

Нямаше нужда да чета във вестниците, че трансплантирането на Емили е била по същото време и в същата болница в Ню Йорк, където извадиха сърцето на Натали. Нямаше нужда да знам, че е оперирал същият лекар. Още щом видях Емили осъзнах, че Натали отново е с мен.

С наслезени очи, Алис се обръна да каже довиждане на Емили. Тя никога не биваше да узнае Грег — също. Всеки трябваше да продължи живота си. Алис съзнаваше, че ще вижда Емили само от време на време.

— Емили, надявам се да си дадеш кратък отдих, за да се съвземеш и да се позабавляваш — рече тя.

Емили се усмихна.

— Говориш като баща ми. В момента лети насам, за да ме види.

— После, без да е съвсем сигурна защо споделя с Алис, продължи: — Ще ме изпишат утре, а в събота имам среща с хирург-ортопед. Нямам търпение да се запознаем.

Наистина е така, помисли си Емили, когато отново остана сама.

Вече съм готова.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.